

Farklı imsakiyeler

1 OCAK 1998

Yeni takvimlerde, imsak vakti 10-15 dakika geciktirilmektedir. Böyle olunca, oruç tehlikeye sokulmaktadır. Namaz ve oruçların ifsat olmasına sebep olmamalıdır.

Ramazan münasebetiyle çeşitli firmalar tarafından imsakiyeler dağıtılmaktadır. Dağıtılmakta olan bu Ramazan imsakiyeleri farklı farklıdır. Oruca zamanında başlanmaz ise, orucun boşa gitme tehlikesi vardır. Bunun için bu husus çok önemlidir.

Bugün memleketimizde, dağıtılmakta olan imsakiyelere esas olan iki çeşit takvim kullanılmaktadır: Bir kısmı, yüz senedir kullanılmakta olup, doğulu ünda en ufak bir üpfe, tereddüt hasıl olmamınamaz vakitleri cetvelini aynen muhafaza eden takvimler; bir kısmı da, 1983'den sonraki yeni hesaplara göre hazırlanmış takvimlerdir.

1983 yılından önce bütün takvimler aynı idi. Fakat 1983'ten itibaren Diyanet üleri temkin vakitlerini kaldırdıandan, böyle farklı iki durum ortaya çıkmıştır. 1983 tarihinden önceki takvimlerin yanlış olmadığıni herkes kabul etmektedir. Bu hususta bir ihtilaf yoktur. Nitekim, Diyanet üleri Bakanlık'nın 30 Mart 1988 tarih ve 234-497 sayılı müftülüklere gönderdiği tamimde öyle denilmektedir:

“1983 öncesi takvim ile yeni uygulama arasında sadece temkin farkı bulunmaktadır. Buna göre 1983 öncesindeki uygulama yanlış değildir.”

Türkiye Takvimi ile diğer bazı takvimler, doğulu ünda ittifak olan 1983 öncesine göre hazırlanmaktadır. Diyanetin tamiminde bildirdiğigibi, 1983 yılından önceki uygulamaya göre hazırlanan takvimler ile bu takvimlere dayanılarak hazırlanan **“Ramazan imsakiyeleri”** yanlış değil, sadece temkinlidir. Temkin nedir, âlimler, bu temkini niçin koymuştur? Kısaca bunu da izah edelim:

Bir namaz vakti hesaplanırken, hesabı yapılan ührin arazisinin yükseklik ve alçaklık, doğu-batı, kuzey-güney, genişlik vb. durumlarının göz önüne alınması gereklidir.

Ayrıca vakte tesir edecek atmosfer üartlarının da en anormal hâli düşünülerek, bütün bu üartların hepsini karşılayarak, vakti emniyet altında tutacak zamana, vaktin temkini denir. Bu vakit, ibadet vaktinin emniyeti bakımından zarurî olarak konulması üart olan bir zamandır. Temkinsiz yapılan ibadetin, vaktin dışında yapılacağı muhakkaktır.

Bilindiğigibi, namazları vaktinde kılmak üarttır. Birkaç dakika önce kılınsa namaz sahih olmaz. Oruç da böyledir. Günebatmadan yenilip içilirse, oruç sahih olmaz. Namazları vakit girdikten üç-beş dakika sonra kılmakta hiç mahzur yoktur. Günebatıktan **5-10** dakika sonra orucu açmakta da mahzur yoktur. Hatta yıldızlar görülünceye kadar geciktirmek câizdir. **(Nûr-ül izâh)** ürhinde; “Bulutlu gecelerde, orucun bozulmasından korunmak için, ihtiyatlı davranarak oruç açmayı biraz geciktirmelidir. Yıldızlar görülmeden önce iftar eden acele etmiş olur” buyuruluyor.

Yeni takvimlerde, imsak vakti 10-15 dakika geciktirilmektedir. Böyle olunca, oruç tehlikeye sokulmaktadır. İmsak vaktinde eski cetvelleri esas alıp, yeni takvimlerden 10-15 dakika önce yiyip içmeyi kesmekte hiç mahzur yoktur. Tedbirli ve temkinli hareket edilmiş olunur. Tedbirsizlik ve temkinsizlik sebebiyle namaz ve oruçları ifsat etmemek lazımdır.

Türkiye Gazetesi Takvimi, ehil kimseler tarafından, çok hassas bir üekilde hazırlanmıştır. Bu hususta takvimimizde her ay, **“Mühim Tenbih”** başlığı altında ikaz yapılmaktadır.

Mevcut takvimler içinde, **Türkiye Gazetesi Takvimi** ve bu takvim esas alınarak hazırlanan “**Ramazan imsakiyeleri**” temkinli olup, en uygun olanıdır.

Not: İhlas Net'in hazırladığı, Ramazan Sayfasında, bütün illerin imsak vakitleri verilmiştir.

Hürmette kusur etmemeli

2 OCAK 1998

Ramazan ayına hürmet, şartlarına uygun olarak oruç tutmakla, namaz kılmakla ve dinin diğer emir ve yasaklarına uymakla olur. Herhangi bir özür ile oruç tutamayanların, gizli yemeleri lazımdır.

Ramazan ay'ı, ahireti kazanmak için bir fırsattır. Elden geldiğıkadar ibadet etmeli, Allahü teâlânın razı olduğunu gösteri yapmalıdır.

Ramazan ayına hürmet, şartlarına uygun olarak oruç tutmakla, namaz kılmakla ve dinin diğer emir ve yasaklarına uymakla olur. Herhangi bir özür ile oruç tutamayanların, bu aya hürmet için, oruç tutamadıkları günlerde, gizli yemeleri lazımdır.

Bu aya hürmetsizlik çok tehlikelidir. Ramazan-ı şerifte umumî yerlerde, müslümanların karışında oruç yiyenlerin ve oruç tutanları aldatarak, oruç tutturmayanların imanı tehlikeye girer.

Ramazan günlerinde lokanta, büfe gibi yiyip içme yerlerini işletmek günahdır. Bunların, oruç yiyenlerden kazandıkları, helal ise de, habistir, zararlıdır. Böyle yerleri iftardan sonra açmalıdır. Buralarda yedirip içirmeyip, paket hâlinde gündüz satmak caizdir.

Oruca hürmet çok önemlidir. Eskiden, bugünkü gibi değildi. B irakın müslümanları, gayrı müslimler bile müslümanların orucuna hürmet ederler, açıktan yemezlerdi.

Yine böyle bir Ramazanda, gayrı müslim bir kimse, evine geldiğinde, çocu ğunu, evin önünde açıktan yemek yerken gördü. Hemen olunu azarlay ıp dedi ki:

- Evladım, bilmiyor musun, bugün müslümanların oruç tutma günü. Nasıl böyle onların gözü önünde karnını doyuruyorsun? Çabuk gir içeri! Bir daha böyle, açıktan yediğini görmiyeyim!

Aradan bir zaman geçtikten sonra, bu kimse vefat etti. Bu kimseyi, müslüman komşusu rüyada gördü. Kendisini çok güzel yerlerde, rahat bir şekilde görünce, merak edip kendisine sordu:

- Senin bulunduğın bu yer neresidir?

- Cennettir.

- Peki dünyada iken, İslâm dinine sen inanmazdın. Nasıl oldu da cennete girdin?

- Doğru, son zamanlar ıma kadar müslüman değildim. Fakat, vefat ıma yakın, iman edip, müslüman oldum.

- Bu nasıl oldu?

- Bu büyük nimete kavuğmama sebep ğı: Birgün Ramazanda, çocuğumu aç ıktan yemek yediğ için azarlay ıp, ondan, oruca hürmet etmesini istemiğtim. Cenab-ı Hak, beni bu hürmetim sebebiyle âhir ömrümde, iman ile şereflendirdi. Gördüğ gibi cennette rahat içindeyim.

Bu ay'ı, ahireti kazanmak için fırsat bilip, elden geldiğıkadar ibadet etmeli, Allahü teâlân ın razı olduğunu gösteri yapmalıdır.

Allahü teâlânın gadabına sebep olabilecek bütün kötülüklerden, haramlardan sakınmak, iman, ibadet bilgilerini, haramları öğrenmek, kul haklar ından sakınmak, varsa helalleğmek, günahlardan tevbe etmek lazımdır.

Her şeyden önce, itikadı düzeltilmelidir. Ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği itikad ı öğrenmek ve buna göre inanmak lazımdır. İtikad düzgün olmazsa, tutulan oruçların, yapılan diğer ibadetlerin, bir faydası olmaz.

Çünkü, itikadı bozuk olanların, muhakkak cehenneme gidecekleri hadis-i şerifte bildirilmiştir. Bunun için, ehl-i sünnet âlimlerinin yazdığı ilmihal kitaplarını alıp okumalı, doğu iman ı öğrenmeli, ibadetleri yapmalı, haramlardan sakınmalıdır.

Allahü teâlâ, şartlarına uygun yapılan tevbeleri kabul edeceğini vâdetmiştir. Böyle mübarek günleri, ayları fırsat bilip, çok çok tevbe-istigfar etmeli, affedilmek için, cenab-ı Hakka yalvarmalıdır.

Sonra ibadetleri, haram ve helal olanları öğrenmeli ve bunlara göre ibadet yapmaya çalışmalıdır. Kıymetli zamanlarda, bu bilgileri okumak, öğrenmek, nafîle namazdan ve diğer bütün nafîle ibadetlerden çok kıymetlidir.

Oruç tutmamakta özür 3 OCAK 1998

Hasta, hastalığının artmasından veya iyi olmasının gecikmesinden yahut şiddetli ağrısı gelmesinden korkar ise, oruç tutmayıp, sonra kaza eder. Buna, müslüman mütehassis doktor karar verir.

Dinimiz, insana yapamayacağı işleri yüklememiştir. İbadetlerde her türlü kolaylığı göstermiştir. Mesela hasta, hastalığı artacak ise; hâmile kadın, süt veren kadın, harp eden asker zayıf olursa, oruç tutmaz. İyi olunca kaza eder.

Sefere çıkan, yani 104 kilometreye gitmek için niyet ederek yola çıkan, seferî olur. Böyle misafir, ertesi gün oruç tutmayabilir ve tutmadığı günleri Ramazandan sonra kaza eder ise de, zarar etmezse, tutması efdaldır.

Yolda ve onbe günden az kalacağı yerde tuttuğu orucu bozarsa, kefaret lazı m olmaz. Misafirlenip, evine gelince veya gitti ğerde onbe ğün veya daha fazla kalmaya niyet edince, tutmadığı günleri Ramazandan sonra kaza eder.

Dinimizde her şeyin bir ölçüsü, sınırı vardır. Herkes kendi kafasına göre hüküm veremez. Dinin bildirdiği kaideye uyulur.

Hasta; hastalığının artmasından veya iyi olmasının gecikmesinden, yahut şiddetli ağrı gelmesinden korkar ise, oruç tutmayıp, sonra kaza eder. Bu, Tabib-i müslim-i hâzıkın söylemesi ile anlaşılır. Hâzık; mütehassis, uzman olmak demektir. Kâfir ve fâsık, yani büyük günah işlediği bilinen tabibe muayene ve tedavi, zarurî hâllerde caizdir. Fakat bunların sözleri ile ibadet bozulmaz. Orucunu bozarsa, kefaret lazım olur.

Bazı ağır hastalar hariç, hemen hemen her hasta oruç tutabilir. Yıllarca oruç tutturulmayan birçok hastaya, yakinen tanıdığımız dahiliye mütehassısı bir doktor, oruç tutturdu. İlaçların alınma zamanlarını oruç vaktine, yani sahura ve imsaka göre ayarladı. Hastaların en ufak bir sıkıntısı olmadı.

Yeter ki, doktor, hastasının oruç tutmasını istesin. Peşin hükümlü olmasın. Tedaviyi ona göre ayarlar. Bu olmayacak bir iş de değildir. Bunun için dinimiz, her doktorun değil, o bran şta mütehassis ve müslüman olması şartını getirmiştir. Mütehassis olmazsa, yanlış karar verebilir. Salih müslüman değilse, dinin emir ve yasaklarına önem vermeyeceği için, bunun sözünü de ölçü kabul etmemiştir.

htiyar olup, ölünceye kadar Ramazan orucunu veya kazaya kalmı oruçlarını tutamayacak kimse ve iyi olmasından ümit kesilen hasta, oruç tutmaz, fakat gizli yer. Böyle kimse zengin ise, hergün için bir fitra, yani binyediyüzelli gram buğay veya un veya k ıymeti kadar altın veya gümü parayı, bir veya birkaç fakire verir. Ramazanın baında veya sonunda, toptan hepsi bir fakire de verilebilir. Fidyeye verdikten sonra hasta iyileirse, Ramazan oruçlarını ve kaza oruçlarını tutar.

Oruca, zamanında baınmaz, imsak uzatılırsa, oruç tehlikeye girerek kazaya kalabilir. İmdi farklı imsakiyeler kullanılmaktadır. Yıllardır, hatta asırlardır kullanılan, İslâm âlimlerinin tesbit ettiği ve zaman ımıza gelene kadar, âlimlerimizin, evliyanın kullandıkları bir namaz vakitleri cetveli vardı. Bir de İmdi, gerçek manada, inandırıcı ve ilmî bir dayanaı olmadan deitirilmiş namaz vakitleri cetveli var.

Yeni cetvelde, mesela, imsak vakti **15-20** dakika uzatıldı. Bu deikli mahzurlu gören, bazı takvimler, orucun ve namazın tehlikeye girmemesi için, yapılan bu yeni deikli uymad ılar. Eskiden beri kullanılan cetveli, aynen devam ettirdiler. Bir kısım takvimler de hiçbir ilmî araırma yapmaksızın, yeni cetvele göre hareket ediyorlar. Böylece namaz vakitlerinde, oruca baınmada, ikilik, ihtilaf çıkmı oldu. **Türkiye Gazetesi Takvimi**, eski takvimi aynen devam ettirmektedir.

Bir asırdan fazla zamandır kullanılan, İslâm büyüklerinin tatbik ettikleri cetveli bir kenara bırakıp, ilmî bir dayanaı olmayan yeni cetvele uymak akıl i deildir.

Her geceyi Kadir bilmeli

4 OCAK 1998

Kadir gecesi, çok kıymetli bir gecedir. Böyle kıymetli bir gecenin faziletinden mahrum kalmamak için, Ramazan-ı ıerifin her gecesini ibadetle, tevbe etmekle, Kur'an-ı kerim okumakla ihya etmeye çalımalıdır.

Kadir gecesinin günü, kesin olarak bildirilmemiştir. Ramazan-ı ıerifin baından sonuna kadar, herhangi bir gecede olabilecei hadis-i ıeriflerle bildirilmiştir.

Mübarek geceler, İslâm dininin kıymet verdi gecelerdir. Allahü teâlâ, kullar ına çok acıdı için, bazı gecelere kıymet vermi bu gecelerdeki, duâ ve tevbeleri kabul edeceğini bildirmiştir. Kullarının çok ibadet yapması, duâ ve tevbe etmeleri için bu geceleri sebep kılmıştır.

Kıymetli geceye, kendinden sonra gelen günün ismi verilir. Önceki günü öle namaz ı vaktinden, o gecenin fecrine kadar olan zamandır. Yalnız, Arefe ve üç kurban günlerinin geceleri böyle deildir. Bu dört gece, bu günleri takip eden gecelerdir. Bu geceleri ihya etmeli, yani kaza namazları kılmalı, Kur'an-ı kerim okumalı, duâ, tevbe etmeli, sadaka vermeli, müslümanları sevindirmeli, bunların sevaplarını ölümlere de göndermelidir.

Bu gecelere saygı göstermelidir. Saygı göstermek, günah işlememek ve ibadet etmekle olur.

Ayların içinde, **Recep**, **Şaban** ve **Ramazan** ayları, diğlerinden daha faziletlidir. Bu aylar ın içinde de, bazı geceler ve günler, diğlerine göre daha faziletlidir.

Recep ve Şaban ayındaki günler, geceler bellidir. Ramazan-ı ıerifin içinde gizlenmiş olan Kadir gecesi ise, kesin olarak bildirilmemiştir.

Âlimlerimiz buyurdu ki: **“Allahü teâlâ, beeyi beey içinde gizlemiştir. Rızasını taatta, gazabını günahlarda, kıymetli olan orta namazı bevakit namaz içinde, evliyasını insanlar içinde, Kadir gecesini de Ramazan ayında gizlemiştir.”**

Bir kimse, Peygamber efendimize gelerek, Kadir gecesinin ne zaman olduğu suâl etti. Resulullah efendimiz, cevaben buyurdu ki:

- Ramazanın birinci gecesi idi, geçti.

Bir seferinde de, Hz. Aiŕe validemiz, Peygamber efendimize sordu:

- Ya Resulallah! Kadir gecesi ne zaman?

Resulullah efendimiz Aiŕe validemize buyurdu ki:

- Onüçüncü gece idi, geçti.

Değik zamanlarda Kadir gecesinin vakti ile alakalı sorulan suâllere, Peygamber efendimiz, değik cevaplar vermiŕtir. Ŗlâm âlimlerinden bazıları, hadis-i ŕeriflerde bildirilen değik zamanlar sebebi ile, Kadir gecesini, Ramazan-ı ŕerifin bağından itibaren aramak lazım olduğu bildirmişler ve, “Bunun için de mümkün olduğ kadar, her geceyi ihya etmeye çalıŖmalıdır” buyurmuşlardır.

Kadir gecesi, çok kıymetli bir gecedir. Böyle kıymetli bir gecenin faziletinden mahrum kalmamak için, Ramazan-ı ŕerifin her gecesini ibadetle, tevbe etmekle, Kur'an-ı kerim okumakla ihya etmeye çalıŖmalıdır. Kadir gecesinin fazileti hakkında hadis-i ŕeriflerde buyuruldu ki:

(Kabirde aydınlık istersen, Kadir gecesinin karanlığında ibadet eyle!)

(Kadir gecesini ihya edene, bir saatlik sevap olarak, yüz senelik ibadet sevabı verilir.)

(Allahü teâlâ; “Ŗzzet ve celâlime yemin ederim ki, Kadir gecesini ihya edenin günahlarını bağıparım. Kıyamette suâl sormam. Onu cehennem ateğinde yakmam” buyurdu.)

Mübarek ayların, gecelerin, günlerin kıymetini bilmeli, böyle zamanlarda, çok tevbe, istigfar etmeli, alâmal ı, affolunmak için yalvarmalıdır. Herkes kendi hâline göre, bir miktar ibadet etse, o geceyi ihya etmiş sayılır.

Neler orucu bozar?

5 OCAK 1998

Gıda veya deva, yani ilaç olarak faydalı birşey yemek, içmek; zevk, keyif veren birşeyi ağızdan almak ve cima orucu bozar. Orucu bozan bu şeyler, bilerek yapılıncsa, hem kaza, hem de kefarete gerektirir.

Ŗmihâl kitaplarında orucu bozan ve kefarete gerektiren hâller için genel kaideler bildirilmiştir. Genel kaide olarak, gıda veya deva, yani ilaç olarak faydalı birşey yemek, içmek; zevk, keyif veren birşeyi ağızdan almak ve cima orucu bozar. Orucu bozan bu şeyler, bilerek yapılıncsa, hem kaza, hem de kefarete gerektirir.

Orucu bozup, hem kaza ve hem de kefarete gerektiren şeylerden bazıları Ŗnlardır:

- 1- Oruçlu iken, bilerek yiyip içmek, cima etmek.
- 2- Kan aldırarak, gıybet etmek gibi orucu bozmadığı iyi bilinen şeylerden sonra, orucun bozulduğunu sanarak, bile bile yemek.
- 3- Boâza kaçan ya ĩmuru, kar' ı isteyerek yutmak. Ŗstmeden boâzı na kaçarsa, sadece kaza gerektir.
- 4- Sigara içmek.

Orucu bozup, sadece kaza gerektiren hâller:

- 1- Hata ile mesela, abdest alırken boâza su kaçması.
- 2- Kulağya, ilaç damlatmak, derideki yaradan içeri girecek ilaç koymak.
- 3- Vücuda, ife ile ilaç ve ağırınğa etmek.

4- Kağıt, pamuk, ot, pişmemiş pirinç, darı, mercimek tanesi gibi ilaç ve gıda olmayan bir şeyi yutmak.

5- Zorlayarak ağız dolusu kusmak.

6- Dişlerin kanamasında, yalnız kanı veya tükürükle aynı miktardaki karıkk kanı yutmak.

7- İmsak vaktinden sonra, daha gece zannederek yiyip içmeye devam etmek.

8- Güne battı, ezan okundu zannederek, iftar vakti gelmeden yemek.

9- Oruçlu olduğunu unutup, yiyip içtikten sonra, orucu bozuldu sanarak, bilerek yiyip içmeye devam etmek.

10- İstimna, (Mastürbasyon) yapmak.

11- Lavman yaptırmak, orucu bozar. Kadınların, kadın hastalıklarından muayenelerinde bazı hâllerde de oruç bozulur.

12- Zorla orucu bozdurulmuş olmak.

13- Burna sıvı ilaç damlatmak.

14- Burna kolonya çekmek. Burna çekmeyip, sadece koklarsa bir zararı olmaz.

15- Bakalarının içtiği sigara dumanını isteyerek çekmek.

16- Dişçektirmek için uyuşturucu iğne vurdurmak.

17- Astım hastalarının, kriz hâlinde ilaçlı sprey kullanmaları orucu bozar. İlaçsız oksijen gazı bozmaz. Hasta olmadan ilaçlı sprey kullanılırsa kaza ve kefaret gerekir.

18- Hastaların, dil altından, yutmasa da ilaç alması orucu bozar. Kalb rahatsızlığı için salâm deri üzerine konan ve derinin gözeneklerinden emilerek kalbe fayda veren ilaç, salâm deri üzerine konuldu için orucu bozmaz.

19- Kadınların ve erkeklerin ilaç olarak fitil kullanmaları orucu bozar. Fakat gusül gerektirmez.

Orucu bozup kefaret gerektirmeyen şey, bir Ramazan içinde ikinci defa kasten tekrarlanırsa, kefaret gerektirir.

Oruç üç çeşittir:

1- Avamın orucu.

2- Âlimlerin orucu.

3- Peygamberlerin orucu.

Avam oruç tutar, sadece yemezler içmezler, fakat kötülüklerden, günahlardan uzak durmazlar. Âlimler ise, kötülüklerden, günahlardan uzak dururlar. Enbiya ise, üpheli şeylerden de kaçır. Tutulan orucun sevabı da, bu sınıflamaya göre artar.

Oruç tutanların bayramı da üç çeşittir:

Cahiller, oruç tutup iftar edince yerler, içerler, bizim bayramımız budur, derler. Âlimler ise, akâm olup iftar edince, “Cenab-ı Hak eîr bizim orucumuzu kabul etmiş ise, bu bizim bayramımızdır” derler. Peygamberlerin bayramı ise, oruçlarının kabul olmasıyla beraber, cenab-ı Hak razı olduysa, bayram ederler.

Neler orucu bozmaz?

6 OCAK 1998

Orucu bozmayan, fakat sevabını azaltan şeylerden de kaçınmak lazımdır. Oruç tutanlara vâdedilen büyük sevaba kavuşmak için, hadis-i şeriflerde bildirilen hususlara da dikkat etmek lazımdır.

Orucu bozmayan, fakat sevabını azaltan şeylerden de kaçınmak lazımdır. Oruç tutanlara vâdedilen büyük sevaba kavuşmak için, bu ıarttır.

Bir ibadeti yaparken, o ibadetin farzlarını, vaciplerini, sünnetlerini, mekruhlarını ve müfsitlerini, yani bozan şeyleri de bilmek lazımdır. Bunlar bilinmezse, yapılan ibadet sıhhatli olmaz. Hatta öyle olur ki, ibadet yaptığımızı zannettiğimiz hâlde, o ibadet bozulmuş ibadet olmaktan çıkmış olabilir.

Mesela, orucun farzlarından birisi, orucun başlayış vaktinden bitiş zamanına kadar, orucu bozan şeylerden sakınmaktır. Başlayış vaktinden sonra ve bitiş vaktinden önce bir şey yenir ve içilirse, oruç bozulur. Bunun için orucun farzlarını, mekruhlarını ve müfsitlerini, yani orucu bozan hâlleri ve bozmayan şeyleri iyi bilmek lazımdır.

- 1- Oruçlu olduğunu unutarak yiyip içmek.
- 2- İhtilam olmak.
- 3- Tentürdiyot ve ya sürünmek ve sürme çekmek. (Bunların rengi, kokusu tükürükte, idrarda belli olsa bile, orucu bozmaz.)
- 4- Gıybet etmek. (Gıybet orucu bozmaz ise de, haramdır, orucun sevabını azaltır.)
- 5- İstemeyerek ağız dolusu kusmak.
- 6- İsteyerek, zorlayarak, biraz kusmak.
- 7- Kulağına su kaçmak.
- 8- Ağıza, burnuna, boğazına toz, duman ve sinek kaçmak.
- 9- Oksijen gazı tüpü ile sunî hava verilmek. (Gazın içine ilaç konmuş ise bozar.)
- 10- Bakalarının içtiği sigaranın dumanı, sakındığı hâlde ağıza, burnuna girmek.
- 11- Ağız yıkadıktan sonra, ağızda kalan yağı tükürük ile yutmak.
- 12- Gözüne ilaç koymak.
- 13- Diş çukuruna ilaç koymak. (Tadı boğazda duyulsa bile bozmaz.)
- 14- Yutmadan yemeğin tadına bakmak.
- 15- Çiçek, kolonya koklamak. Kolonyayı koklamayıp burnuna çekerse bozulur.
- 16- Dişleri arasında sahur vaktinden kalan, nohuttan küçük şeyi yutmak.
- 17- Gelen kusuntunun geri gitmesi.
- 18- Orucu bozmaya niyet edip de bozmamak.
- 19- Diş çektirince gelen kanı tükürmek, yahut tükürükten az ise yutmak da orucu bozmaz.

Orucu bozmayan, fakat sevabını azaltan şeylerden de kaçınmak lazımdır. Oruç tutanlara vâdedilen büyük sevaba kavuşmak için hadis-i kerimlerde bildirilen bu hususlara da dikkat etmek lazımdır:

Hadis-i kerimlerde buyruldu ki:

(Beş şey orucun sevabını giderir: Yalan, nemime, yani söz taşımak, gıybet, yabancı kadına şehvetle bakmak ve yalan yere yemin.)

(Gıybetle meşgul olan kimselerin orucu hakikatte oruç değildir.) [Yani sadece oruç borcundan kurtulur, vâdedilen sevaba kavuşamaz.]

Peygamber efendimiz, **“Ya Rabbi, dilimi yalandan, kalbimi nifaktan, amelimi riyadan, gözümü hıyanetten temizle ve koru! Gönülden geçenler senden gizli değildir”** şeklinde duâ etmemizi tavsiye ederlerdi.

Bunun için oruçlu olanın, riyadan, gösterişten uzak durması, sadece Allah rızasını düşünmesi lazımdır.

Hayırlı hizmetler desteklenmeli

7 OCAK 1998

İhlas Vakfı öfenci yurtlarında, her türlü ihtiyaçları karşılanan öfenciler, inançlarımıza ve tarihimize saygılı, ülkemize, devletimize hizmet edecek şekilde yetiştirilmektedir.

Ramazan-ı Kerif ayında, sadaka ve bütün nafil ibadetlere verilen sevap, başka aylarda yapılan farzlara verilen sevap gibidir. Bu ayda yapılan bir farz, başka aylarda yapılan yetmiş farz gibidir.

Bunun için bu ayda hayır hasenatı, sadakayı çoaltmak lazımdır. Ayrıca verilen sadaka, yapılan her iyilik, çeşitli belaları önler. Sadakanın fazileti çoktur. Hadis-i Keriflerde buyuruldu ki:

(Suyun ateş söndürdüğü gibi, sadaka da günahları yok eder.)

(Sadaka vermekte acele edin; çünkü bela sadakayı geçemez.)

(Sadaka, kabir azabından korur. Kıyamette de sahibini himayesi altına alır.)

(Yıllık ömrü artırır, sadaka günahları giderir ve kötü ölümden korur.)

Malı çok olup da, zekât, sadaka vermeyen kimse, sıkıntı içinde yaşar. Hadis-i Kerifte, **(Gerçek fakir, malı olduğu hâlde sadaka vermeyendir)** buyuruluyor.

Az da olsa vermeye alışmalıdır! İmam-ı Râfi hazretleri, “Almayı seven, vermekten hoşlanmayan kimselerle arkadaşlık etmek uygun değildir” buyuruyor. Verilen paranın kıymeti faydası olur, verilmeyen malın insana faydası olmaz, belki de zararı olur. Ne güzel söylemiş atalarımız: **“Ne verirsen elinle, o gider seninle!”**

Peygamber efendimiz yemin ederek, **(Sadaka malı eksiltmez, sadaka vermekle mal eksilmez)** buyuruyor. Sadaka verenin malının bereketi artar. Az malı çok iş görür.

İlim tahsili yapılan yerlere, gerek zekât, fitra, adak ve akika şeklinde, gerekse doğrudan yapılan yardım, insanı kazalardan, belalardan korur. Dünyada, sıhhat ve afiyet içinde bir ömür sürmeye sebep olur. Ayrıca farz olan cihad ve ilim yayma sevabına kavuşulur. Böylece yardım yapan kişi, hem dünyada, hem de ahirette çok büyük nimetlere kavuşmuş olur.

İlim yaymanın sevabını sevgili Peygamberimiz şöyle ifade buyuruyor:

(Bütün ibadetlere verilen sevap, Allah yolunda gazaya verilen sevaba göre, deniz yanında bir damla su gibidir. Gazanın sevabı da, emr-i mâruf e nehy-i anilmünker, yani dinin emir ve yasaklarını yayma sevabı yanında, denize göre bir damla su gibidir.)

Çalışmalarına, faaliyetlerine yakinen şahit olduğumuz, İhlas Vakfı öfenci yurtları, memleketimizin her tarafından gelen binlerce üniversiteli fakir öfenciye ve bilhassa Türk dünyasından gelen muhtaç öfencileri, yakın ilgi ve şefkatle barındırmaktadır. Onların her türlü ihtiyaçları, hayırsever müslümanların yardımları ile sağlanmaktadır.

Hiçbir menfaat beklemeden, ihlasla hizmet eden İhlas Vakfı'na her ne şekilde olursa olsun yardım eden, yukarıdaki hadis-i Kerifte ifade buyurulan bu üç sevaba da kavuşmuş olur.

İhlas Vakfı öfenci yurtlarında, üç ömür yemek verilmekte ve orada kalanların her türlü ihtiyaçları karşılanmaktadır. Maddî ve manevî olarak huzurlu bir ortamda derslerine çalışarak bu pırlanta gibi öfenciler, inançlarımıza ve tarihimize saygılı, ülkemize, devletimize hizmet edecek şekilde yetiştirilmektedir. Bu gençleri sahiplenmezse, vatan ve millet düşmanlarına gün doğar. Çeşitli vâdlerle bu gençleri kötü emellerine alet ederler. Bunun için vatanını, milletini seven herkes, bu pırlanta gençlere, imkanı nispetinde sahip çıkmalıdır. Vatanımızın, milletimizin istikbali, geleceğin bu şekilde arttırılır.

Mübarek Ramazan-ı Şerif dolayısıyla, hayırsever vatandaşların istek ve katkılarıyla bu yurtlarda iftar yemekleri verilmekte, iftar sahibi, kendisi ve misafirleri ile istedikleri günde, öfencilerle beraber iftar yapabilmektedir. Hadis-i Şerifte buyruluyor ki:

“Bir kimse, bu ayda, bir oruçluya iftar verirse, günahları affolur. Hak teâlâ, onu cehennem azabından azat eder. O oruçlunun sevabı kadar, ona sevap verilir.”

Sevapların kat kat verildiği bu mübarek ayda, arzu edenlerin zekât ve sadaka-i fıtraları da, fakir öfencilere verilmek üzere vekaleten kabul edilmektedir.

Bu hayırlı hizmete değerli okuyucularımızın da katkıda bulunmasını önemle tavsiye ediyoruz.

[İhlas Vakfı merkezi: Cağaloğlu, Çatalçeşme sk. No:17 - İstanbul. Tel: (0212) 513 99 00 (20 hat) Faks: (0212) 513 68 57]

Tefsir ve meal okumak

8 OCAK 1998

Birisine Kur'an tercümesinden, mealden dinini öğrenmesini tavsiye etmek, buna aracı olmak, ona yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bugün, sapıtmaların, yoldan çıkmaların esas kaynağı budur.

Kur'an-ı kerimin manasını, tam olarak, yalnız **Muhammed aleyhisselam** anlamı ve hadis-i Şerifleri ile bildirmiştir. Çünkü Kur'an-ı kerim Ona inmiştir. Kur'an-ı kerimi tefsir eden Odur. Doğu tefsir kitabında da, Onun hadis-i Şerifleridir. İslâm âlimleri de bu hadis-i Şerifleri açıklayarak, herkesin anlayabileceği seviyede fıkıh kitaplarını yazdılar. Din ancak buradan öğrenilir.

Zamanımızda herkes, belli Şer mihrakların telkini ile, evine bir tefsir kitabı alıp, bu tefsirlerden dinini öğrenmek istiyor. Bu mümkün de ildir. Çünkü, tefsir kitaplarını da anlayabilmek için, en az otuz sene durmadan çalışıp, yirmi ana ilmi, iyi öğrenmek lazımdır. Bu yirmi ana ilmin kolları, seksen ilimdir. Ana ilimlerden biri, “Tefsir” ilmidir.

Bu ilimlerin ayrı ayrı âlimleri ve çok kitapları vardır. Bugün kullanılan bazı Arabî kelimeler, fıkıh ilminde başka manaya, tefsir ilminde ise daha başka manaya gelmektedir. Hatta aynı kelime, Kur'an-ı kerimdeki yerine, aldığı edatlara göre, başka manalar bildirmektedir.

Bu genî ilimleri bilmeyenlerin, bugünkü Arapçaya göre yaptıkları Kur'an tercümeleri, Kur'an-ı kerimin manasından bambaşka bir şey oluyor.

Yeni yazılan Türkçe tefsirlerin hepsinde, İhsâî düünceler bulunmakta, biri diğrine uymamaktadır. Böyle olduğu için de, okuyanlara zararlı, faydasından çok olmaktadır. Hele İslâm düümanlarının, bid'at sahiplerinin, Kur'an-ı kerimin manasını bozmak için yaptıkları tefsir ve tercüme kitapları, birer zehirdir.

Bunları okuyanlarda, birtakım üpheler, itirazlar hasıl oluyor. Çünkü herkes kendi kafasına göre mana veriyor. Din düümanları kasıtlı olarak, dini yıkmak için piyasaya mealler sürmektedirler. Hepsi de sadece kendisinininkinin doğru olduğunu söylüyor. Zaten ilk meal neşreden gayri müslim bir yayınevidir.

Dini, tefsirden, meallerden öğrenmeye kalkışmak, ilkokul çocuğunun eline, yüksek matematik kitabı koyup, buradan matematiği öğrenmekten daha abestir.

Yalnız Arapça bilmekle, tefsir ve hadis anlaşılmaz. Arapça bilenleri, din âlimi sanan aldanır. Beyrut ve başka yerlerde ana dili Arapça olan, Arap edebiyatını iyi bilen çok papaz var. Fakat, hiçbirinin İslâmiyetten haberi yok.

Mesela, tıp ilmi kıymetlidir. Fakat bir kimse, eline bir tıp kitabı alıp, okuyarak tıbbi öğrendim diyerek, göz ameliyatı yapmaya kalkarsa, hastanın gözünü çıkarmış olur. Böyle bir kimseye, tıp kitabı okuyarak doktorluk yapmak uygun değil demek, tıp ilmine katkı çıkmak değildir.

Bunun gibi, bir kimsenin, meal veya tefsir okuyarak, dini öğrenmeye kalk ırması çok yanlıdır. Birisine, tefsir ve mealden dinini öğrenmesini tavsiye etmek, buna arac ı olmak, ona yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bugün, sapıtmaların, yoldan çıkmaların esas sebebi budur.

Kur'an-ı kerimin hakiki manasını anlamak, öğrenmek isteyen bir kimse, din âlimlerinin, müctehidlerin kelam, fıkıh ve ahlak kitaplarını okumalıdır. Yani bugün için bu üç önemli ilmin bir araya getirildiği **ilmihâl kitabından** öğrenmelidir.

Kur'an-ı kerimin orijinalinden ba ıkasına Kur'an-ı kerim denmez. Kur'an-ı kerimin, latin harfleri ile yazılmasına imkan yoktur. Çünkü bu harflerde, Kur'an-ı kerim harflerinin hepsinin kar ılığı yoktur.

Mesela, Kur'an-ı kerimde, üç tane se harfi var. Üç tane ze harfi var. Türkçede bunların hepsinin kar ılığı bir harftir. Bunun için, mana bozuluyor. Okunan, Kur'an olmayıp, manasız bir ses yığını oluyor. Mesela, İhlas suresinde geçiyor. Ehad yerine ehat denilirse, namaz fâsid oluyor, bozuluyor.

Bugün, varlık sebebi dini ortadan kaldırmak olan çok kimsenin, böyle bozuk tercümeleri ve latin harfi ile yazılmış ne olduğı belirsiz kitapları , “**Türkçe Kur'an**” “**Türkçe meal**” diye gençliğin önüne sürdükleri, her tarafta da ıttıkları görülüyor.

Bütün bunları te ıvik edenler, el altından destekleyenler sinsi din dü ımanlarıdır. Çok uyanık olup, bunlara aldanmamalıdır.

Oruç ve sa ıklığımız

9 OCAK 1998

Oruçlu iken, hücre arası su azaldığından, küçük tansiyon azalarak damarların üzerindeki baskı kalkar. Bunun için oruç tutanların damarları ve küçük tansiyonları daima sağlıklı olmaktadır.

Allahü teâlâ, kullarına faydalı ıeyleri emreder. Zararlı ıeyleri emretmez. Cenab-ı Hakkın her emrinde, bizim bilemediğimiz nice faydalar mevcuttur. Fakat mümin, emirleri yaparken, faydal ı sebebi için değil, Allahü teâlân ın emri olduğı için yapar. Haram ve mekruhlardan da ayn ı ıkilde sakınır. Bunun için mümin, gayrı müslimlerin, din dü ımanlarının sözlerine aldanmaz.

Mümin, ibadetlerini cenab-ı Hak emrettiği için yerine getirir. Fakat bu emirlerin faydalarından, hikmetlerinden bazısını ara ırmanın, bilmenin de bir zararı yoktur. Hatta, ibadetlerin faydalarını, hikmetlerini öğrenmenin faydas ı bile olmaktadır. Ancak bu ibadetin hikmeti budur demek uygun değildir. Bilmediğimiz daha birçok hikmetleri olabilir.

Allahü teâlâ, insanı ve bütün varlıkları aciz, muhtaç olarak yaratmıştır. Bedenin çe ıtlı ıeylere ihtiyacı vardır. Hastalandığı zaman, tedavi olmaya muhtaçtır. Hastalıkların çe ıtlı sebepleri mevcuttur. Bunların ekserisi ise, çok yemekten ileri gelmektedir. Az yiyenin vücudu sağlıklı olur. Hadis-i ıerifte buyuruldu ki:

(Oruç tutun, sıhhat bulun!)

Orucun insan sa ıklığına tesiri, sayılamayacak kadar çoktur. Bunların içinde en önemlileri, karaciğer ve damarlar üzerindeki tesirleridir.

Karaciğer, vücudun, muazzam kompüterlerle çal ırılan kimya laboratuvarı gibidir. Karaciğer, bir taraftan sindirim için çok büyük mesele olan yaları sindirir, eritir, diğertaraftan da besinleri

depo eder, ihtiyaca göre onları çözer. Ayrıca karaciğer, vücuda giren mikroplara karşı, faydalı zehirler üretir. Kemik iliğinde kan yapan hücreler için, temel maddeler hazırlar.

Vitamin ve hormonlar ile kandaki iyot dengesinin bütün faaliyetinden karaciğer sorumludur. Bunun için karaciğer hücreleri, yirmidört saat durmadan çalışmak mecburiyetindedir. Çok yemek ve içmek, karaciğer hücreleri için çok zararlıdır. Ayrıca derecede çalışan karaciğer hücreleri, Ramazan-ı Kârimde, oruç tutmak suretiyle dinlenmektedir. Böylece karaciğer, bir sene müddetle daha kuvvetli çalışmaya imkanı bulmaktadır.

Bugün yapılan tıbbî araştırmalarda, gençlikten itibaren oruç tutan kimselerin, karaciğer bozukluğu ile ilgili rahatsızlık çekmediği tesbit edilmiştir. Yapılan araştırmalarda, zayıf, güçsüz kimselerin oruç tuttıkları zaman, daha kanlı canlı hâle geldikleri görülmüştür.

Orucun, karaciğer üzerindeki bu etkisinin yanı sıra, damarlar üzerindeki etkisi de insanı hayretler içinde bırakmaktadır. Damarların en büyük dümanı, kandaki aşırı besin maddeleri ve bilhassa bu maddelerin yakılamayan artıklarıdır. Bu artıklar, ihtiyarlığın, yıpranmanın sebebi olarak gösterilmektedir.

Oruç, damarlardaki besin artıklarının birikmesine mani olmaktadır. Yapılan araştırmalarda, kandaki besin maddelerinin, iftar vaktine doğru, belli sınırları koruyarak, sonuna kadar yandığı tesbit edilmiştir.

Oruçlu iken, hücre arası su azaldığından, küçük tansiyon azalarak damarların üzerindeki baskı kalkar. Bunun için oruç tutanların damarları ve küçük tansiyonları daima sağlıklı olmaktadır.

Oruç, bir sene boyunca durmadan çalışan mide ile beraber bütün sindirim organlarının dinlenmesi ve insan vücudunun bir tasfiyeye tâbi tutulmasıdır. İnsanlarda en çok görülen rahatsızlık, sindirim bozukluğudur. İhtiyarlık, kalb ve damar hastalıklarına, şeker hastalığına ve tansiyon yüksekliğine sebep olmaktadır. Oruç, bütün bu hastalıklara karşı koruyuculuk vazifesi yaptığı gibi, bir de tedavi vasıtasıdır. Bugün, doktorlar birçok hastalıktan kurtulmak için, perhiz lazım olduğunu bildirmektedir.

Oruç ile, insanın güçlü bir irade kuvveti kazanacağı şüphesizdir. Bu sebeple alkol, uyuşturucu gibi, kötü alışkanlıklardan oruç vesilesi ile kurtulanlar çok görülmektedir.

Dimyat'a pirince giderken... 10 OCAK 1998

18. asırda yazılmış meşhur İngiliz casusu Hempher, hatıratında, “İslâm ülkelerinde talebe, mürid kıyafetinde beşbin ajanımız vardı” diye yazmaktadır.

Tasavvuf büyükleri, asırlardır, bıkmadan, usanmadan, İslâmın güzel ahlâkını anlatıp, İslâmı herkese sevdirmişlerdir. Her hâlleri ile İslâmiyeti yayarak örnek olmuşlardır. Bu büyükler ayrıca, İslâmiyeti dünyaya yaymakta bir nevi öncü kuvvet olmuşlardır.

Tasavvuf büyüklerinin dini yaymaktaki bu önemli fonksiyonunu gören İslâm dümanları, bütün güçleri ile tasavvufa yöneldiler.

Yüz yıldır, tarikat diyerek, birçok şey uyduruldu. Eshab-ı kiramın yolu unutuldu. Cahiller, sahtekârlar şeyh maskesi altında, müslümanlara her çeşit günahı iktettiler. İslâm memleketlerini, gerçek manada tasavvuf ile ilgisi olmayan, müslümanları sömüren sahte müridler, sahte şeyhler istila etti.

Eskiden, yani zamanımızdan 100-150 yıl önce, dinimizin emir ve yasaklarını öğüten; severek, zorlama olmadan yapılmasını salayan, insanlara dinimizin güzel ahlâkını aşılayan birçok tarikat, birçok şeyh vardı.

Fakat, Osmanlıların son zamanlarından itibaren, tarikatlar bozulmaya başladı. Tarikatlara, çeşitli ajanlar sızdı. Müslüman kılındaki bu ajanlar, yerine göre talebe, yerine göre şeyh, mürşid rolünde olarak çeşitli yollar ile tarikatlara haramlar, bid'atler karıştırdılar. Din ile ilgisi olmayan, dinimizin yasak ettiği şeyleri, dinimizin emri olarak gösterdiler.

Mesela, 18. asırda yafamı mehur İngiliz casusu **Hempher**, hatıratında, “İslâm ülkelerinde talebe, mürşid kıyafetinde beşbin ajanımız vardı” diye yazmaktadır.

Bilhassa son zamanlarda, tarikat adı altında, insanların imanını çalmak için ufa lan, sayısız sahte şeyhler türedi. Namaz kılmanın farz olmadığını, kadınların açık gezmesinin sevap olduğunu açıkça söyleyebilen şeyhler çıktı ortaya. O hâle geldi ki, insanlara dini sevdirmek olan tarikatın gayesini, insanları dinden uzaklaştırmak ekline çevirdiler.

“Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır” sözünü öne sürerek, topladıkları müslümanların imanlarını, itikadlarını bozdular. Bu söz, dine uygun tasavvuf ehli bir kimse oldu zaman için geçerlidir. Yoksa her önüne gelen, ne oldu belirsiz kimselere gidip, tâbi olmak de ildir. Böyle kimseler şeytandan daha kötü kimselerdir. Böyle bozuk bir tarikata girmek, yafurdan kaçal ım derken, doluya tutulmaktan, Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan da olmaktan daha kötüdür. Çünkü bulgursuz yafandır da, imansız yafalmaz.

Bunların tuzaklarına dü en kimse, sahte, cahil doktora giden hastaya benzer. Sahte doktora giden, hayatından olduğu gibi, sahte eyhe giden de dininden, imanından olur.

Hakiki tasavvuf âlimi olmadığı zaman, eskiden yafamı bilinen mehur evliyaların, mürşid-i kâmillerin kitaplarını okuyarak, dinimizi ve dinimizin güzel ahlâkını buralardan öğrenmeliyiz.

Hele hele ü karık zamanda, din hırsızlarının, ırz, namus dü manlarının kol gezdi bir zamanda, bilhassa kadınların sokak sokak şeyh aramaya çıkması çok yanlı ır. Bunların yapacağı şey, her müslüman gibi, muteber bir ilmihal kitabından dinini öğrenmek, beyine kar ı vazifelerini ifa etmek, çocuklarını İslâm terbiyesi ile yeti irmek, ev i lerini yapmak olmalıdır.

Baıa İngilizler olmak üzere İslâm dü manları, 18. asırda taktik de ikli yaptı lar. Kaba kuvveti bırakarak, âlimlere ve ilme yöneldiler. Âlimleri ve ilmi ortadan kaldırdıkları takdirde, cahil kalan müslümanları istedikleri tarafa yöneltmenin çok kolay olacağını anlamı ırdı.

Halk cahil bırakıldıktan sonra, ondört asır devam edegelen din bilgileri; çürümü koku nu denilerek, bir çırpıda atıldı. Daha Kur'an-ı kerimi do ru dürüst yüzünden bile okuyamayan kimselerin önüne, dini bozmak, yeni bir din kurmak maksadıyla **ilahiyatçı prof, dekan, rektör, tarikat şeyhi** ünvanları alet edilerek, dini yok etmek maksadıyla hazırlanmış mealleri, tefsirleri koydular. Sonra da, “Dininizi buradan öğrenin” dediler. Aslında bu, dinden uzaklaştırmak için hazırlanmış sinsi bir tuzaktı.

Bu tehlikelerden, **sahte şeyhlerden, aydın din adamı kılındaki** sinsi din dü manlarından kurtulmanın yolu da eskiye dönüp, dini, hakiki ehl-i sünnet âlimlerinin, **fıkıh, ilmihal** kitaplarından öğrenmektir. Bilenleri ve elinde ehl-i sünnet ölçüsü olanlar ı, kimse kandıramaz. İmin olmadığı, âlimin bulunmadığı yerde, din de kalmaz. Nitekim, hadis-i şerifte, **(İmin bulunan yerde müslümanlık vardır. İmin bulunmayan yerde müslümanlık kalmaz)** buyuruldu.

Her dinde oruç vardı

11 OCAK 1998

Bütün semavî dinlerde, nefsin arzularını yapmamak, Allahü teâlâya yakla maya vesile olur. Açlık, nefsin şehvetini kırar. Bunun için her dinde riyazet, açlık kıymetli tutulmu tur.

Oruç tutmak her dinde farz idi. Musa aleyhisselamın dininde vardı. İsa aleyhisselamın dininde de vardı. Mesela, Matta İncilinin dördüncü babının başında, (İsa aleyhisselamın Peytan ile çölde imtihan olurken, kırk gün oruç tutup, sonradan acıktı) ve altıncı babda da, (Oruç tuttuğunuz zaman, ikiyüzlüler gibi yüzünüzü ekşitmeyin) diye emretti yazılıdır. Bunlardan, hem İsa aleyhisselamın kendisinin oruç tuttuğu hem de ihlas ile yalnız Allah rızası için oruç tutmayı emretti olduğu açıkça anılmaktadır.

Bazı Hıristiyanlar, “Oruç tutmak gibi ağır bir yükü insanlara yüklemek yerine, insanın yalnız bozuk, kötü niyetlerden ve bâtil düşüncelerden kendini uzaklaştırmasını herkese tavsiye ederiz” demektedirler. Bunlar kendi dinlerini de bilmiyorlar.

Bunların iddia ettiği gibi, oruç, ağır bir yük değildir. Allahü teâlâ, insanlara ağır yük yüklemeyiz. Oruç, yalnız aç ve susuz durmaktan ibaret değildir. Orucun, maddî, manevî birçok faydaları vardır.

Oruç, âklî ve lüzumsuz amel değildir. İlim, irfan sahibi olanların bildiğüzere, beden; ruhun mekanı ve nefsin arzularının dönüp durduğu yerdir. Nefsin cismanî arzularını ne kadar galip olursa, ruhanî gelişme o kadar az olur. Hatta hiç olmaz. Bütün semavî dinlerde, nefsin arzularını yapmamak, Allahü teâlâyâ yaklaşılmaya vesile olur. Açlık, nefsin şehvetini kırar. Bunun için her dinde riyazet, açlık kıymetli tutulmuştur. İslâmiyette orucun üç derecesi vardır:

1- Avam orucu: İslâmiyetin, tayin ettiği zaman içerisinde, Ramazan ayında, gündüzleri yemek ve içmek ve cimadan, yani bilinen orucu bozan şeylerden kendini uzak tutanların orucudur.

2- Havas orucu: Umumî oruçta şart olan şeyleri yapmakla beraber, göz, kulak, dil, el, ayak ve bütün a'zası da Allahü teâlânın emirlerini yerine getirip, haram ve mekruh kıldıkları şeylerden uzaklaşmaların orucudur.

3- Evliyanın orucu: Yukarıda avam ve havas oruçlarında zikrettiğimiz şeyleri yapmakla beraber, kalbleri, dünya düşüncelerinden ve Allahü teâlâyâ yaklaşılmaya mâni olacak düşüncelerden ve mâsivâdan, yani Allahü teâlâdan gayrı her şeyden yüz çevirip sakınanların orucudur.

İslâm dininde ibadetlerin dereceleri vardır:

Birinci derece: İbadetlerin en kıymetlisi ve en efdali, haramlardan sakınmaktır. Haramı gördüğün zaman, yüzünü çevirenin kalbini, Allahü teâlâ, iman ile doldurur. Bir kimse, haram işlemeye niyet eder ve o haramı işlemese, ona günah yazılmaz. Haram işlemek, Allahü teâlâyâ karşı gelmek olduğundan, haramdan sakınmak da, ibadetlerin en efdali olmuştur.

İkinci derece: Farzları yapmaktır. Farzların terki büyük günahdır. Allahü teâlânın yapınız diye emrettiği şeylere farz denir. Farzları yapmak, çok kıymetlidir. Hele farzların unutulduğu, haramların yayıldığı bir zamanda, farzları yapmak, daha çok kıymetlidir. Farzları yapanlara büyük ecir ve mükafatlar vardır.

Üçüncü derece: Tahrimî mekruhlardan, yani harama yakın mekruhlardan sakınmaktır. Tahrimî mekruhlardan sakınmak, vacipleri yapmaktan daha kıymetlidir.

Dördüncü derece: Vacipleri yapmaktır. Vacipleri yapmak da, farz kadar olmasa bile, çok sevaptır. Vacipler de Allahü teâlânın emridir. Fakat farzlar gibi delili sabit değildir.

Beşinci derece: Tenzihî mekruhlardan sakınmaktır. Tenzihî mekruh demek, helale yakın olan mekruhlar demektir.

Altıncı derece: Müekked sünnetleri yapmaktır. Sünnetleri terketmek, günah değildir. Özürsüz devamlı terketmek ise, küçük günahdır. Sünneti beñmemek ise küfürdür.

Yedinci derece: Nafileler ve müstehablardır. Nafileleri yapıp yapmamakta müslümanlar serbesttir. Yapmayana, terkedene ceza olmadıĥ hâlde, iyi niyet ile yapana ecir ve mükafat vardır.

Orucun faydası

12 OCAK 1998

İslâm dininde, zorluk, iğkence yoktur. Saĥıĥını feda ederek, hastalanarak ibadet etmeyi, Allahü teâlâ hiçbir zaman istememiştir. Allahü teâlâ, çok kerim, gafûr ve rahîmdir. Tevbe edenleri affedici ve merhamet edicidir.

Hiçbir ibadetin insana zararı olmaz. Zaten ibadetler insanın faydasıdır. İslâmın beğartından biri olan orucun da sayısız faydası vardır. Bilâkis mideye, diğr organları mıza saĥık açısından çok faydalıdır. Bu husus, bugünkü modern tıp mütehassısları tarafından, açık ve kesin bir ĥekilde isbat edilmiştir. İmin yeni bulduĥ bu tesbiti, Peygamber efendimiz, **(Oruç tutunuz, sıhhat bulunuz)** hadis-i ĥerifi ile bindörtüyz sene önce bildirmiştir.

Zaten, midesinden rahatsız olan kimse, hamile kadın, süt veren kadın ve hastalıĥının artacağından korkan kimse, harp eden asker ve seferî, yani yolculuğ çı kan yolcular oruç tutmayabilirler.

Orucun saĥığ zararlı değil, bilakis çok faydal ı olduĥna birkaç misal verelim:

Oruç ile, bir sene boyu durmadan çalığan mide ile beraber, bütün sindirim sistemi istirahate sevkedilmekte ve insan vücudu dinlenmeye tâbi tutulmaktadır. Böylece, sindirim sistemi dinlendirilmiğ olur.

İnsanlarda en çok görülen rahatsızlık, hazım, sindirim bozukluğdur. Sindirim bozuklu ĥı ĥımanlık, kalb ve damar hastalıklarına, ĥeker hastalıĥına ve tansiyon yüksekliğ gibi birçok hastalıklara sebep olmaktadır. Oruç, bütün bu hastalıklara karğ koruyuculuk vazifesi yaptığ gibi, bir de tedavi vasıtasıdır. Bugün birçok hastalıktan kurtulmak için, perhiz lazım olduĥ herkesçe bilinmektedir.

Oruç, vücuttaki karbonhidrat, protein ve bilhassa yağdepoları nın harekete geçirilmesini sağr. Oruç sayesinde zararlı maddeleri süzmekten kurtulan böbrekler, bir revizyona, tamire girerek, dinlenme ve yenilenme imkanı bulurlar.

Oruç, senede bir ay, yani Ramazan ayında, yalnız gündüzleri orucu bozan ĥeylerden uzaklağmak demektir. Orucun, dünyadaki faydalarından biri, insanlara açlığın ve susuzluğın ne demek olduĥnu öğretmektir. Tok olan, hiçbir zaman aç olan ın hâlimden anlamaz ve ona merhamet etmez. Oruç, bundan bağka, nefsi zapturapt altına almaya sebep olur.

Oruç tutamayacak olan çok ihtiyar, hasta kimseler, **“Fidyeye”**, yani fakirlere sadaka vererek, bu borçlarını eda ederler. Bunu da veremeyenleri Allahü teâlâ mesul tutmaz.

İslâm dininde, zorluk, iğkence yoktur. Saĥıĥını feda ederek, hastalanarak ibadet etmeyi, Allahü teâlâ hiçbir zaman istememiştir. Allahü teâlâ, çok kerim, gafûr ve rahîmdir. Tevbe edenleri affedici ve merhamet edicidir.

Bazılarının, “Bir ay müddet ile, bilhassa yaz günlerinde, gündüzleri yemeyip içmeyerek, âdet olanın zıddına geceleri yiyip içmek, sıhhate zararlı olup, çeğitli hastalıkların meydana gelmesine sebep olur” sözü doğru de ĥildir. Aç ıkça bir iftiradır. Çünkü, orucun edeplerinden birisi de, iftar zamanında mideyi çok doldurmayıp, henüz iğahı varken yemekten el çekmektir. Bu edebe riayet

edenlerin, hasta olmak deil, bilakis s ihhat bulacakları, bütün doktorlar tarafından ittifak ile bildirilmiştir. Böyle oruç tutmanın sağlıklı açısından faydalı olduımuhakkakt ır.

Eër, din cahillerinin, bu sözü do ru olsa, slâm memleketlerinde Ramazan ayında, her müslümanın hasta olması ve çok kimsenin vefat etmesi, toplu ölümlerin olması icabederdi.

Akden de dü ünülse, zaten birçok insan, sabah ve akâm olmak üzere, günde iki kere yemek yerler. Alı lımı olan iki yemek vaktinin birinde, birkaç saat de iklik yapmakla, vücutta ne gibi de iklik meydana gelebilir? Belki oruç ayının ba nda, beden, yeni düzene alı âna kadar, bir-iki gün biraz de iklik hissedilebilir. Bunda da sağlıklı açısından bir zarar olmaz.

“Mallarınızı zekât ile koruyun” 13 OCAK 1998

Zekât, fakirlerin ihtiyaçlarını, cemiyetin kabul edip yüklenmesi demektir. ehrin bir kö esinde, bir müslüman, açlıktan periân duruma dü üp ölse, ehirdeki zenginlerden birinin, az bir zekât borcu kalsa, ondan mesul olur.

Ramazan ayında nafîle ibadetlere verilen sevap, ba ka aylarda yapılan farzlar gibi ve bu ayda yapılan bir farz, ba ka aylarda yapılan yetmi farz gibi oldu için, zekât ı Ramazan ayında vermek bir âdet hâlini almıştır. Zekât verme günü Ramazandan önce olup, zekâtını verme imkanı olan kimselerin, daha çok sevap kazanaca m diye Ramazanı beklemesi uygun deildir.

Zekât, fakirlerin ihtiyaçlarını, cemiyetin kabul edip yüklenmesi, garanti etmesi demektir. ehrin bir kö esinde, bir müslüman, açlıktan periân duruma dü üp ölse, ehirdeki zenginlerden birinin, az bir zekât borcu kalsa, ondan mesul olur. Zekât, müslümanlar için bir nevi sigortadır. Hadis-i eriflerde buyuruldu ki:

(Allahü teâlâ, zekâtı, malınızın geri kalanının güzelle mesi ve temizlenmesi için farz kıldı.)

(Bir millet zekât vermezse, rahmetten mahrum kalır. Hayvanlar da olmasa, hiç rahmet görmezler.)

(Zenginlerin zekâtı, fakirlere kâfi gelmeseydi, Allahü teâlâ, onlara nafaka gönderirdi. Eër fakirler, aç kal ıyorsa, zenginlerin zekât vermeyi indendir.)

(Malının zekâtını veren, o malın rerrinden, kendisini korumu olur.)

Peygamber efendimiz, eshab-ı kirama buyurdu ki:

- Hastalıklarınızı sadaka ile tedavi edin! Mallarınızı zekât ile koruyun! Çünkü bunlar sizdeki kötülükleri ve hastalıkları defeder.

Bu esnada oradan bir Nasranî geçiyordu. Peygamber efendimizin bu sözünü duyunca, gidip malının kırkta birini ayırıp verdi.

Kendi kendine de, “Eër do ru söylüyorsa, orta ımdaki malıma bir zarar gelmez. Ben de o zaman, ona iman eder, müslüman olurum. Eër dedi i gibi ç ıkmazsa, kılıcımla onu öldürürüm” dedi. O sırada, Mısır'a ticaret için gitmi olan orta ının bulundu kafileden bir mektup aldı. Mektupta, “Hırsızlar, yolumuzu kesti, mallarımızı, develerimizi ve yanımızda bulunan her eyi aldılar” diye yazılı idi.

Nasranî, **“Mallarınızı zekât ile koruyun”** sözünün do ru olmadığını zannederek, Peygamber efendimizi öldürmek niyetiyle kılıcını ku andı. Tam bu sırada orta ından bir mektup daha aldı. Mektupta, **“Ben kafilenin önündeydim. Devemizin aya ıncindi için geride kalm ı. Böylece soyulmaktan kurtulmu lar. Ben, bütün malımla emniyet içindeyim. Bizim için üzülecek bir durum yoktur”** diye yazılı idi.

Nasranî mektubu okuyunca, “**Demek, O hak peygambermi, sözü doğru ç ıktı**” diyerek, Peygamber efendimizin huzuruna giderek müslüman oldu.

Kur'an-ı kerimin çeşitli yerlerinde namaz ile zekât birlikte zikredilmektedir. Cenab-ı Hak, **(Namazı kılın, zekâtı verin)** buyuruyor. Hadis-i Şerifte de, **(Zekâtını vermeyenin namazı kabul olmaz)** buyuruldu.

Kur'an-ı kerimde, namazla zekâtın sık sık tekrar edilmesi, bunların çok önemli bir ibadet olduğunu göstermektedir. Zekât vermeyen, haram işlemi olur. Haram işleyenin de namazları kabul olmaz. Yani namaz borcundan kurtulursa da, namazlarının sevabını alamaz. Haramların hepsinden kaçmak lazımdır. Zekât vermek çok sevap olduğ gibi, farz olduğ hâlde vermemek de büyük günahdır. Hadis-i Şeriflerde buyuruldu ki:

(Malınızın zekâtını vermekle, müslümanlığını tam ve mükemmel olur.)

(Kim Allaha ve Resulüne inanıyorsa, malının zekâtını versin!)

(Zekât, İslâmın köprüsüdür.)

Zekât vermeyenin hâli

14 OCAK 1998

“Allahü teâlânın ihsan ettiğ malın zekâtını vermeyenler, iyi ettiklerini, zengin kalacaklarını sanıyor. Hâlbuki, kendilerine kötülük yapmığ oluyorlar. O malları, cehennemde azap aleti olacak.”

Zekât vermek, Peygamber efendimizin Mekke'den Medine'ye hicretinin ikinci yılında, Ramazan ayında farz oldu. Her müslümanın, nisab miktarındaki zekât malının zekâtını vermesi şarttır.

Resulullah efendimiz Veda haccında buyurdu ki:

- Malınızın zekâtını veriniz! Biliniz ki, zekâtını vermeyenlerin namazı, orucu, haccı ve cihadı ve imanı yoktur.

Yani zekât vermeyi vazife bilmez, farz olduğna inanmaz, vermedi için üzülmezse kâfir olur. Senelerce zekât vermeyenlerin zekât borçları birikerek, bütün malını kaplar. Malı kendinin sanıp, müslümanların o malda hakkı olduğunu hat ırına bile getirmez. Kalbi hiç sızlamaz. Bu mala sımsıkı sarılmıdır.

Böyle kimseler, müslüman olarak tanınır. Fakat bunlardan, imanını kurtaran pek nadir bulunur. Zekât vermek, Kur'an-ı kerimin otuziki yerinde, namazla birlikte emredilmektedir. Tevbe suresi, otuzdördüncü ayet-i kerimesinde mealen, **(Malı, parayı biriktirip, zekâtını, müslüman fakirlere vermeyenlere acı azabı müjdele!)** buyuruldu.

Bir İslâm büyüğ zenginlere nasihatı nda buyurdu ki:

Ey mağur zengin! Dünyanın çabuk geçip gidici malı, parası seni aldatmasın. Bunlar senden önce, başkalarının idi. Senden sonra da başkalarının olacaktır. Cehennemın şiddetli azabını düşün! Zekâtını ayırıp vermediğ o mal, uğrunu vermediğ o buday, hakikatte zehirdir.

Kur'an-ı kerimde, üç şey üç şeyle beraber bildirildi. Bunlardan biri yapılmazsa, ikincisi kabul olmaz:

1- Resulullahı itaat edilmedikçe, Allahü teâlâyâ itaat edilmiğ sayılmaz.

2- Ana-babaya şükredilmedikçe, cenab-ı Hakka şükredilmiğ olmaz.

3- Malın zekâtı verilmedikçe, namazlar kabul olmaz. Yani namaz kılanlara vâdedilen büyük sevaptan mahrum kalınır. Sadece namaz borcundan kurtulmuğ olunur.

Ey gaflet içinde yüzen zengin! Dünyada zevk ve sefa peşinde daha ne kadar koşacaksın? Bu kıymetli ömrü, haram mal yılmakla ne zamana kadar ziyan edeceksin? Dostların, “Vah vah öldü, siz sağ olun” diye evladına taziyede bulunacakları vakti düşün! Ahirette, **“Bizim beendiklerimizi de il, hep be enmediklerimizi yaptın”** denildiğinde, ne cevap vereceksin?

Düün! Kabir ve ahiret suallerine ne cevap hazırladın? Kendine acı! Suale çekileceksin. Hâlbuki verecek cevabın yok! Cehenneme girersen, ateşine dayanamazsın. Kendine ve başkasına öyle iyilik yap ki, başkası iyilik yapınca, sen yaptın sansınlar. Kendine, başkasına kötülük etme ki, başkası bir fenalık yapınca, sen yaptın sanmasınlar.

Eer malını seviyorsan niçin bırakıp da gidiyorsun? Beraberinde götür! Allah için ver ki, malın ahirette seninle beraber olsun. Bunu yapamıyorsan, hiç olmazsa, zekâtını ver de, ahirette azaptan kurtul!

Âl-i İmran suresinde, yüzsekseninci ayet-i kerimede mealen buyuruldu ki:

(Allahü teâlânın ihsan ettiği malın zekâtını vermeyenler, iyi ettiklerini, zengin kalacaklarını sanıyor. Hâlbuki, kendilerine kötülük yapmıyor oluyorlar. O malları, cehennemde azap aleti olacak, yılan şeklinde boyunlarına sarılıp, baştan ayağı kadar onları sokacaktır.)

Hadis-i Şerifte de buyuruldu ki:

(Ey Âdemolü! Benim malım, benim malım dersin. O maldan senin olan, yiyerek yok ettiğin, giyerek eskittiğin ve Allah için vererek, sonsuz yaptırıyor.)

Hâce Abdullah-i Ensari hazretleri buyurdu ki:

“Malı seviyorsan, yerine sarfet de, sana sonsuz arkadaş olsun! Eer sevmiyorsan, ye de yok olsun!”

Namaz nasıl kılınır?

15 OCAK 1998

Namazda az da olsa iyi bilinen sure ve duâları okumalıdır! Namaza yeni başlayan, önce kısa sureleri ezberleyip, diğerlerini öğrenene kadar bunlarla kılar. Çok sure bilmiyorum diye namaz terkedilmemelidir!

Herhangi bir vaktin namazını, mesela sabah namazının farzını kılabilmek için, abdest alınır. Kıbleye karşı dönülür. İki ayak arasında dört parmak genişliğinde aralık bırakılır. Sonra kalbimizden, **“Niyet ettim Allah rızası için, sabah namazının farzını kılmaya, durdum kıbleye”** diye niyet edilir. Eller kulaklara kaldırılıp, (Allahü ekber) diyerek tekbir getirilip, namaza başlanır. Bu tekbirin mutlaka kıyamda söylenmesi lazımdır.

Erkeklerin ellerini kulaklarına, kadınların ise, omuz hizasına kaldırması sünnettir. İlk tekbir farzdır. Namaz içindeki tekbirler sünnettir.

Tekbir getirilip eller başından ıktan sonra, Sübhâneke okunur, sonra E'üzü Besmele çekilerek Fâtiha suresi, arkasından da Besmele çekilerek zamm-ı sure okunur.

Namaz kılarken, zamm-ı sureler sıra ile okunur. Mesela birinci rekâtte **Nas**, ikinci rekâtte **Felak** suresi şeklinde tersten okumak mekruhtur. Birinci rekâtte **Felak**, ikinci rekâtte de **Nas** suresi okunmalıdır. Birinci rekâtte, **Kul e'üzü birabbinnas** okuyan kimse, ikinci rekâtte tekrar aynı sureyi okur. Yine birinci rekâtte zamm-ı sure olarak **Elemtere**'yi okuyup, ikinci rekâtte **Lilâfi**'yi atlayıp, **Eraeytellezi**'yi okumak da mekruhtur. Mekruh olmaması için İnaateyna okunur. En az iki sure atlamak lazımdır.

Kıraattan, yani okumadan sonra, Allahü ekber diyerek rükûa gidilir. Rükûa edilirken, sol ayağın topuğu sağ ayak yanına getirilir. Secdeden kıyama kalkarken açılır. Rükûa Allahü ekber

diyerek gitmek sünnettir. Rükû etmek ise farzdır. Rükûda el parmakları açılarak dizler üzerine konur. Erkekler sırt ve baş bir hizada düz tutarlar. En az üç kere, **(Sübhâne rabbiyel'azim)** denir. Bunlar sünnettir.

Tesbihleri 5-7-9 ve daha fazla söylemek müstehabdır. Rükûda, bacak ve kollar dik tutulur. Kadınlar ise, dik tutmazlar. Rükûdan kalkarken, **(Semi'allahü limen hamideh)** ve arkasından **(Rabbena lekelhamd)** denir. Bunları söylemek sünnettir. Rükûdan kalkınca, bir miktar dik durulur. Sonra secdeye gidilir.

Secdede el parmakları bitişik, kıbleye karşı olmalıdır. Eller kulak hizasında, baş ise, iki el arasında olmalıdır. Secdede de en az üç defa, **(Sübhâne rabbiyel a'lâ)** denir. Her rekâtte iki secde yapılır. Birinci secdeden kalktıktan sonra bir miktar durulur, sonra ikinci secdeye gidilir.

Ayağa kalkınca, ikinci rekâtte Besmele çekilerek **Fâtiha** suresi ve arkasından bir zamm-ı sure okunur.

İkinci rekâtın kıraatı, okuması bittikten sonra, birinci rekâtteki gibi, rükû ve secdeler yapılır ve oturulur. Kırdığımız namaz iki rekât olduğu için, bu oturduğumuz, **Ka'de-i âhire** yani son oturduğumuz olmaktadır ki, bu farzdır. Otururken sağa dikip, sol ayak üzerine oturmak sünnettir. Kadınlar, kaba etlerini yere koyarak ve ayaklarını sağa karşıya çıkarmak suretiyle otururlar. Son oturduğumuz **Ettehiyyâtü** okumak vaciptir. **Allahümme Salli ve Bârik** okumak sünnettir. Tehiyyât, Salli ve Bârik'ten sonra Rabbena okunur ve önce sağ sonra sola, **(Esselâmü aleyküm ve rahmetullah)** diyerek selam verilip, namaz tamamlanır.

Bütün namazların ilk iki rekâtının kılınması hep aynıdır. Yalnız üç, dört rekâtli farz namazların, üçüncü ve dördüncü rekâtlerinde kıyamda, ayakta iken, yalnızca Fâtiha suresi okunur. İkinci rekâtlerinden sonra, yani ilk oturduğumuz sadece Ettehiyyâtü okunup, üçüncü rekât için ayağa kalkılır.

Dört rekâtli sünnet namazlardan ölünün ilk sünneti müekked sünnettir. Üçüncü ve dördüncü rekâtlerinde kıyamda iken, Fâtiha suresinden sonra, zamm-ı sure de okunur. İlk oturduğumuz da Ettehiyyâtü okunur. İkinci ve yatsının farzından önce kılınan dört rekât ise, gayr-i müekked sünnet olup, ilk oturduğumuz Ettehiyyâtüden sonra Allahümme Salli ve Bârik de okunur. Üçüncü rekâte kalkınca Sübhâneke ile başlanır.

Yatsı namazından sonra kılınan vitir namazının üçüncü rekâtinde, ayakta iken, zamm-ı sureden sonra rükûa gidilmeyip, eller kulaklara kaldırılarak tekbir alınır. Eller başın üstüne ve kunut duâları okunduktan sonra rükû ve secdeler yapılarak oturulur ve namaz tamamlanır. Kunut duâsını bilmeyen, ölüninceye kadar, onun yerine üç kere istigfar okur. Mesela, **(Allahümmagfirli)** veya **(Rabbenâ âtinâ...)**yı sonuna kadar okur.

Namazda, az da olsa iyi bilinen sure ve duâları okumalıdır. Namaza yeni başlayan, önce kısa sureleri ezberleyip, diğerlerini öğrenene kadar bunlarla kılabilir. Mesela, sadece **Fâtiha**, **innaateyna** ve **Kulhüvallahü** sureleri ile ettehiyyâtü'yü ezberleyen, bunlarla namazını kılabilir. Çok sure bilmiyorum diye namaz terk edilmemelidir.

Not: Namaz ve dinimize ait diğer bütün bilgiler için, başta TAM İLMİHÂL SEÂDET-İ EBEDİYYE olmak üzere Hakikat Kitabevi'nin yayınladığı bütün kitaplarını önemle tavsiye ederiz. Zaten çok ucuz olan bu kitaplar, ayrıca Ramazan münasebetiyle, İstanbul - Sultanahmet, Ankara Kocatepe camii avlusundaki kitap fuarında, yüzde elliye varan indirimlerle satılmaktadır.

Namazda ait hükümler

16 OCAK 1998

Bu hükümler bilinmezse, bunlar yapılmadııında veya yanlış yapıldııında, telâfisi, düzeltilmesi mümkün olmaz. Mesela, yapılması farz olan bir fiil, unutulduıında namaz olmaz.

Namazda yapılan fiillerin, hareketlerin, okunacak âyetlerin hükümlerini bilmek lazımdır. Bu hükümler bilinmezse, bunlar yapılmadııında veya yanlış yapıldııında, telâfisi, düzeltilmesi mümkün olmaz. Mesela, yapılması farz olan bir fiil, unutulduıında namaz olmaz. Yapılması sünnet olan bir fiil unutulduıında namaz sahih olur. Fakat sevab ı eksik olur.

Namazdaki bu fiillerin hükümleri sırasıyla öyle:

Haneî mezhebinde, elleri kulaın hizasına kaldırmak **sünnet**. Ellerin ayasını, içini kıbleye yöneltmek **sünnet**. Erkeklerin baıparmaını kulaın yumuıına değirmeleri ve kadınların, ellerini omuz hizasına kaldırmaları **müstehab**.

İlk tekbir, yani (Allahü ekber) demek **farz**. Diğer tekbirler **sünnet**. Tekbir aldıktan sonra, el balamak **sünnet**. Sağ eli, sol elin üstüne koymak, **sünnet**. Erkeklerin, ellerini göbekten aıı balamas ı ve kadınların, göşüne koyması **sünnet**. Erkeklerin, sağ elin parmaklar ıyla sol elin bileini pekçe kavraması **müstehab**.

Namazda, imam olsun, cemaat olsun ve yalnız olsun Sübhâneke okumak **sünnet**. İmamın veya yalnız kılanın, E'üzü okuması **sünnet**. Besmele okumak **sünnet**. Fâtiha-i Ğerife okumak ve Fâtihadan sonra, bir sure okumak **vacip**. Kıyamda iken üç ayet, yahut, üç ayet kadar uzun bir ayet okumak **farz**. Kıyamda, ayakta iki ayak arasında dört parmak açıklık bulundurmak, rükûa giderken topukları birleştirmek **sünnet**.

Rükûda belini emek **farz**. Üç veya bir kere (Sübhânallah) diyecek kadar kalmak **vacip**. Üç kere (Sübhâne rabbıyel azim) demek **sünnet**. Beı kere veya yedi kere demek **müstehab**. Rükûdan kıyama doıulduktaki ve iki secde arasında doıulup oturduktaki, bir kere (Sübhânallah) diyecek kadar beklemek, **vacip**.

Secdede, baını secdeye koymak **farz**. Üç veya bir kere (Sübhânallah) diyecek kadar beklemek **vacip**. Üç kere (Sübhâne rabbıyel a'lâ) demek **sünnet**. Beı kere veya yedi kere demek **müstehab**.

Secde yaparken, önce iki diz, sonra iki el, sonra burun ve sonra alın yere konur. Baıparmaklar, kulaklar hizasında olur. Ayakların, en az birer parmaını yere koymak **farzdır**.

Secde yeri, dizlerini koyduıyerden yirmibe santimetre yüksek olunca, namaz **mekruh** olur. Secdede dirsekler bedenden, karın da uyluklardan açık tutulur. Ayak parmaklarının uçları kıbleye karşı tutulur.

Kadınlar, namaza dururken, ellerini omuzlarına kadar kaldırır. Ellerini kol ağından dıarı çıkarmaz. Sağ avucu sol el üzerinde olarak gö üs üstüne kor. Rükûda az e ilir. Belini kafası ile düz tutmaz. Rükûda parmaklarını açmaz. Birbirlerine yapıştırır. Ellerini dizleri üzerine kor. Dizlerini tutmaz. Secdede kollarını, karnına yakın olarak yere serer. Karnını uyluklarına yapıştırır.

Kadınlar, teıhhüdde, ayaklarını sağçı kararak yere oturur. El parmaklarının ucu dizlerine uzanır. (Erkekler de dizi kavramaz.) Parmakları birbirlerine yapışık olur.

Ka'de-i ûlâda, ilk oturıta oturmak, **vacip**. Ka'de-i âhirede, son oturıta oturmak **farz**. Son ka'dede tehiyyât okumak **vacip**.

Ka'de-i âhirelerde, salevat, yani Salli ve Bârik okumak **sünnet**. İkindi ve yatsının dört rekât sünnetlerinde her ka'dede, her iki oturıta da salevat duâlarını okumak sünnet, diğr duâları okumak **müstehab**. Selam lafzı, **vacip**. Selamda, iki yanına bakmak **sünnet**. Dikkatle bakmak **müstehab**.

Not: Namaz ve dinimize ait diğer bütün bilgiler için, başta TAM İLMİHÂL SEÂDET-İ EBEDİYYE olmak üzere Hakikat Kitabevi'nin yayınladığı bütün kitaplarını önemle tavsiye ederiz. Zaten çok ucuz olan bu kitaplar, ayrıca Ramazan münasebetiyle, İstanbul - Sultanahmet, Ankara Kocatepe camii avlusundaki kitap fuarında, yüzde elliye varan indirimlerle satılmaktadır.

Öür vermek farzdır

17 OCAK 1998

Her hububat, sebze ve meyve az olsun, çok olsun, mahsul topraktan alındığında, onda birinin veya kıymeti kadar altının, müslüman fakire verilmesi farzdır.

Yağmur veya nehir, dere suyu ile sulanan topraklardan kaldırılan mahsulün öürünü (uürünü) vermek farzdır. Öür vermek, Kur'an-ı kerimin En'am suresinin 141. ayetinde emredilmiştir onda bir olarak verilmesi de hadis-i şeriflerle bildirilmiştir. Borcu olan da, borcunu dümeden öürünü verir.

Her sebze ve meyve az olsun, çok olsun, mahsul topraktan alındığında, onda birinin veya kıymeti kadar altının, müslüman fakire verilmesi farzdır.

Toprak, hayvan gücü ile veya motor gücü ile sulanıyorsa, mahsulün yirmide biri verilir. İster onda bir, ister yirmide bir olsun, verirken, hayvan, tohum, alet, gübre, ilaç ve içi masrafları dümeden verilir. Toprağın sahibi çocuk da olsa, deli de olsa, vasisi bunların öürünü verir. Sadece, ne kadar büyük olursa olsun, ev bahçesindeki meyve ve sebzelerin, odun, ot ve samanın öürü verilmez.

Balın, pamuğın, çay ın, tütünün, zeytinin, üzümün de onda bir öürü verilir. Bunlardan da ilaç, içilik vb. masraflar dümez.

Tarladaki mahsulün ve ağaçtaki meyvenin, meydana geldikleri ve çürümesinden emin olduğunuz zaman, öürünü vermek farz olur. Toplanacak hâle gelmese de, faydalanacak, yenecek hâle gelince de öürünü vermek farzdır. Bir kavle göre, olgunlağıktan sonra toplamadan, üzerinden yenen meyveler de alınırken ölçülür, daha sonra bunların da öürü verilir. Diğ bir kavle göre ise, bu şekilde yenen meyvelerin öürü verilmez. Fakir olanlar, ikinci kavle, zengin olanlar ise birinci kavle göre vermelidir. Bir kimse toprağını kiraya verse, bir kavle göre öürünü mal sahibi, diğ bir kavle göre ise, kiracı verir. Kiranın az olduğu yerlerde, ikinci kavle göre, kiranın yüksek olduğu yerlerde ise, birinci kavle göre hareket edilir. Öür; toprak mahsulünün zekâtı olduğu için, fakirin hakkıdır. Ticaret eşyaları, altın, para vb. şeylerin zekâtlarında olduğu gibi, öürü de müslüman fakirlere vermek lazımdır.

Toprakta kaldırılan mahsulün [meyvenin, sebzelerin] onda birini fakir müslümana vermeden önce, yemek haramdır. Eer ölçü ile alıp, ölçü ile yedikten sonra, yediğinin öürünü de hesap ederse, önce yemiğoldü helal olur.

On kile buğday kaldırılan kimse, bir kilesini öür olarak müslüman bir fakire vermezse, yalnız o bir kilesi değil, on kilenin tamam ı haram olur.

Öürünü vermediğ bilinen toprak sahibinden gelen hediyenin onda birini ayırıp, fakire verdikten sonra yemek iyi olur.

Eskiden Anadolu topraklarının çoğ devlete ait idi. Çok az k ısımları şahıslara aitti. Devlete ait olan yerlerin öürü olmadığı için zekâtı verilmiyordu. Daha sonra devlet bu toprakları şahıslara sattığı için, hepsi öürü olmuştur.

Kur'an-ı kerimde, açıkça verilmesi emredilen bu farzı, muhakkak yapmalı, aksi takdirde, kişinin kaldırdığı mahsulün tamamı haram olmaktadır. Haram yenilerek yapılan ibadetlere sevap verilmemektedir. Ayrıca İslâmın beş şartından biri olan zekât vermek, terkedildiği için büyük günaha girilmektedir.

Zekât, ömür parası ile ölenin borcu ödenmez, cami, hac yapılmaz. Gayri müslim vatandaş, ömür, zekât verilmez. Fakat fitra, adak, sadaka, hediye verilebilir.

Küçük çocuk akıllı ise, yani parayı başka şeyden ayırabiliyor ve aldatılarak elinden alınamıyor ise, buna zekât verilir. Böyle akıllı değilse, babasına veya vasisine yahut akrabasından veya yabancından çocuğubakan kimseye vermek lazımlı olur.

Peygamberimizin ve amcalarının evlatlarından geleceklere zekât verilmiyordu. Çünkü, her muharebede, düşmandan alınan ganimetin beşte biri bunların hakkı idi. Fakat bunlara ganimet hakları verilmediği için, İmam-ı a'zam hazretleri bunlara zekât ve sadaka vermenin caiz olduğunu bildirmiştir.

Zekâtın hesaplanması

18 OCAK 1998

Nisaba malik olduğu hicri tarihi, zamanı, günü ile beraber iyi bilmek ve bu tarihi bir yere kaydetmek lazımdır. Mesela, bir kimse Ramazan-ı Şerifin başında nisaba malik olup, zengin olsa, hemen bu tarihi kaydetmesi lazımdır.

Her ibadeti yaparken, o ibadetin farzlarına, şartlarına dikkat etmek, bu şartları, farzları öğrenmek lazımdır. Mesela namazın farzlarından birisi, vaktin girmiş olmasıdır. Vakit girmeden kılınan namaz sahih olmaz.

Haccın farzlarından birisi, Arefe günü, yani Zilhiccenin dokuzuncu günü Arafat'ta vakfeye durmaktır. Arefe günü Arafat'ta vakfeye durulmazsa, farzlardan birisi noksan olduğu için, hac sahih olmaz.

Bunun gibi, zekâtın da farzı ve bazı şartları vardır. Zekât verebilmek için, her şeyden önce, dinen zengin olmak, yani nisaba malik olmak lazımdır. Nisab, aslı ihtiyaçların dışında **96 gram** altın veya bunun karlılığı paraya (yaklaşık **170 milyon**), ticaret malına malik olmaktır. Bu miktara ulaşmayan kimse, dinen zengin sayılmaz.

Zekâtın farzı ise, zekât malını ayırırken niyet etmektir. Malı ayırırken niyet ettikten sonra, fakire sadaka, hediye diye vermesi de caizdir.

Nisaba malik olduğu hicri tarihi, zamanı, günü ile beraber iyi bilmek ve bu tarihi bir yere kaydetmek lazımdır. Mesela, bir kimse Ramazan-ı Şerifin başında nisaba malik olup, zengin olsa, hemen bu tarihi kaydetmesi lazımdır. Ertesi sene, elindeki mevcut mala, paraya bakar, bunları sayar. Nisab miktarı ise, mevcut olanların zekâtını verir. Bu tarihten sonra ele geçenlerin zekâtı o seneye dahil edilmez. Fakat, Ramazan-ı Şerifin dördünde eline geçenlerin zekâtını ise, o seneki zekâta dahil eder.

Nisaba malik olan bu kimse, zengin olduğu tarih olan Ramazan-ı Şerifin başında zekâtını ayırmayıp, altısında veya daha sonra, elindeki paranın, malın hepsi helak olsa, ayın başında zekât vermek kendisine farz olduğu için, helak olan paranın, malın hepsinin zekâtını vermek mecburiyetindedir. Çünkü kendisine zekât vermek farz olmuştur. Fakat bu para, mal, ayın altısında değil de, zengin olduğu tarih olan başından önce, mesela üçünde elinden çıkmış olsa, zekât vermek farz olmaz.

Bunun için her müslüman, zekât malının nisab miktarı olduġ günü, bir yere yazmalıdır. Bu günden sonra, bir yıl tamam olmadan önce, nisab helak olursa, yani elinde ihtiyaçtan fazla hiçbir mal kalmazsa, baġlangıç olarak yazdıġ günün kıymeti kalmaz.

Bir yıl tamam olmadan önce, eline yine nisab miktarı mal geçerse, bu günü yeniden yazması ve bundan bir sene sonra, nisab helak olmadan elinde kalırsa, o zaman zekât vermesi farz olur. Nisab, bir yıl sonra, yani farz olduktan sonra helak olursa, yine zekât vermek farz olur.

Nisab yıl ortasında helak olmaz fakat azalırsa, yıl sonunda tekrar nisab miktarı olursa, zekât farz olur ve yıl sonunda, sahip olduġ miktar ın kırkta birini verir. Sene içinde azalan nisab, sene sonunda nisab miktarına yükselmezse, zekât farz olmaz. Zekât malı, bundan sonra nisab miktarı olursa, o günden sonra tekrar bir yıl beklemek lazımdır.

Bugüne kadar böyle bir tesbit yapmamıġ nisaba malik kimseler, bir tarih tesbit edip, bundan sonra her sene bu tarihte, vereceġ zekât ı hesap etmelidir. Mesela, Ramazanın 15'ini kabul edip, bu tarihte zekâtını hesap ederek verir, bundan sonra da her sene Ramazanın 15'inde, zekât hesabını yaparak, vereceġ zekât ı ayırır.

Haram yoldan gelmiġ olan zekât malını, kendi helal zekât malı ile karıġtırmamıġ ise, bu nisaba katılmaz. Çünkü, kendi mülkü deġildir. Sahiplerine geri verilmesi, sahipleri bilinmiyorsa, fakirlere sadaka verilmesi farzdır.

Fıkıh öğrenmenin önemi

19 OCAK 1998

Dinimizde bilinmesi gereken din bilgilerini öğrenmek, öğendikten sonra bildiġ ile amel etmek çok önemlidir. Bunun için her müslümanın, bilmesi gereken hususları öğrenmesi şarttır.

Öğrenilmesi farz veya vacip olan fıkıh bilgilerini öğrenmemek büyük günahdır. Bunun için bu bilgileri bilmeyenin, bilip de yapmayanın, İslâmiyette ahitli kabul edilmezdi. Eskiden, kâd ı, mahkemede ahitlere itiraz olunduġ zaman, fıkıhtan sorardı. Bilemezse ahitliğini kabul etmezdi.

Dinimizde bilinmesi gereken din bilgilerini öğrenmek, öğendikten sonra bildi ġ ile amel etmek çok önemlidir. Bunun için her müslümanın, bilmesi gereken hususları öğrenmesi şarttır.

Kur'an-ı kerimden, namaz kılacak kadar ezberlemek farzdır. Bunu öğendikten sonra, fıkıh bilgilerinden farz-ı ayn olanları öğrenmek, Kur'an- ı kerimin fazlasını ezberlemekten daha iyidir. Çünkü, Kur'an-ı kerimi ezberlemek, hafız olmak farz-ı kifayedir.

Hadetler ve alıġveriġ için lazım olan fıkıh bilgilerini öğrenmek ise farz-ı ayndır. Helalden, haramdan ikiyüzbin meseleyi ezberlemek lazımdır. Mihallerdeki bilgilerin tamamını öğrenen kimse, bu kadar meseleyi öğrenmi ġ olur. Bunların bir kısmı farz-ı ayndır. Bir kısmı da farz-ı kifayedir. Herkese, iġine göre, lüzumlu olanlar farz-ı ayn olur. Fakat hepsini öğrenmek, Kur'an- ı kerimi ezberlemekten daha iyidir.

Allahü teâlâ Kur'an-ı kerimde fıkıh ilmini övmektedir. Bir fıkıh âlimi, bin zâhiden daha kıymetlidir.

Fıkıh bilgileri, ancak dört mezhebin âlimlerinden öğrenilir. Dört mezhepten birinde bulunmayan fıkıh bilgisi ile amel etmek caiz deġildir. Tefsir ilminin kaideleri kurulmam ıġ

kollara ayrılmamı□ sonuna varılmamı□tır. Her ayetin çok tefsiri vardır. Hepsini Allahü teâlâdan ba□ka kimse bilmez.

Önce, imanı ehl-i sünnet itikadına uygun hâle getirmelidir. Sonra farzları, haramları öğrenmek farzdır. Bunları öğretmek ve kendine lazım olanları ba□ka fıkıh bilgilerini öğrenmek farz-ı kifayedir.

Fıkıh bilgileri, Kur'an-ı kerimden ve hadis-i şeriflerden öğrenilmesi farz olan bilgilerdir. Fıkıh kitabı okuyanlar, müctehidlerin ömürlerini feda ederek çıkardıkları hazır hükümleri öğrenirler. Ayetten ve hadisten hüküm çıkarmak ihtiyacından kurtulurlar. Zaten hicri dördüncü asırdan sonra, Kur'an-ı kerimden, hadis-i şeriflerden hüküm çıkarabilen âlim kalmadı.

Farz-ı kifaye olanları bilen, yapan var iken, bunları öğrenmek müstehab olur. Bunları yapmak nafîle ibadet olur. Namaz kılacak kadar Kur'an-ı kerim ezberleyen kimsenin, bo□ zamanlarında daha çok ezberlemesi, nafîle namaz kılmasından daha çok sevap olur.

Farz-ı ayn olan fıkıh kitaplarını okumayı bırakıp, nafîle olan tefsir okumak, caiz değildir. Ayrıca, müctehid olmayanların, tefsirden, mealden fıkıh bilgisi öğrenmesi imkansızdır. Cehenneme gidecekleri bildirilen yetmişiki fırkanın âlimleri, tefsirlerden yanlış mana anladıkları için, sapıtılar. Âlimler sapıtınca, diğlerinin tefsirden ne anlayabileceğini düşünmeliyiz!

Zaten, meal, tefsir okumayı tavsiye edenlerin gerçek niyeti, dini öğretmek değildir. Herkes, zekâsına, bilgisine göre bir şeyler anlatsın, ortalık curcunaya dönsün, Hıristiyanlarda olduğu gibi İslâmîyetin sadece ismi kalsın. İstedikleri bu...

Kur'an-ı kerim, İslâmîyetin temel kitabıdır, anayasasıdır. Bunu, Resulullahın, müctehid imamların ve diğ. âlimlerin sözleri açıklar, tatbikini sağlar. Kur'an-ı kerimden ba□kasını kabul etmemek, bir devletin anayasasının dışındaki bütün, kanunlarını, tüzüklerini, yönetmeliklerini, genelgelerini kabul etmemek, onları yok saymak gibidir. Bugün biri çıkıp böyle bir iddiada bulursa, ben anayasadan ba□ka bir şey tanımam dese, bu konuşması iyiye alamet değil deyip, adamı palas pandiras akıl hastanesine atmazlar mı?

Veren el üstündür

20 OCAK 1998

“Kendi kabından, din kardeşinin kabına bir miktar su boşaltmak sadakadır. Emr-i mâruf ve nehy-i münker yapmak, din kardeşine güler yüz göstermek, yoldaki taş kaldırmak ve yol göstermek de sadakadır.”

Ramazan ayında nafîle ibadetlere verilen sevap, ba□ka aylarda yapılan farzlar gibi olduğu için, bilhassa bu ayda çok sadaka vermelidir.

Allahü teâlânın rızasına kavuşmak niyetiyle, muhtaçlara, fakirlere; mal, para boşalamaya ve her türlü iyilikte bulunmaya sadaka denir.

Mal, insanın sevdiği şeylerden birisidir. Cenab-ı Hak, mal ile insanı imtihan ederek buyuruyor ki: **(Eğer ebeveyniniz, çocuklarınız, kardeşleriniz, hanımlarınız, kabileniz, elinize geçirdiğiniz mallar, kesada uşamasından korktuğunuz alıverici hoşlandığınız evler, size, Allah'tan ve Resulünden, Allah yolundaki cihaddan daha sevgili ise, Rabbin azabını bekleyiniz!)**

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Sadaka sahibi, Mahşer günü hesabı bitinceye kadar sadakasının gölgesi altındadır.)

(İnsanlar, sadaka olarak verdiği şeyi, Allah rızası için verirse, Hak teâlâya verilmiş sayılır ki, karışıkta çok sevap alır.)

(Kendi kabından, din kardeşinin kabına bir miktar su boşaltmak sadakadır. Emr-i mâruf ve nehy-i münker yapmak, din kardeşine güler yüz göstermek, yoldaki taş kaldırmak ve yol göstermek de sadakadır.)

(Allahü teâlâ, bazı kullarına çok nimet verir. Bunları, kullarına faydalı olması için yaratmıştır. Bu nimetleri Allahın kullarına dağıtırlarsa, nimetleri azalmaz. Eer bu nimetler onlara ulaştırılmazsa, Allahü teâlâ, o nimetleri bunlardan alır, başkalarına verir.)

İnsanlara faydalı olmak, onlarla iyi geçinmek de sadakadır. Hadis-i şeriflerde buyruldu ki:

(İki kişinin arasını bulmak sadakadır.)

(İnsanların en hayırlısı, iyisi, insanlara faydası dokunandır.)

Akrabaya sadaka vermek, iki misli sevaptır. Hadis-i şerifte, (Beni, hak peygamber olarak gönderen Allaha yemin ederim ki, muhtaç akrabası dururken, başkasına sadaka veren kimsenin, sadakasını Allahü teâlâ kabul etmez) buyruldu.

Bir kadın, yanında küçük çocuyla ormana oduna gidiyordu. Karışıklarına bir ihtiyar kimse çıkıp dedi ki:

- Çok fakirim, açım. Ne olur bana bir lokma yiyecek ver!

Kadın da yanında bulunan bir parça ekmeğona verdi.

İhtiyar, duâ ederek oradan ayrıldı. Kadın ormanda odun toplamakla meşgul olduğu bir zamanda, bir vahşi hayvan gelip çocuğunu kaçırıldı. Kadın, çocuğunun feryadını duyunca, hemen koştu. Fakat, elinden bir şey gelmiyordu.

Bir müddet sonra çocuk alayarak kan ter içinde geri geldi. Kadının sevinçle çocuğuna sarıldı. Bu esnada şöyle bir ses duydu:

“Kendi ihtiyacın olduğu hâlde, ihtiyara verdi in o bir lokma ekmek sebebiyle çocuğın kurtuldu.”

Sadaka nafîle ibadettir. Zekât ise farzdır. Zekât borcu olanın sadakası makbul değildir. İmam-ı Rabbanî hazretleri, “Farz ibadetlerin yanında nafîle ibadetlerin hiç kıymeti yoktur. Deniz yanında damla kadar bile değildir” buyuruyor.

Bunun için, zekât, öbür borcu olduğu hâlde, bir kimse, sadaka verse, hayır kurumlarına yardım yapsa, bunların bir faydası olmaz. Yani sevap verilmez. Bugün maalesef, birçok zengin saâsola milyonlarca yardım ediyor, fakat farz olan zekâtını tam vermiyor. Dolayısıyla bu yaptıklarının hiç faydası, yani sevabı olmuyor. Çünkü, bunların, önce Allahın emri olan zekâtı vermesi lazımdır.

Şeytan insana, zekât verdirmek istemez. Hayır hasenat da yaptırmak istemez. Ancak, o kimsede mutlaka bir şey verme eilimi görmüşse, onu, zekât yerine sadaka vermeye yönlendirir. Bu şekilde, yapılanı faydasız hâle getirir.

Zekât, malı korur

21 OCAK 1998

“Allahü teâlânın ihsan ettiği malın, zekâtını vermeyenler, iyi ettiklerini, zengin kalacaklarını sanıyorlar. Hâlbuki, kendilerine kötülük yapmış oluyorlar. O malları, cehennemde azap aleti olacak.”

Zekât niyeti ile fakire bir altın vermek, yüzbin altın sadaka vermekten daha sevaptır. Çünkü, zekât vermek, farzı yapmaktır. Mel'un şeytan, müminleri aldatarak, farzları küçük gösterip, kazaları tehir ettirerek, nafîleleri güzel gösteriyor. Sünnetlerin ve nafîlelerin, söz verilen büyük

sevapları, farz borcu olmayanlar veya kazalarını ödeyenler içindir. Kazası olanların, farzlardan başka ibadetlerine, hiçbir sevap verilmez.

Bir kimsenin elindeki mevcut parası ile alacakları; borçlarından fazla olup, nisab miktarı (96 gram altın veya 170 milyon lira) ise, zekât verir ve kurban keser.

Üç türlü alacak vardır:

1- Ödünç verilen zekât malı ve zekâta dahil edilebilen malların satı karlılığı olan alacaklar. Nisaba katılır. Alınacak paranın veya bunun ile eldeki mevcut malın toplamının nisabı üzerinden bir sene geçince, isterse fakirin lehine olarak alacak rakamının hepsinin, isterse eline geçen her miktarın zekâtı verilir.

İki sene sonra eline geçen iki yıllık, üç sene sonra geçen üç yıllık zekâtı verilir. Mesela 300 milyon lira alacağı olan, üç sene sonra, 200 milyon lirasını alırsa, her yıl için kırkta bir (5.000.000) lira olmak üzere 15.000.000 lira karlılığı altın zekât verir. Diğr 100 milyon lirasını almadan önce, zekâtını vermesi lazım olmaz.

2- Ticaret eiyası olmayan malların ve ihtiyaç maddelerinin satı karlılığı ve bina kirası olan alacaklar da hesap gününde elde mevcut ise, nisaba dahil edilir. Harcanmış iseler hesaba katılmaz.

3- Miras sebebiyle olan alacaklar da nisaba dahil edilir. Bu alacakları nisabı buluyorsa, ele geçtikten bir yıl sonra, yalnız o yılın zekâtını verir. Geçmiş senelerinkini vermez.

Eğr elinde nisab miktar ı mal da var ise, bu eldekinin bir yılı tamam olunca, mirastan aldığı ile birlikte zekâtını verir. Bunun için ayrıca bir yıl beklemez.

Birinci ve ikinci maddedeki alacakları da bir sene geçmeden önce alınca, elindeki nisaba dahil ederek zekâtlarını birlikte verir.

İnameyn ise, (Her alacak nisab miktarı ise, alınan miktar az olsa da, bir yıl geçmişe zekâtı verilir) buyurmuştur.

İnkâr olunan alacaklar ve kaybedilmiş mallar tam mülk olmadıkları için, nisaba katılmaz ve ele geçerse önceki senelerin zekâtları verilmez.

Senetli alacaklar, iflas edende ve fakirde olsa, nisaba katılır. Ele geçince, geçmiş yılların zekâtı da verilir.

Dünya geçicidir. Bu geçici dünyanın malı, parası insanı aldatmamalıdır. Bu mallar, daha önce başkalarının idi. İnsan öldükten sonra yine başkalarının olacaktır. Bunun için müslüman, cehennemden ödretli azabını düşünüp, zekâtını vermelidir. Zekâtı verilmeyen mal, ufu verilmeyen mahsul gerçekte zehirdir. Bütün malların hakiki sahibi Allahü teâlâdır. Zenginler bu malların sadece, vekilleri, bekçileridir.

Zerre kadar iyilik eden karlılığını bulacaktır. Hadis-i şerifte, **(Allahü teâlâ, iyilik edenlere karlılığını elbette verecektir)** buyuruldu. Haş suresinde, **(Zekâtını veren, elbette kurtulacaktır)** diye müjdelendi.

Âli İmran suresinin, yüzsekseninci ayet-i kerimesinde mealen, **(Allahü teâlânın ihsan ettiği malın zekâtını vermeyenler, iyi ettiklerini, zengin kalacaklarını sanıyor. Hâlbuki, kendilerine kötülük yapmış oluyorlar. O malları, cehennemde azap aleti olacak, yılan çeklinde boyunlarına sarılıp, baştan ayağkadar onları sokacaktır)** buyurulmuştur.

Kıyamete ve cehennem azabına inanan zenginlerin, mallarının zekâtını, tarla mahsullerinin, meyvelerinin ufunu vererek, bu azaplardan kurtulmaları lazımdır. Hadis-i şerifte, **(Zekât vererek, malınızı zarardan koruyunuz!)** buyuruluyor.

Geçmişte nice meşhur kimseler, zekât vermedikleri ve zekâtı önemsemedikleri için helak olmuşlardır.

“Karlılımı ben veririm”

22 OCAK 1998

Zekât veren, çok sevaba kavuştuğu gibi, malının kirinden de kurtulmuş olur. Oruç tutanın da bedeninde bulunan bazı hastalıklar yok olur. Karlılarına uygun oruç tutmanın sayısız fazileti vardır.

Allahü teâlâ, yapılan amellerin karlılığını, o amelin durumuna göre, deflik olarak vermektedir.

Badetlerde, iyiliklerde bire karlılık olarak, ondan yediyüz misline kadar ihsan etmektedir. Orucun sevabı için ise, (Karlılımı ben veririm) buyurmuştur.

Hadis-i Şerifte buyuruldu ki:

(Ameller, Allahü teâlâ katında yedidir. Kisi vacibi gerektirir. Kisi misli iledir. Birisi on kattır. Birisi yediyüz mislidir. Birisinin sevabını ise Allahü teâlâdan başka kimse bilmez. Vacibi gerekli kılan amellerden birincisi budur ki, Allahü teâlâyâ ortak koşmadan ihlasla kulluk yapana cennet vacip olur. Ortak koşarak ölene ise cehennem vacip olur.

Misli ile olan amelden birincisi, günah işleyene misli ile karlılık verilir. Diğeri ise, iyi amel için niyet ettiği iyi yapamayana, yapmış gibi sevap verilir. Bire on verilen amel, iyiliklerin sevabıdır. Kötülüklerin günahının aksine, iyiliklere bire on sevap verilir.

Bire yediyüz sevap verilen amel, helal malından Allah yolunda vermektir. Sevabını yalnız Allahü teâlânın bildiği amel, Allah için tutulan oruçtur. Onun karlılığını Allahü teâlâdan başka kimse bilmez.)

Allahü teâlânın, (Âdemoğlunun her ameli kendisi için, yalnız orucu benim içindir) buyurması; kıyamet günü olunca, Allahü teâlâ kuluna hesap sorar. Öyle ki, hiç sevabı kalmaz. Yalnız orucu kalır. Bunun üzerine Allahü teâlâ, kulun ihtiyacı olan sevap kadar kendi fazlından ihsan edip, kulunu orucu sebebiyle cennete sokar.

Herkesin sevaba ihtiyacı aynı değildir. Cenab-ı Hak da, orucu sebebiyle kuluna bol bol ihsanda bulunur.

Cenab-ı Hakkın, (Orucun karlılımı ben veririm) buyurmasının hikmetlerinden biri budur: Allahü teâlâ, kula mahsus olan yemek ve içmek gibi şeylerden münezzehtir. Oruç tutmakla cenab-ı Hakkın ahlâkından birine yapılmış olur. Bununla çok sevaba kavuşulur.

Hadis-i Şerifte buyuruldu ki:

(Bir kimsede Allahü teâlânın ahlâkından bir ahlâk bulunursa, o kimse cennetlidir.) Yine başka bir hadis-i Şerifte, (Allahü teâlânın ahlâkı ile ahlâklanınız) buyuruldu.

Affedici, bağlayıcı olmalıdır. Mesela Allahü teâlânın sıfatlarından birisi (Settar)'dır. Yani günahları örtücüdür.

Müslümanın da ayıpları, kusurları örtmesi lazımdır. Allahü teâlâ affedicidir. Müslüman da affedici olmalıdır. Allahü teâlânın ahlâkından birisiyle olsun ahlâklanmalıdır. Oruç tutmakla da Allahü teâlânın ahlâkına benzemiş olacak için sevabı büyüktür.

Hadis-i Şeriflerde buyuruldu ki:

(Lâ ilâhe illallah deyip, bu kelime-i tayyibe üzere vefat eden cennete girer. Allah için bir gün oruç tutup, bu minval üzere vefat eden cennete girer. Allah için sadaka verip, bu şekilde hayatı sona eren cennete girer.)

(Oruçlunun, akşam iftar zamanındaki duâsı reddolmaz.)

(Üç sınıf kimsenin duâsı reddolmaz: Oruçlunun iftar zamanındaki duâsı, adil devlet reisinin duâsı ve mazlumun duâsı.)

(Üç sınıf kimse vardır ki, Allahü teâlâ onların duâsını geri çevirmez: İftar edinceye kadar oruçlunun duâsı, yardım olununcaya kadar mazlumun duâsı ve evine dönünceye kadar misafirin duâsı.)

(Her şeyin zekâtı vardır, beden zekâtı da oruçtur.)

Zekât veren, çok sevaba kavuştuğu gibi, malının kirinden de kurtulmuş olur. Oruç tutanın da bedeninde bulunan bazı hastalıklar yok olur. Oruç tutmanın sayısız fazileti vardır. Orucu şartlarına uygun olarak tutmaya çalışmalıdır.

Oruç kefareti

23 OCAK 1998

Birkaç Ramazanda kefaretleri olan veya bir Ramazanda iki gün kefareti olan kimse, birinci kefareti yapmamış ise, ikisi için yalnız bir kefaret yapar. Birinci kefareti yapmış ise, ikinci kefareti de ayrıca yapması lazımdır.

Kefaret; sadece Ramazanda kasten oruç bozmanın cezasıdır. Ramazan haricinde tutulan oruçlar bozulduğunda kefaret gerekmez. Ramazan günü, özürsüz, bir orucu bozmanın cezası, altmış gün, bir gün kazası ile 61 gün oruç tutmaktır. Bunun için kefarete halk arasında “61” denmektedir.

Birkaç Ramazanda kefaretleri olan veya bir Ramazanda iki gün kefareti olan kimse, birinci kefareti yapmamış ise, ikisi için yalnız bir kefaret yapar. Birinci kefareti yapmış ise, ikinci kefareti de ayrıca yapması lazımdır.

Kefaret orucu, hastalık, yolculuk gibi bir özür ile veya bayram günlerine rastlamak sebebi ile bozulursa veya Ramazana rastlarsa, yeniden altmış gün tutmak lazım olur. Kadınlar özür sebebiyle bozunca, yeniden başlamaz. Özü bitince geri kalan günleri tutarak, altmışı tamamlar.

Devamlı hasta veya yaşlı olup altmış gün oruç tutamayan kimse, bir fakiri, bir günde iki defa doyurmak üzere altmış gün yedirir. Altmış fakirin her birine 1750 gram buğday veya un, yahut bunların kıymeti kadar ekmek, başka mal veya altın, gümüş vermek veya bunları bir fakire altmış gün vermek de caiz olur.

Doyurmak için kağıt para da verilir. Oruç tutabilen kimsenin, fakirleri doyurmak suretiyle kefareten kurtulmaya çalışması caiz değildir.

Orucu bozup hem kaza, hem de kefaret gerektiren hususlardan bazıları şunlardır:

1- Ramazan ayında oruçlu olduğunu bildiği hâlde ve imsaktan önce niyetli iken, gündüz faydalı bir şey yiyip içmek, cima etmek.

2- Sigara içmek.

3- Kan aldırma ve gıybet etmek gibi orucu bozmadığı iyi bilinen bir şeyden sonra, orucu bozdu sanarak bile bile yemek.

4- Ramazanın bir gününde, kaza lazım olan bir şeyi yaparak orucunu bozan kimse, başka gününde de bu şeyi kasten yine yaparsa, kefaret de lazım olur.

5- Aşına giren kar, yağmur ve doluyu isteyerek yutmak.

6- Toprak yeme alışkanlığı olan kimsenin, yenmesi âdet olan toprak ve kil yemesi.

7- Az tuz yemek.

8- Oruçlu olduğnu unutarak yiyen kimse, oruçlu oldu Ėnu hat ırladıktan sonra orucu bozulmadığnı bildiğhâlde, yine yiyip içerse, orucu bozulur. Hem kaza hem de kefarete lazım olur.

Sekiz çeğit oruç vardır. Bunlardan sadece Ramazan orucu kasten bozulduğ zaman kefarete gerektirir.

Oruç çeğitleri Ėnlerdir:

Farz oruçlar: Ramazan-ı Ėrif orucu, kaza ve kefarete oruçları.

Vacip oruçlar: Bunlar da, ya muayyen olur. Belli gün veya günler oruç tutmayı adamak gibi. Veya gayri muayyen olur. Herhangi bir gün veya birkaç gün oruç adamak gibi.

Sünnet olan oruçlar: Muharrem'in dokuzuncu ve onuncu günleri oruç tutmak gibi.

Müstehab oruçlar: Her Arabî ayın 13, 14 ve 15. günleri oruç tutmak gibi.

Haram olan oruçlar: Ramazan bayramının birinci günü ve kurban bayramının her dört günü oruç tutmak.

Mekruh olan oruçlar: Muharrem'in yalnız onuncu günü, yalnız cumartesi, yalnız cuma günü, Nevruz ve Mihrican günleri ve bütün sene, her gün oruç tutmak ve konuğmamak Ėrtıyla oruç tutmak mekruhtur.

Sadaka-i fitr

24 OCAK 1998

Fıtıra vermek, her ne kadar belli bir nisaba malik olanlara vacip ise de, durumu müsait olan fakirlerin de vermesi iyi olur. Çünkü fıtıra, oruç tutan kimsenin boğve fuhuğsözlerini temizler.

Dinimiz, cemiyet düzeninin salânması , insanların birbirini sevebilmesi ve yardımlaşmaları için zekât, sadaka vermeyi ve hediyeleğmeyi emretmektedir.

Farz olan zekâtı verdikten sonra, beden'in sıhhat ve afiyete, mal ve evladın da berekete, ahirette büyük sevaplara kavuğabilmesi için, sadaka da vermelidir. Bilhassa mübarek günlerde ve Ramazan ayında verilmesi daha iyi olur.

Sadaka-i fitr, yani fıtıra, bazı âlimlere göre vacip, bazılarında göre de farzdır.

Fıtıra vermek, her ne kadar belli bir nisaba malik olanlara vacip ise de, durumu müsait olan fakirlerin de vermesi iyi olur. Çünkü fıtıra, oruç tutan kimsenin boğve fuhuğsözlerini temizler. Hadis-i Ėriflerde buyruldu ki:

(Fıtıra, sizin zenginlerinize, Allahü teâlânın tezkiyesidir. Ama fakir olanlarımız verirse, Allahü teâlâ ona daha çoğnu verir.)

(Ramazan-ı Ėrif orucu, gökle yer arasında asılıdır. Ancak fıtıra ile yukarıya çıkarılır.)

Ėhtiyacı olan eğyadan ve borçlarından fazla olarak, zekât nisabı kadar malı, parası bulunan her hür müslümanın, Ramazan bayramının birinci günü sabahı, fıtıra vermesi vaciptir. Ramazan içinde, hatta Ramazandan önce vermesinde de mahzur yoktur. Bir kiğnin fitrası, bir fakire veya birkaç fakire verilebildiğ gibi, bir fakire birkaç kiğnin fitrası da verilebilir.

Fıtıra nisabına malik olana zengin denir. Bunun fıtıra vermesi vacip, zekât alması ise haram olur. Çalığmayan fakir akrabasına yardım etmesi vacip olur.

Fitra olarak **1750** gram buğday veya buğday unu veya **3500** gram arpa veya bu miktar hurma veya kuru üzüm verilir. Bunların kendisi verilebildiği gibi, kıymeti, altın veya gümüş olarak da verilebilir. Bir özrü sebebiyle oruç tutamayan kimsenin de fitra vermesi lazımdır.

Sadaka verirken şu hususlara dikkat etmelidir:

1- Helal maldan verilmelidir.

2- Malı az olsa da sadaka vermelidir!

Hadis-i Şerifte buyruldu ki:

(En faziletli sadaka, kendisi muhtaç oldu hâlde fakirin verdi sadakadır.)

3- Ölüm gelip malın elden çıkmasından önce, sadakayı çabuk vermelidir.

Hadis-i Şeriflerde buyruldu ki:

(İnsanın sıhhatli iken verdiği bir dirhem sadaka, ölümlük köle azat etmesinden hayırlıdır.)

(İnsan öldü zaman amelî kesilir. Ancak üç şeyden kesilmez. 1- Sadaka-i cariye, 2- Faydalanılan ilim, 3 - Kendisine duâ edecek salih bir evlat.)

Sadaka-i cariye; vakıf, çeşme, köprü, cami gibi devam eden sadaka demektir. Faydalı ilimden maksat da faydalı bir kitaptır. İnsanlar bu faydalı kitaplardan istifade ederek dünya ve ahiret saadetine kavuşurlar. Salih evladın iyi amellerinin sevabından babası da istifade eder.

4- En güzel maldan sadaka vermelidir.

5- Riya karınaması için, sadakayı gizli vermelidir.

Hadis-i Şerifte buyruldu ki:

(En faziletli sadaka, gizli verilen sadakadır.)

6- Ecrinin gitmemesi için, fakiri minnet altında bırakmamalıdır.

Bekara suresinde mealen buyruldu ki:

(Sadakalarınızı minnet ve eziyet ile heder etmeyiniz!)

7- Sadakayı gerçekten muhtaç olanlara ve salih kimselere vermelidir.

Dinin emrini hafife almak

25 OCAK 1998

Her müslümanın dinde bilinmesi zarurî olan şeyleri bilmesi lazımdır. Küfür olan şeyin çok kimse tarafından kullanılması, bunu küfür alameti olmaktan çıkarmaz. Çünkü bilinmesi zarurî bilgileri bilmemek özür değildir.

Dinimizin haram ettiği bir yasa veya emrettiği bir farz ı hafife alanlar, beşenmeyenler dinden çıkar. Bir misal verecek olursak:

Şi kimse düşünelim. Birisi, alkol bağımlısı oldu Hergün içiyor. Sizi gördüğünde de mahcup olarak diyor ki:

- Bu zıkkımı içmenin haram olduğunu biliyorum. Fakat bir türlü kurtulamıyorum. Ne olur kurtulmam için bana yardımcı olun!

Diğeri ise her zaman içmiyor. Ayda yılda bir içiyor. Kendisine yaptığıının uygun olmadığını söylediğinizde, diyor ki:

- Ben her zaman içmiyorum. Ayda yılda bir içiyorum. Bu kadarcık şarap içmek haram olmaz!

Bu durumda, birinci kimse, ikincisinden daha çok şarap, içki içti hâlde günahkâr oluyor, dinden çıkmıyor. Ama ikinci kimse, ara sıra içti hâlde, dinin açık bir emrini hafife aldı için dinden çıkıyor.

Farzlarda da durum aynıdır. Mesela bir kimse, Ramazanda oruç tutmadığı gibi, ayrıca müslümanların gözü önünde sokakta, açıkça yiyip içiyorsa, dinin bir farzını hafife almış olduğundan dinden çı kar. Ancak herhangi bir özründen dolayı, hatta nefesine zor geldiğ için tutmaz, ama gizli gizli yerse, bu günahkâr olmuğ olur; fakat dinden çı kmaz.

İnsanı dinden çıkartan önemli bir konu da, gayrimüslimlerin ibadet olarak yaptıklarını yapmaktır.

Gayrimüslimlerin yaptıkları şeyler iki çeşittir:

Birincisi; dinleri ile ilgisi olmayıp, âdet olarak yaptıkları şeyler. Mesela, ceket, pantolon giymeleri, kravat takmaları gibi âdet olarak yaptıkları şeylerdir.

İkincisi; dinlerinin gereğ olarak yaptıkları şeyler. Mesela boyunlarına haç takmaları, bellerine zünnar balâmalar ı, bu kısma girer. Bunları dinlerinin gereğ olarak yaptıkları için, bir müslüman bunları ne niyetle takarsa taksın, hatta İbâka için, Hıristiyanlarla alay etmek için dahî olsa, dinden çıkar.

Hıristiyanların dinlerinin gereğ ibadet niyetiyle giydikleri şeyler de böyledir. Bunun için Hıristiyanlardan gelen şeylerin önce aslına bakmak lazımdır. Hıristiyanlar, bunu ne için yapıyorlar? Dinlerinin îcabı olarak mı, yoksa âdet olarak mı? Bu önemlidir.

Küfür olan, dinden çı kmaya sebep olan şeyler, zamanla âdet hâline gelse, bir kimse, bunun küfür olduğunu bilmeden kullansa, yine dinden çı kar.

Her müslümanın dinde bilinmesi zarurî olan şeyleri bilmesi lazımdır. Küfür olan şeyin çok kimse tarafından kullanılması, bunu küfür alameti olmaktan çıkarmaz. Çünkü bu, bilinmesi zarurî olan bilgilerden olduğ için, bilmemek özür değildir.

Küfre sebep olan şeylerden birkaç misal verecek olursak: İnsanlara mahsus sıfatları Allahü teâlâ için kullanmak küfür olur. “**Burada ilâhi emuru görüyoruz**” demek küfürdür. Bunun gibi, Allahü teâlâ için, “**Düünerek**” veya “**Hesap ederek**” yahut “**Plânlayarak yarattı**” demek küfürdür. “**İslâm düüncesi**” demek de böyledir. Çünkü, düünmek, hesap etmek, plânlamak insanlara mahsus şeylerdir.

Çok kimse imanı kurtarayım derken, küfre giriyor ve bunun için de hiç üzülüyorlar. Her müslümanın küfre düürücü söz ve hareketleri çok iyi bilmesi gerekir.

Ancak ahiret hayırdır

26 OCAK 1998

Ben, Sana her an muhtacım. Senin ise, bana hiç ihtiyacın yok. Sen, ancak yaratana olarak beni bırak, affedersin.

Resulullah efendimiz, Veda haccında, “Veda **hutbesini**” bitirdikten sonra, **Bilal-i Habeşî** hazretleri ezan-ı şerifi okudu. Bütün eshab-ı kiram, huzur ve huş içinde dinlediler.

Peygamber efendimiz, namazı kıldırdıktan sonra devesine bindi. Cebel-i Rahme'nin dibine vardılar. Kayaları önüne alıp, kibleye dönerek vakfeye durdu. Herkesin vakfeye durmasını emretti. Daha sonra, “**Ancak ahiret hayırdır**” buyurdu.

Mübarek ellerini göğüs hizasında kaldırarak, bütün peygamberlerin yaptığı, pek faziletli olan şu duâya başladı. Bizlere de, bu şekilde duâ etmemiz için iğarete buyurmuş oldu:

“Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur. O birdir. Eş, ortağı yoktur. Mülk, Ona aittir. Hamd, Ona mahsustur...”

Ya Rabbî! Kabir azabından, kalbin vesvesesinden, işlerin dağınıklığından sana sığınırım!

Ya Rabbî! Rüzgârların getirdiğ âfetin şerrinden sana sığınırım! Ya Rabbî, gözümde bir nur, kulakmda bir nur, kalbimde bir nur yarat! Ya Rabbî, göğüme genişlik ver, işimi kolaylaştır!

Ya Rabbî! Kalbe vesvese veren şeytandan, iplerin karışıklığından, kabir fitnesinin çerrinden, gecenin getirdiği şeylerin çerrinden, gündüzün getirdiği şeylerin çerrinden, korkunç rüzgârların getirdiği âfetlerin çerrinden, zamanın nöbet nöbet gelen mihnet ve belalarının çerrinden sana sığınırım!

Ya Rabbî, sağlığın hastalığa çevrilmesinden, azabından ve gazabından sana sığınırım!

Ya Rabbî! Beni hidayetine ulaştır! Geçmişimi, geleceğimi başla! Ey baskı vurulacakların en hayırlısı! Kendisinden istenilenlerin en keremlisi, en çok vereni!

Ya Rabbî! Sen, sözümü iğliyor, yerimi görüyor, gizli, açık neyim var ise biliyorsun. İlerimden hiçbirisi sana gizli değildir. Ben çaresizim, yoksulum. Senden yardım ve eman diliyorum.

Korkuyorum. Kusurlarımı itiraf ediyorum. Bir çaresiz, senden nasıl isterse, ben de öyle istiyorum. Zelil bir günahkâr, sana nasıl yalvarırsa, ben de öyle yalvarıyorum.

Yüce huzurunda boynunu bükümü senin için gözlerinden yaşlar boşanan, senin uğrunda bütün varlığını zelil eden, senin için burnunu topraklara sürten bir kulun, sana nasıl duâ ederse, ben de öyle duâ ediyorum!

Ya Rabbî! Duâmı kabul buyurmaktan beni mahrum eyleme! Bana Raûf ve Rahîm ol! Ey istenilenlerin en hayırlısı ve verenlerin en keremlisi!..

Ben, sana her an muhtacım. Senin ise, bana hiç ihtiyacın yok. Sen, ancak yaratanı olarak beni başla, affedersin.

Ey duâcıların duâlarını kabul eden! Ey ümit balânanların en üstünü! İslâmiyet ve Muhammed (aleyhisselam) üzerindeki himayen hürmetine, sana yöneliyorum. Beni şu durduğum yerden, bütün hacetlerimi yerine getirmiş dileklerimi ihsan buyurmuş temennilerimi gerçekleştirmiş olarak döndür!..

Bizler, topluca senin **Beyt-i Haram**'ına geldik. Şu büyük Meâir'de vakfeye durduk. Şu mübarek yerlerde hazır bulunduk. Ümidimiz, yüce katındaki sevap ve mükâfata nail olmağdır. Ümidimizi başla çıkarma Allahım!"

Akâm üzeri, **"Bugün, dininizi sizin için ikmal eyledim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâmiyeti vermeye razı oldum"** mealindeki Maide suresi 3. ayet-i kerimesi nâzil oldu.

Böylece, İslâm dini ikmal bulmuş oldu. Bildirilmemiş açıklanmamış hiçbir emir, yasak kalmadı. Peygamber efendimiz de vazifesini tamamlamış oldu. Kısa bir müddet sonra da bu fâni dünyadan ayrıldı.

Kur'an-ı kerime hürmet

27 OCAK 1998

Mushafı her kitabın üstünde bulundurmalıdır. Üzerine başka hiçbir şey koymamalıdır. Kur'an-ı kerim okunurken, sessizce ve saygı ile dinlemelidir.

Kur'an-ı kerime hürmet etmek, saygılı olmak için, ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarında yazdıklarını bilmek, öğrenmek lazımdır. Bunlar bilinmezse, hürmet, saygı diye yapılan şeyler, saygısızlık, hürmetsizlik olabilir.

Kur'an-ı kerime nasıl hürmet edileceğini, saygı gösterileceğini ehl-i sünnet âlimleri kitaplarına yazmıştır. Her şeyden önce, Mushafı tutabilmek için abdestli olmak lazımdır. Yalnız ezberinde olan

sureleri,

abdestsiz iken okumak caizdir. Mümkin oldu  kadar k ibleye kar  oturmalı ve Mushafı belden yukarıda tutmalı, E' z  Besmele ile ba layarak okumalıdır.

Mushafı her kitabın üstünde bulundurmalıdır.  zerine ba ka hiçbir şey koymamalıdır. Kur'an-ı kerim okunurken, sessizce ve saygı ile dinlemelidir. Çalgı, oyun ve el nce yerlerinde, okumamalıdır. Uygunsuz okunurken, susturmak mümkün de lse, oradan uzakla  malıdır. Mushaf yapraklarını, satırlarını, kelimelerini ve bütün mübarek isim ve yazıları, hakir ve a a  yerlerde görünce, hemen kaldırmalıdır.

Mushafa ve din kitaplarına kar  ayak uzatmak mekruhtur. Yalnız yüksekte iseler, mekruh olmaz. Mushafı, okumasını bilmeyenin, hayır ve bereket için, evinde bulundurması sevaptır.

Kur'an-ı kerimi okumak sünnet, okunanı dinlemek ise, farz-ı kifayedir. Bunun için Kur'an-ı kerim okunurken özrü, i  olmayanların sessizce dinlemesi lazımdır.   görenlerin arasında ve camide namaz kılanların yanında yüksek sesle Kur'an-ı kerim okumaya ba lamak günah olur.

 bni Abidin hazretleri buyurdu ki:

“ zr  olmayanların Kur'an-ı kerimi dinlemeleri farz-ı kifayedir.  g renler, uyuyanlar ve camide namaz kılan, v z veren yanında yüksek sesle Kur'an-ı kerim okumaya ba lamak günahdır.”

Radyoyu, televizyonu, teybi açarak, okunan Kur'an-ı kerimi, dinlemeyenlere, i  görenlere duyurmak saygısızlık ve günah olur. Radyodaki, televizyondaki benzeri de olsa, yine hürmet etmeli, dinlemiyorsa kapatmalıdır.

Cenab-ı Hakkın ismini söylerken, yalnızca Allah dememeli, yanında t zim, hürmet ifade eden, “teâlâ”, “azze ve celle” gibi kelimeleri söylemelidir. Aynı  ekilde, yalnızca Kur'an dememeli, “kerim” gibi t zim, saygı, hürmet bildiren kelimelerle beraber söylemelidir.

Teyp bandına Kur'an-ı kerim kaydetmek, ka t üzerine yazı yazmak gibidir. Kasetten dinlemekle hatim olmaz. Ancak Kur'an-ı kerimi  f nmek, düzgün okuyabilmek, ezberlemek niyeti ile kasete alınabilir. Bunlara da hürmet etmek lazımdır. Bunları da y kse  koymak, abdestsiz tutmamak, ba ka şeyler bulunan kasetler arasına koymamak, oyun, el nce yerlerinde  almamak lazımdır.

Kur'an-ı kerim dinlemek için kullanılan teyp, hiçbir zaman fisk, yani günah işlenen yerlere g t r lmemeli ve bunlarda hiçbir zaman çirkin olan şeyler  alınmamalıdır.

Radyoda veya teypte Kur'an-ı kerim dinleyen, radyoyu ve teybi y kse  koymalı , bir i  yapmamalı, konu mamalı, kibleye kar  edeple oturmalıdır.

Mushafı abdestli olarak ele almalı ve okumalı, sa el ile tutmalı, dizden a a  koymamalı, bitirince açık bırakmamalı, başka bir şey yaparken kapayıp, yüksek bir yere koymalı, okurken konu mamalı, konu lursa tekrar E' z  okuyarak ba lamalıdır. Mushafı ve içinde Kur'an-ı kerim bulunan bandı, teybi aya kalkarak almalıdır.

Dinin    esası

28 OCAK 1998

Allahü teâlâ, bütün insanlardan; önce iman etmelerini, bundan sonra diğer emir ve yasaklarına uyulmasını istiyor.  man olmadıkça, yapılan ibadetlerin, iyiliklerin bir kıymeti olmaz.

Cenab-ı Hakkın bütün insanlardan **ilk önce istedi  imandır**. Son din olan  sl miyete inanmalarıdır. Bir insanın imanı yoksa;  sl miyete, Muhammed aleyhisselama inanmamı  ise,

insanlara ne kadar iyi, faydalı i□ yaparsa yapısın, hiçbir faydası olmaz. Mesela Edison ampulü bulmak suretiyle, gecelerin aydınlanmasına, bütün insanların rahat etmesine vesile oldu. Fakat, müslüman olmadı□ için, bu iyiliñ ahirette kendisine hiçbir faydas ı olmayacaktır.

Mesela, insanları doyurmak, onlara ikramda bulunmak çok sevaptır. Muhammed aleyhisselama inanmamı□ çok zengin bir kimse, yeryüzündeki bütün fakir ve muhtaç kimseleri doyursa, onların her türlü ihtiyaçlarını görse, ahirette bu yaptıklarının yine hiç faydasını görmeyecektir.

Çünkü Allahü teâlâ, bütün insanlardan, önce iman etmelerini istiyor. Bundan sonra diē emir ve yasaklarına uyulmasını istiyor. İman olmadıkça, diē yap ılanlar deēlendirmeye alınmayacaktır. Ahirette, önce imandan sorulacaktır. Eē iman ı yoksa, hiçbir iyiliñin faydası nı görmeyecektir.

İkinci olarak istenilen İey, imanın, yani inanılacak iman bilgilerinin hakiki İlâm âlimlerinin bildirdiklerine uygun olmasıdır. İman, ehl-i sünnet âlimlerinin anladıklarına uymuyor ise, bu kimsenin yaptı□ ibadetlerin, kıldı□ namazın, tuttu□ orucun, yaptı□ hayır hasenatın hiç mi hiç kıymeti olmaz.

Çünkü Muhammed aleyhisselama inanıp, müslüman olduktan sonra da, bu inanmanın, itikadın, ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdi□ gibi olması lazımdır. Yani onların bildirdi□ esaslar dahilinde olmalıdır. Rastgele bir iman da makbul deēildir.

Her bid'at sahibinin, türedi reformcuların ve doēu yoldan kayarak dalalete dü□ erek, Kur'an-ı kerimden ve hadis-i İeriflerden çıkardıklarını iddia ettikleri bozuk fikirleri geçerli deēildir. Cehenneme gidece□ hadis-i İerifle bildirilen 72 bozuk fırkanın hepsi bozuk fikirlerini Kur'an-ı kerimden, hadis-i İeriflerden çıkardıklarını iddia etmiēlerdir.

İmanın, itikadın bozuklu□ o kadar büyük bir günah, o kadar büyük suç ki, ibadetleri yapmamanın, haram iēlemenin günahı ile mukayese bile edilemez. Bunun için imanın düzgün olmasına çok önem vermeliyiz.

Düzgün bir imandan sonra, herkese lazım olan İey, dinin emir ve yasaklarını öğrenmektir.

Bütün iēerimizi, öğēendiklerimize uygun yapmalıdır. İlk önce öğēenilecek ve yapılacak en önemli ibadet de namazdır. Ahirette imandan sonra, namazdan sorulacaktır. Namaz dinin direēidir. Direk olmaz ise bina ayakta kalamaz, eninde sonunda yıkılır. Namaz kılmayanın diē ibadetleri kabul olmaz, yani vâdedilen o büyük sevaba kavuēamaz. Hadis-i İeriflerde buyuruldu ki:

(Kıyamet günü, imandan sonra, ilk suâl namazdan olacaktır.)

(Allahü teâlâ buyuracak ki; ey kulum, namaz hesabının altından kalkarsan, kurtulu□ senindir. Öteki hesapları kolaylaētırırım!)

(Namaz dinin direēidir. Namaz k ılan, dinini doēultmu □ olur. Namaz kılmayan, dinini yıkı□ olur.)

İtikadı düzeltilmeden önce, dinin emir ve yasaklarını öğrenmenin hiç faydas ı olmaz. Bu ikisi birlikte düzelmedikçe de, ibadetlerin faydası olmaz. Bu üçü birlikte yapılmadıkça, kalb temizlenmez. Din, bu üç esas üzerine kurulmuētur.

Bayram günleri 29 Ocak 1998

Bayram günü, akrabayı, dostları ziyaret etmeli, bayramlarını tebrik etmelidir. Çocuklar sevindirilmelidir. Bilhassa, yetim, kimsesiz çocuklar, aranıp bulunmalı, bayram sevincinden mahrum bırakılmamalıdır.

Evval ayının birinci günü fitr, yani Ramazan bayramının birinci günüdür. **Iyd**, bayram demektir. Her yıl, müslümanların sevinci, sürûru avdet ettiğı tekrar geldi için, bu sevinçli günlere **Iyd** denildi.

Bayram günü, karılaılan müminlere güler yüzle selam vermek, fakirlere çok sadaka vermek, İslâmiyete dofu olarak hizmet edenlere yardım etmek, dargınları barıtırarak, akrabayı, din kardeşlerini ziyaret etmek, onlara hediye götürmek sünnettir.

Ramazan-ı Ćerif ayının son günü ile bayramın birinci günü arası bayram gecesidir. Bu geceyi ihya edenlerin büyük saadete kavuacağı bildirilmiştir. Hadis-i Ćerifte rahmet kapılarının dört gece açıldığı, bu gecelerde yapılan duâ ve tevbelerin reddedilmediğibildirilmi řtir.

Bayram günü, akrabayı, dostları ziyaret etmeli, bayramlarını tebrik etmelidir. Çocuklar sevindirilmelidir. Bilhassa, yetim, kimsesiz çocuklar, aranıp bulunmalı, bayram sevincinden mahrum bırakılmamalıdır.

Bir bayram günü Peygamber efendimiz evinden çıkmığı mescide gidiyordu. Yolda bayram sevinci içinde oynayan çocuklara rastladı.

Hepsi bayramlık yeni elbiseler giymiğı sevinç içinde saâsola ko ũuyorlardı. Ćlerinde zayıf ve çelimsiz bir çocuk vardı. Eski ve yırtık elbiseleri içinde melûl ve mahzun bir Ćkilde, kenara çekilmiğı neğ ve sevinç içinde oynayan çocuklara bakıyordu.

Peygamber efendimiz bu çocuğıbuyurdu ki:

- Yavrum, niye arkadaşlarınla gülüp oynamıyorsun da bir kenara çekilmiğıböyle duruyorsun?

Çocuk, Peygamber efendimizi tanıyamamıştı. Dedi ki:

- Ben hem öksüzüm, hem de yetimim. Babam, Ćhit oldu. Annem bağka biriyle evlendi.

Peygamber efendimiz, çocuğın ellerini Ćefkatle tuttu. Sevgiyle saçlarını okladı.

- Yavrum, Muhammed'in (aleyhisselam) baban, AiĆ'nin annen, torunları Hasan ile Hüseyin'in de kadeĆin olmasını ister misin?

Yetim yavru, karısındaki Ćefkat dolu, nur yüzlü insanın Peygamber efendimiz olduğnu anlayınca, sevinçle dedi ki:

- Ya Resulallah, nasıl istemem?

Efendimiz, çocuğın elinden tutarak evine götürdü. Yediri p, içirip, yeni elbiseler giydirdi. Çocuklar onu tanıyıp etrafına toplandılar. Durumundaki değikliğörüp sordular:

- Nedir sendeki bu hâl?

Yetim çocuk bağından geçenleri anlattı. DiĆer çocuklar, bu yetim yavrunun Hz. Peygamber tarafından evlathâlı ndığını duyunca dediler ki:

- Keğke bizim babalarımız da, o savağta Ćhit düşselerdi de, bizi de Peygamber efendimiz evlathâlısaldı ı.

Bayram namazı iki rekâttir. Cemaatle kılınır, yalnız kılınmaz.

Birinci rekâtte Sübhâneke'den sonra eller üç defa kulaklara kaldırılıp, her defasında tekbir getirilir ve iki yana uzatılır.

Üçüncüsünde, göbek altına balân ır. Sonra Fâtiha ve zamm-ı sure okunup, rükû ve secdeler yapılır.

Ayağkalk ılarak, ikinci rekâtte Fâtiha ve zamm-ı sure okunduktan sonra, iki el yine üç kere kulaklara götürülür ve her defasında tekbir getirilir.

Üçüncüde de, eller yana salınır. **Dördüncü** tekbirde, eller kaldırılmayıp, rükûa eilinir. Rükûdan sonra secdeler de yapılır ve oturulup Ettehiyyâtü ve salevat duâlarından sonra selam verilir.

Ramazan bayramında, erken kalkmak, namazdan önce tatlı, hurma veya şeker yemek, gusül abdesti almak, misvak kullanmak, yeni ve temiz elbise giymek, fitrayı namazdan önce vermek, camiye giderken yolda, yava-yava tekbir okumak, güzel koku sürünmek, sevindiğini belli etmek müstehaptır.

Bayramları vesile bilmelidir 30 Ocak 1998

Bayramlarda, ana-babaya çeşitli hediyeler alıp, bayramları tebrik edilerek, hakları helal ettirilmeli, duâlarını almalıdır. Arada kırgınlıklar varsa, bu vesile ile giderilmelidir.

Allahü teâlânın rızası, dinine bağlı olan ana-babanın rızasına bağlıdır. Allahü teâlânın gazabı da, dinine bağlı olan ana-babanın gazabındadır. Peygamber efendimiz buyurmuştur ki:

(Cennet ana-babanın ayağı altındadır.)

Yani, sana dinini, imanını öğüten ana-babanın rızasındadır. Ana-babasını razı eden kimse için, cennette iki kapı açılır. Bir kimsenin ana-babası zalim olsalar dahî, onlara karış gelmek, onlara sert konuşmak caiz değildir. Çeşitli vesilelerle, onların elleri öpülüp, duâları alınmalı, haklarını helal ettirmelidir.

Bu vesilelerden biri de bayramlardır. Bayramlarda, ana-babaya çeşitli hediyeler alıp, bayramları tebrik edilerek, hakları helal ettirilmeli, duâlarını almalıdır. Arada kırgınlıklar varsa, bu vesile ile giderilmelidir. Allahü teâlâ buyurdu ki:

- Ya Musa, günahlar içinde bir günah vardır ki benim indimde çok ağır ve büyüktür. O da, ana-baba evladını çağırdığı zaman, emrini dinlememesidir.

Ana-baba, kızıp bir şey söylediği zaman, onlara karışlık vermemelidir. Emrettikleri şeyleri bir an önce yapıp, onların duâsını almalıdır. Onların üzülp bedduâ etmelerinden korkmalıdır. Yanlış bir iş yapıp, onları üzünce, hemen ellerine sarılıp özür dilemelidir. İnsanın saadeti ve felâketi, onların kalblerinden gelen ve ağızlarından çıkacak olan sözdendir. Atılan ok tekrar geri gelmez. Onlar hayatta iken kıymetini bilip, hayır duâlarını almak lazımdır. Vefatlarından sonraki pişmanlık fayda vermez. Onlar hayatta iken, ne yapıp yapıp, onları memnun etmelidir.

İşmanlı olup, cehennemden en son çıkacaklar, Allah yolunda olan ana-babasının şîâmîyete uygun olan emirlerine âsi olanlardır. Allahü teâlâ buyurdu ki:

- Ya Musa, ana-babasını razı eden, beni razı etmiş olur. Ana babasını razı edip bana âsi olan kimseyi dahî iyilerden sayarım. Ana-babasına âsi olan, bana müti olsa bile, onu fenalar tarafına ilhak ederim.

Hasan-ı Basrî hazretleri, Kâbe'yi ziyaret ve tavaf ederken bir zat gördü ki, arkasında bir zembil vardı. Bununla tavaf ediyordu. O zata dönüp dedi ki:

- Arkandaki yükü koyup, öylece tavaf etsen daha iyi olmaz mı?

O zat şöyle cevap verdi:

- Bu arkamdaki yük değil, babamdır. Bunu şam'dan yedi kere buraya getirip tavaf ettirdim. Çünkü bana dinimi, imanımı bu öğretti. Beni şîslâm ahlâkı ile yetiştirdi.

Hasan-ı Basrî hazretleri, bu kimsenin yaptığını çok beğendi. Sonra o zata buyurdu ki:

- Babanı kıyamet gününe kadar böylece arkanda getirip tavaf ettirsen, fakat bir defa kalbini kırsan, yaptığın hizmet boşa gider. Yine bir defa gönlünü yapsan, bu kadar hizmete mukabil olur.

Eshab-ı kiramdan biri gelip, Peygamber efendimize sordu:

- Ya Resulallah! Anam-babam çok ʔfkatsizdir, onlara nasıl itaat edeyim?

Peygamber efendimiz ʔyle cevap verdi:

- Annen seni dokuz ay karnında gezdirdi. ʔki sene emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi, kucaʔında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmetlere katlanarak, seni besledi... ʔdare ve maiʔetini temin eyledi. Sana dinini, imanını öfettiler. Seni ʔslâm terbiyesi ile büyüttüler. ʔimdi nasıl olur da ʔfkatsiz olurlar? Bundan daha büyük ve kıymetli ʔfkat olur mu?

Ana-babanın ve hocanın, günaha sokacak emirlerine itaat lazım deildir. Mesela, hırsızlık için, birini öldürmek için verilen emirleri yerine getirilmez. Ana-babanın ancak mubah olan emirlerine uymak farzdır.

Ana-babanın, itaat lâzım olmayan emirlerini de bir özür, bahane bularak yapmamalı, sert muamele yapmayıp, tatlı, yumuʔak söylemelidir.

Ana-baba vefat etmiʔiseler, onların arkasından çok çok hayır hasenat yapmalıdır. Onların akrabalarını, yakın dostlarını, ahbablarını bayram vesilesi ile ziyaret edip, hâl-hatır sorup, onların gönüllerini almalıdır.

ʔevval ayında oruç tutmak 31 Ocak 1998

Hadis-i ʔerifte buyuruldu ki: “Ramazan orucunu tutup, ʔevval ayında da altı gün oruç tutan, bir yıl oruç tutmuʔgibi olur.”

Ramazan-ı ʔerif orucunu tutup, ʔevval ayında da altı gün oruç tutanlar, senenin tamamını oruç tutmuʔgibi olur. Hadis-i ʔerifte buyuruldu ki:

(Ramazan orucunu tutup, ʔevval ayında da altı gün oruç tutan, bir yıl oruç tutmuʔgibi olur.)

Kur’an-ı kerimde, **(Bir sevap iʔeyene en az on sevap verilir)** buyurulmaktadır.

Bunun için Ramazan-ı ʔerifteki otuz gün tutulan oruca karʔılık üçyüz, ʔevval ayındaki altı gün oruca da, altmıʔgün oruç sevabı yazılacaʔından, üçyüzaltmıʔgün oruç tutulmuʔgibi olur. Böylece bütün sene oruçlu geçmiʔsayılır. [Hicrî sene 354 gündür.]

Ramazan-ı ʔeriften sonra, ʔevval ayında tutulan oruçlar sayesinde, insan, günah kirlerinden temizlenir.

ʔevval ayında oruç tutmak isteyenin, pazartesi ve perʔembe günlerinde tutması da münasip olur. Çünkü pazartesi ve perʔembe günleri oruç tutmak sünnettir. Oruç kazası olanların da bu günlerde tutmaları iyi olur.

Aliyyül-Havâs hazretleri buyurdu ki:

“ʔevval ayında tutulan bu altı günlük oruca da, Ramazan-ı ʔerifteki saygıyı göstermelidir. Çünkü, ʔevval ayında tutulan oruçlar, Ramazan ayındaki oruçların eksiklerini tamir durumundadır.”

ʔevval ayında olsun, diʔer mübarek gün ve aylarda olsun, tutulan oruçlar hep nafiledir. Yani farz oruç gibi deildir. Sevab ı ne kadar çok olursa olsun, nafile oruçların hiçbiri, farz ile kıyaslanamaz. Farz borcu olanın, nafilelerine sevap verilmeyeceʔ bildirilmi ʔtir. Ramazan orucunun eksikliklerini tamamlar.

Bunun için üzerinde oruç kazası olanlar, ʔevval ayında ve diʔer mübarek günlerde tuttuklar ı oruçlara niyet ederken, kazaya kalan oruca niyet etmelidir. Böylece hem kazası ödenmiʔ hem de o mübarek günlerde oruç tutup, vâdedilen sevaba kavuʔmuʔolur.

unu unutmamalıdır ki, farz olan bir ibadet, bir özürden dolayı vaktinde yapılamamıı ise, bunu sonra, ilk fırsatta kaza etmelidir.

Farz ibadetler için, ahirette, “Niçin yapmadın?” diye sorulacaktır. Fakat nafiler için suâl yoktur. Yani niçin kılmadın, tutmadın diye hesaba çekilmeyecektir. Bunun için, üzerinde oruç borcu olanlar, ilk fırsatta bunları ödemek için çalışmalıdır. Evval ayında tutulacak olan oruçlarda, oruç borcu olanlar, kazaya kalan bu oruçlarına niyet etmeli ve bir an önce borçtan kurtulmalıdır.

Ramazandan sonra tutulması gereken iki günlük kaza orucu da Evval ayı orucuna dahil edilebilir. Tutulan altı günün ikisi, bu iki kaza orucuna ayrılabilir.

Bu iki günlük kaza önemlidir. Çünkü, Ramazanın ve bayramın, semada hilâli görmekle deilde, takvime göre baıatıldıı yerlerde, oruca ve bayrama hakiki zamanlarından bir gün önce veya bir gün sonra baıanılmıı olabilir.

Oruç tutulan birinci ve sonuncu günleri hakiki Ramazana rastlamıı olsalar bile, Ramazan olup olmadıkları üpheli olur. Ramazanın takvimlere uyarak baıatıldıı yerlerde, bayramdan sonra, iki gün kaza orucu tutmak lazımdır.

Bazıları, (Ramazandan sonra, iki gün kaza orucu tutmak da nereden çıktı? Hiçbir kitapta böyle bir şey yoktur) diyebilirler.

Evet, hiçbir kitapta yazılı deildir. Çünkü, her as ırda, her yerde, Ramazan ayı, hilâli görmekle baıardı. İki gün kaza orucuna lüzum yoktu.

İmdi, Ramazan ayı, hilâlin domāa zaman ını hesap etmekle baıatılıyor. Ramazanın baıaması, dinin emrine uygun olmuyor. Bu hatayı düzeltmek için, iki gün kaza orucu tutmak lazım olmaktadır.

“Dünya malı için aıardık” 1 Şubat 1998

“Dünya için, dünyada kalacaın kadar çalış Ahiret için, orada sonsuz kalacaına göre çalış Allahü teâlāya, muhtaç olduın kadar itaat et!”

İsa aleyhisselam, havarileri ile seyahat ederken, bir köye uğadı. Köy halkının kimisini kapı önünde, kimisini sokak ortasında ölü buldu. Bu manzarayı görünce, İsa aleyhisselam havarilerine buyurdu ki:

- Bunlar Allahü teâlânın gazabına uğam ıı kimselerdir.

Havariler dediler ki:

- Bunların günahlarının ne olduunu öğrenmek isteriz.

Bunun üzerine, İsa aleyhisselam Allahü teâlâdan ölüm sebebini bildirmesini niyaz etti. Allahü teâlâ şöyle bildirdi:

“Gece olunca sen kendilerine sor! Cevabını alırsın.”

Gece olunca, İsa aleyhisselam buyurdu ki:

- Ey köy halkı, baınıza gelen nedir?

Çılarından birisi dedi ki:

- Ey Allahın peygamberi, dünya sevgisine dalmamız sebebiyle bu hâle geldik.

- Dünyayı nasıl sevdiniz?

- Dünyayı ahireti kazanmada bir vasıta, bir gaye bilmedik. Bir annenin çocuunu kaybettiı vakit alâdıı, bulduı vakit sevindi ğ gibi, biz de dünya mal ını kaybettiimiz zaman çocuklar gibi alâr, bulduumuz zaman da çok sevinirdik.

- Peki niçin hep sen konuuyorsun, başkaları konuşmuyor?

- Ben onların yanında bulunuyordum. Onlardan değilim. Onlar şimdi çok fecî bir şekilde azap gördüklerinden, cevap verecek hâlleri yoktur. Ben cehennemden bir kenarında bekliyorum. Sonum ne olacak bilmiyorum.

Dünyanın ne olduğunu Peygamber efendimiz bu hadis-i şerifleri ile çok güzel ifade buyurmaktadır:

(Dünya için, dünyada kalacağın kadar çalış! Ahiret için, orada sonsuz kalacağına göre çalış! Allahü teâlâyâ, muhtaç olduğun kadar itaat et! Cehennem ateşine dayanabileceğin kadar günah işle!)

(Dünya malından, sarıldığınız, sakladığınız her şey, yanınızda kalmayacak, sizden ayrılacaktır. Ancak Allah rızası için yaptığınız iyilikler ve ibadetler sizinle beraber kalacaktır.)

Şa aleyhissalam buyurdu ki:

- Dünyayı kendinize efendi edinirseniz, o da sizi kendisine köle eder. Ey havarilerim, sizin için ben dünyayı sırtüstü yere vurdum. Sakın benden sonra onu ayağına kaldırma! Çünkü o habistir. Onu seven Allaha isyan eder. Ahiret ancak onu terketmekle elde edilir.

Fudayl bin İyâd hazretleri buyurur:

“Dünya altından olsa, elbet geçicidir. Ahiret topraktan bir çömlek olsa, akıllı olanlara, devamlı olan çömleğe geçici olan altından çok sevmek lazım olurdu. Nerede kaldı ki, çabuk kırılan çömlek dünya ve devamlı olan altın ahirettir!”

Hasta, hastalığı sebebiyle, yemeğin tadını alamadığı gibi, dünya sevgisi olan bir kimse de, ibadetlerin tadını alamaz. Peygamber efendimiz, Dahhak hazretlerine sordu:

- Tuzlu ve baharatlı yemekleri yiyip, üzerine süt içen sen misin?

- Evet öyledir, ya Resulallah.

- Bu yemekler nereye gidiyor, ne oluyor?

- Sonu mâlum, ya Resulallah.

- Şa Allahü teâlâ, dünyanın sonunu Âdemoğlunun yedi iyemeğinin sonuna benzetmiş.

Hayal ve gerçek 2 Şubat 1998

Dünya bir binektir. Binebilirsen seni taşır, binemezsen o sana yüklenir ve seni öldürür. Dünyada herkes misafirdir. Yanındaki şeyler emanettir. Misafirin gitmekten, emanetin ise geri alınmaktan başka çaresi yoktur.

Dünya hâlleri rüya, hayal ve gölgeye benzer. Dünya geçicidir, gidicidir. Dünya sıkıntı ve zorluk yeridir. Haramları terk, büyük bir devlet ve büyük bir saadettir. Günahlara rabât, Allahü teâlânın azabını gerektirir. Dünyanın sonu fenâ, dinin gayesi rızasıdır. Bu dünya, haramları terkedene için nimet, ibadet eden için ganimet, ibretle bakan için hikmet, manasını anlayan için selamet yeridir.

Birgün Musa aleyhissalam yolda giderken, alâyan bir kimse gördü. Dönüşte, aynı kişinin yine alâyan görünce dedi ki:

- Ya Rabbî! Bu kimse senin korkundan durmadan ağlıyor, senden af diliyor.

Allahü teâlâ buyurdu ki:

- Ya Musa! Onun gözyaşları ile beyni de aksa yine affetmem. Çünkü onun kalbinde dünya sevgisi var.

Muhammed aleyhisselam peygamber olarak gönderildiği zaman, şeytanlar İblisin başında toplanarak, üzüntülerini bildirdiler. Bunun üzerine İblis onlara sordu:

- Bunlar dünyayı severler mi?

- Evet, dünyayı severler.

- Öyleyse üzülecek bir şey yok. Onlara birçok haksız kazanç salâtı rım. Lüzumsuz masraf yaptırırım ve lüzumlu yere para harcatmam. Zaten her kötülük bu üç şeyden meydana gelir.

Hz. Ali'ye dünyayı sorduklarında, buyurdu ki:

- Dünya helaline hesap, haramına azap olan bir yerdir.

Bî-i Hafî hazretlerine dediler ki:

- Falan zengin öldü.

- Dünyayı topladı. Fakat kendini dağtarak ahirete gitti.

- Fakat, birçok iyilik yaptı, hayır hasenatta bulundu.

- Hayır onlar fayda vermez. Çünkü o, dünyanın peşinde koşuyordu. Kalbinde dünya sevgisi vardı. Yaptıkları dünyalık menfaat içindir.

Hz. Sa buyurdu ki:

- Dünyalık peşinde koşan, durmadan tuzlu su içen gibidir. Çtikçe harareti artar.

Dünyalık için ne kadar üzülsen, o nisbette ahiret sevgisi kalbinden çıkar. Âhiret için ne kadar üzülsen, o nisbette dünya sıkıntısı kalbinden çıkar. **Mâlik bin Dinar**

Dünya ile ahiret birer kuma gibidir. Birisini memnun eden, diğrini gücendirir. **Hz. Ali**

Eer bütün varlı ile helalinden dünya bana yönelse, üzerime bulaçacak bir pislikten kaçır gibi ondan kaçırım. **Fudayl bin İyâd**

Dünyayı sevene, dünyaya dükün olana her ne verilse doymaz, daha fazlasını ister. **Ebu Süleyman Dârânî**

Dünya bir binektir. Binebilirsen seni taır, binemezsen o sana yüklenir ve seni öldürür.

Hasan-ı Basrî

Dünyada herkes misafirdir. Yanındaki şeyler emanettir. Misafirin gitmekten, emanetin ise geri alınmaktan başka çaresi yoktur. **İbni Mesud**

Doğru olanı yapalım ki... 3 Şubat 1998

Davranımlar duyguların göstergeleridir. Devamlı, dürüst hareket eden kimsede, bunlar, zamanla meleke hâline dönüşür. Her gün uygun davranımlarda bulunursanız, kısa sürede ilgili duyguları hissetmeye başlayacaksınız.

İnsanın, i hayatında veya günlük yaayında, dofu olan ı yapması, dofu söylemesi, o kimseyi vicdanen, ruhen rahatlatır. Bu da kendine güveni geliştirir. Yanlı olarak bilinen bir şeyi yaptığımızda ise, iki olumsuz şey meydana gelir:

Birincisi, kendimizi suçlu hissederiz ve suçluluk kendimize olan güveni yiyip bitirir.

İkincisi, er veya geç, diğr insanlar bunu ö fênir ve bize olan güvenlerini yitirirler. Bulunduğ çevrede güvenini kaybeden kimsenin ba arılı olması mümkün değildir.

Doğru olanı yapalım ki, kendi güvenimizi kendimiz yok etmeyelim.

Ünlü bir psikolog, diyor ki:

Unutmayın, davranımlar duyguların göstergeleridir. Duyguları doğudan denetleyemezsiniz. Sadece davranım veya hareketlerinizin seçimiyle bunu yapabilirsiniz... Devamlı dofu, dürüst

hareket eden kimsede, bunlar, zamanla meleke hâline dönüşür. Her gün uygun davranışlarda bulunursanız, kısa sürede ilgili duyguları hissetmeye başlayacaksınız.

Örneğin, eğer kendinizi güldürebilirsanız, sonunda kendi nizi daha güleç olarak hissedersiniz. Kambur durmak yerine dik durursanız, kendinizi daha üstün hissedersiniz. Bu olumsuz açıdan da geçerlidir. Biraz sert kağıt çatın, bakın bakalım, kendinizi sürekli kağıtları çatık biri olarak hissetmiyor musunuz?

Düzenlenmiş davranışların, duyguları derinden hissetmeyi ispatlamak çok kolaydır. Biriyle tanışırken çekingen davranan insanlar, bu çekingenliklerinden, bu üç basit hareketi aynı anda yerine getirerek kurtulabilirler: İlki, ilk karşılaşmada sıcak, samimi bir şekilde tokalaşmaktır. İkincisi, tebessümle gözünün içine bak! Ve üçüncüsü, “Sizinle tanıştığım memnun oldum” de!

Bu üç basit hareket, otomatik olarak ve anında, çekingenliği ortadan kaldırır. Güvenli davranışlar, güvenli düşünceler üretir.

Dolayısıyla da güven içinde düşünmek için, güven içinde davranın. Hissetmek istediğiniz biçimde davranın. Bazı şeyler insana güven kazandırır.

Mesela, toplantılarda pek çok insan, arka sıralarda oturmak için mücadele eder ve böylece, fazla dikkat çekmezler. Fazla dikkat çekmek istememelerinin sebebi ise, kendilerine güvenmemeleridir.

Önde oturmak güven getirir. Bunu tecrübe edin, bir alışkanlık hâline getirin. Elbette ki, ön sırada biraz dikkat çekebilirsiniz, ama başının dikkat çekmemesi diye bir şey yoktur.

Bir insanın gözlerini kullanma biçimi, bize onun hakkında çok şey söyler. Çılgınsal olarak, gözlerinizin içine bakmayan kişi hakkında kendinize sorular sormaya başlarsınız: “Ne saklamaya çalışıyor? Neden korkuyor? Bir şey mi söylemek istiyor?”

Genellikle göz teması kurmada başarısızlık iki şeyden birini söyler. Diyebilir ki; “Yanımda kendimi güçsüz hissediyorum. Kendimi acı hissediyorum. Senden korkuyorum.” Veya diğeri ki; “Kendimin gözlerinden kaçınmak bu anlama gelebilir: “Kendimi suçlu hissediyorum. Bilmeni istemedim bir şey yaptım veya düşündüm. Eğer gözlerimin seninkiyle temas kurmasına izin verirsem, bunu anlayacağından korkuyorum.”

Eğer göz temasından kaçınırsanız, kendiniz hakkında iyi hiçbir şey söylemiyorsunuz. “Korkuyorum. Güvenim yok” dersiniz. Bu korkuyu, kendinizi, diğer insanın gözlerinin içine bakmanızı salıyarak kuşatın.

Diğer insanın gözlerinin içine bakmak, ona bunu der: “Açığım ve dürüstüm. Sana söylemekte olduğum şeyeye inanıyorum. Korkmuyorum. Kendime güveniyorum.”

Hızlı yürümek de güven artırır. Zıplayın ve göreceksiniz ki, vücut hareketleri, beyin hareketlerinin bir sonucudur. Darbe yemişi yoksulluk içindeki bir insan, ayaklarını sürükleyerek ve tökezleyerek yürür. Kendine güveni sıfırdır.

Sıradan insanların yürüyüşleri de sıradandır, adımları da sıradandır.

Tebessüm etmenin gücü 4 Nisan 1998

Hiç kimse, gülümsemenin getireceği faydaları reddedecek kadar zengin değildir. Hiç kimse de gülümsediği için fakir düşmez. Gülümseme korkaklara güç, kederlilere neşe, hastalara sıhhat verir.

Gülümsemenin, gülmenin, tatlı dilin, insan hayatına faydası, tartışmasız herkes tarafından kabul edilir. Tebessümün, güven açığını kapatmak için mükemmel bir ilaç olduğu bir gerçektir. Tebessümün devamlılığı ne kadar çok olursa, güven duygusu dolayısıyla başarı da, o oranda yüksek olur. Ama insanların çoğuna hâlâ inanmıyorlar. Çünkü korkarken gülümsemeyi hiçbir zaman denememişlerdir.

Tebessüm, gülücük insana güven duygusu verir, korkuyu yener, endişeyi kovar ve karamsarlığı alır.

Gerçekten bir gülümseme hastalıklı duyguları tedavi etmekten fazlasını da yapar. Gerçek bir gülümsemenin muhalefetini de eritir, hem de o anda. Eğer karşımızdakine içten gülümsesek, bize hâlâ kızgın olamaz. Bir arkadaşım şöyle anlattı:

“Sinirlerimin biraz gergin olduğu bir gündü. Kavrakta durmuş yemekte yanmasını bekliyordum ki, arabanın sarsıntısıyla kendime geldim. Arkamdaki sürücünün ayak freninden kaymış arka tamponuma bindirmişti.

Aynadan arkaya baktım ve arabadan indiğini gördüm. Ben de indim. Zaten sinirlerim de tepede ya, kendimi biraz dalaşına hazırladım. Azıma ne gelirse söylemeye hazırdım.

Bereket versin ki bu yanlış yakalamadan önce, bana dokunuş yürüdü, gülümsedi ve en samimî ses tonuyla, “Arkadaş geçmiştir olsun, gerçekten böyle bir şey yapmak istemedim. Elimde olmadan meydana geldi. Bir bakalım, zarar vermişsem, hemen yaptırırım” dedi.

Samimî açıklamasıyla, o tatlı gülümsemesi beni eritti. Yelkenleri hemen indirdim. Mecburen, “Her zaman olur böyle şeyler” gibisinden bir şeyler geveledim. Ona karşı olan dümanca hislerim hemen sevgiye dönüştü.”

Devamlı gülümseyin ve böylece kendinizi, “Mutlu günler geri geldi” gibi hissedeceksiniz. Ama her zaman gülümseyin. Yarım gülümseme bütünüyle garanti etmez. Dişleriniz görünene dek gülümseyin. Bu tip büyük boy gülümseme bütünüyle garanti eder.

Pek çok kere duyarız, “Evet ama, bir şeyden korktuğumda veya bir şeye kızdığımda, kendimi gülümseyebileceğim gibi hissetmiyorum” diye... Elbette ki, hissetmeyeceksiniz. Kimse hissetmez. İnanç noktası, kendimizi “Gülümseyeceğiz” diye artlandırmalıyız. Ve her zaman tebessüm etmeliyiz... Gülümsemenin gücünden yararlanmalıyız...

Sevgi, güler yüz, tebessüm, insanların en güzel özelliklerindedir. Ayrıca bu, insanı diğer canlılardan ayıran bir alamettir. Bu özelliklere sahip insanlar, her devirde sevilmişler, sayılmışlardır. Sevilen, sayılan insanın kendine güveni artar.

Hele herkesin, infilak etmeye hazır barut fıçısına döndüğü zamanımızda, bu hasletler daha da önem kazanmıştır. Asrımızda, insanlara faydalı olmak için, en etkili bir silah hâline gelmiştir.

Başkasına tebessüm etmek, güler yüz göstermek, onu ilgiyle dinlemek, ona değer vermektir. Kişinin kendi benliğini ikinci plâna atıp, karşısındakinin kişiliğini ön plâna çıkarmak demektir. Kişi, kendini ön plâna çıkarmadık sürece sevilir, her zaman ben demeye başladık zaman sevimsizleşir.

Hiç kimse, gülümsemenin getireceği faydaları reddedecek kadar zengin değildir. Hiç kimse de gülümsediği için fakir değildir. Gülümseme korkaklara güç, kederlilere neşe, hastalara sıhhat verir. Gülümseme yorgunları dinlendirir.

Gülümseme satın alınmaz. Onu ancak, birisi bize, gönül rızası ile verebilir. İçten gelmeyen bir gülümsemenin de kimseye faydası olmaz.

Güler yüzlü olana sadaka sevabı verilir. Hadis-i şeriflerde buyruldu ki:

(Selam verirken güler yüzlü olana, sadaka verenlerin kavutlukları sevaplar verilir.)

(Din kardeşine karşı güler yüzlü olmak, ona iyi şeyleri öğretmek, kötülük yapmasını önlemek, yabancı kimselere aradık yeri göstermek, hep sadakadır.)

Büyük düşünmek için dört yol 5 Şubat 1998

Küçük düşünen, küçük hataları büyütür. Büyük mesele hâline getirir. Büyük düşünen, küçük hatalara takılıp kalmaz, neticeye bakar.

Düşüncelerimizin büyüklüğü baskarımızın büyüklüğünü belirler. Bunun için büyük düşünmeliyiz. Büyük düşünmüyorsak, büyük düşünmesini öğrenmeliyiz. İşte büyük düşünmemizi geliştirmek için dört yol:

1. Kendimizi nasıl hissettiğimizi açıklarken büyük, olumlu, neşeli kelime ve deyimler kullanmalıyız.

Biri bize, “Bugün kendini nasıl hissediyorsun” diye sorduğunda, ona, “Yorgunum, başım ağrıyor, keşke bugün pazar olsaydı, kendimi iyi hissetmiyorum” diye cevap verirsek, sonunda kendimizi daha kötü hissediyor olmamıza yol açarız.

Çok basit, ama müthiş güçlü bir nokta. Bize ne zaman, “Nasılsın” veya “Kendini bugün nasıl hissediyorsun” diye sorarlarsa, böyle cevaplamalıyız: “Harika, çok iyiyim, teşekkürler. Ya sen?” veya “Müthiş” veya “Çok iyi, bomba gibiyim” vs...

Böylece, her fırsatta kendimizi çok iyi hissedecek ve kendimizi gerçekten de harika hissetmeye başlarız. Her zaman kendini müthiş hissedenden biri olarak tanınmalıyız. Bu bize yeni arkadaşlar kazandıracaktır.

2. Diğer insanlarla konuşurken de, hep hoş neşeli, güzel kelime ve deyimler kullanmalıyız. Bütün dost ve yakınlarımıza söyleyecek büyük, olumlu bir kelimeye sahip olmayı alışkanlık haline getirmeliyiz. Başkasıyla birlikte olup, o anda bizimle olmayan üçüncü bir kişi hakkında konuşurken de, o kişi için kötü şey söylememeliyiz. İyi yönlerini söylemeliyiz. Özellikle öfkeli hâlde, kişiyi yerin dibine geçirici lafları sarfetmekten kaçınmalıyız. Er ya da geç konuşulan laflar, o kişinin kulağına gider ve bu durumda biz yerin dibine geçeriz. İlediğimiz günah da cabası...

3. Konuşmalarımızda karıştırdıkine daima cesaret vermeliyiz. Bunun için de olumlu bir dil ile konuşmalıyız. Her fırsatta insanlara kişisel olarak iltifatta bulunmalıyız. Tanıdığımız, tanımadığımız herkes övülmeye can atar. Bizimize her gün söyleyecek özel bir kelime olmalı. Bizimle çalışan insanları da izleyip, onlara da takdirlerimizi bildirmeliyiz. İltifat, takdir samimi bir şekilde yapılırsa, sırtmazsa başarı için bir anahtar olur. Bunu kullanmalıyız. Bunu tekrar tekrar kullanmalıyız. İnsanlara görünüşleri, çalışmaları, başarıları, aileleri hakkında her zaman iltifat edici şeyler söylemeliyiz.

4. Çevremize nasihat ederken de hep olumlu kelimeler kullanmalıyız. İnsanlar, “Size iyi haberlerim var. Dahiyane bir fırsatla karış karışayız” gibisinden bir şey duyduklarında, zihinleri parıldamaya başlar. Ama, “Hoşlansak da hoşlanmasak da yapmamız gereken bir iş var”, “Üzgünüm, size hoşlanmayacağınız bir haberim var” gibi sözler, zihinleri neşesiz ve sıkıcı yapar. Bu nedenle de tepki gösterilir. Bundan dolayı zafer sözü verin ve gözlerdeki ışığın nasıl parladığını görün. Zafer sözü verirseniz, destek kazanırsınız. Kale inşa edin, mezar kazmayın.

Bir insanın değeri, kelime hazinesi, kullandığı kelime veya bildiği kelime sayısı ile ölçülmez. Bu kelimeleri, olumlu yönde, karışındaki etkilemede kullanabiliyor mu, kullanamıyor mu ona bakılır. Biz kelime ve deyimle düşünmeyiz. Kelimeler düşüncenin sadece ham maddesidir. Bu ham maddeyi mamul hâle getirebildiğimiz oranda, bu kelimeler işe yarar. Büyük düşünemedi birkaç örnek:

Büyük düşünenler sadece olanı değil, olabilecekleri de görmek üzere kendilerini eğitirler. Hayalde canlandırma herşeye değer katar. Büyük düşünen kişi her zaman gelecekte yapabileceğinin hayalini canlandırır. Mevcut duruma takılıp kalmaz.

Küçük düşünen, çevresini küçük düşünenlerle doldurur. Büyük düşünen, çevresini ufku geniş kimselerle doldurur.

Küçük düşünen, küçük hataları büyütür. Büyük mesele hâline getirir. Büyük düşünen, küçük hatalara takılıp kalmaz, neticeye bakar.

Küçük düşünen tüccar, gelirini artırmak için masrafları kısmanın yollarını arar. Büyük düşünen, geliri artırmak için daha çok mal satmanın yollarını arar.

Büyük insanlar, hep büyük düşünerek büyük olmuşlardır.

Gerçekten önemli mi? 6 Şubat 1998

yerindeki, sokaktaki, evdeki tartışmalara, kavgalara baktığımızda da bunların çoğunun esas sebebinin kayda değer şeyler olmadığını görürüz.

Birçok kimse, üstün yeteneğe güçlü bir zekaya sahip olmasına rağmen, önemsiz şeylerle oyalanıp, kendilerini başarıya götüreceği yolları kendileri tıkar. Önemsiz şeyleri asıl hedefe ulaştıramazlar. Bilhassa klasik idarecilerde bu özellik ağır basar. Bir tarafta, bir milyonun hesabını takip ederken, diğer tarafta milyarlar gider de haberi olmaz.

Teferruatla uğraşarak, asıl meseleyi ihmal, yalnız idarecilikte değil hayatımızın her kesitinde görülür. Aile geçimsizliğinde, iş hayatında, sokakta vs.

Yerindeki, sokaktaki, evdeki tartışmalara, kavgalara baktığımızda da bunların çoğunun esas sebebinin kayda değer şeyler olmadığını görürüz.

Kavgaların sebebi

Hiç böyle bir durum, kendi kendinize, daha önce ettiğiniz kavgaların gerçek sebeplerinin ne olduğunu hiç düşündünüz mü?

Sakin bir kafayla düşündüğümüzde, kavgaların en az yüzde 99'unun küçük, önemsiz şeylerden başladığını görürüz...

Mesela, evin erkeğine biraz yorgun, biraz da sinirli gelir. Akşam yemeğini yeterince tatmin etmez ve kafasını çevirip yemeğe eleştirir. Aslında yemeğin suçu yoktur, fakat beyefendinin günü mükemmel geçmemiştir, deşarj olmak için bahane aramaktadır.

Akşam kadar, çocuklarından, ev işlerinden bunalan kadın da, kocam gelsin de rahatlayım diye beklerken, ummadığı bir durum ile karşılaşır. Hâl böyle olunca, evin hanımı hiç geri kalır mı? Hemen bütün gücünü toplayıp, böyle bir cevap verir: “Bu kadar parayla başka ne bekliyordun ki?” veya “Benim de herkes gibi kaliteli bir fırınım olsaydı, evde hizmetçilerim bulunsaydı, daha iyi yemek yapabilirdim.”

Bu cevap beyefendinin gururuna dokunur ve böyle hakaret etmesine neden olur: “Bak hanım, bunun nedeni paramızın az olması değil basitçe sen bu işi beceremiyorsun.”

Tabii bunun da cevabını verir hanım. Bir müddet bu tartışma devam eder. Yemeğin ortasında bırakıp odalarına çekilirler. Her ikisinin de bir olan sinirlilik, yorgunluk hâli belirginleşir. Deşarj olayım derken, her ikisi de deşarj olmuştur.

Her iki taraf da birbirine her türlü ithamda bulunur. Kaynanalar, kayınpederler, para, evlilik öncesi ve sonrası verilmiş olan sözler ve diğer konular gündeme gelir. Yirmi senelik evlilik zamanındaki hadiseler gözden geçirilir.

Her iki taraf da muharebeyi sinirli ve gergin olarak terkeder. Hiçbir şey yerine oturmaz ve her iki taraf da bir sonraki kavganın daha da berbat olmasını salıncasına kendisine yeni cephaneler, savunma malzemeleri bulmaya koyulur. Bu arayışta uykuya dalarlar.

Sabah olup geçmiştüğünün yorgunlukları, stresleri uykuda kaybolunca, her ikisi de yaptıklarına pişman olur. Tartışılan konuların fındık kabuğunu dordurmadığını anlarlar ve açıktan olmasa da içlerinden hâllerine gülerler. Genelde, hep böyle ufak tefek, küçük şeyler büyük tartışmalara sebep olur. Bu bakımdan kavgaları önlemek için, ufak tefek düşünmeyi bir kenara bırakmalıdır...

Birini eleştirmeden, azarlamadan, ona ithamda bulunmadan önce veya meşru müdafaa niyetine, karşı saldırıya geçmeden evvel, kendimize şunu sormalıyız: “Bu gerçekten önemli mi?”

Yemeğin tuzu nasıl?

Birçok durumda önemli olmadığını anlar, böylece uyuşmazlıktan kaçınılmaz olursunuz. Kendinize tekrar tekrar sorun, “Gerçekten de önemli mi?”

Yemeğin, tuzunun az veya çok olması, tadının böyle böyle olması, biraz parayı çarçur etmesi veya eve sevmeyi kayıncı invalidesini, görüşmesini davet etmesi gerçekten de o kadar önemli mi?

Olumsuz bir tutum içine gireceğimizi hissettiğimiz an, kendinize sorun: “Gerçekten de önemli mi?” Bu sorunun daha hoş bir ortamı meydana getirmede büyük rolü vardır.

Bu durum, büroda, işyerinde, sokakta kısaca hayatımızın her kesitinde geçerlidir. Eve giderken trafikte birisinin aniden önünüze geçmesinde de. Bu soru, hayatta tartışma meydana getirmeye açık bütün durumlarda işinize yarar. Her zaman mutlaka bu soruyu kendinize sorun!

Teferruata takılıp kalmak 7 Ocak 1998

Önemsiz şeylerle uğraşmak, kişinin gerçek yeteneklerini köreltir. Ayrıca böyle hareket etmek, israftır, zamanını boşa harcamaktır. Dinimizde de, çok önemliyi az önemliye tercih etme prensibi vardır.

Çoğu zaman, önemsiz şeyler önemli şeylere gölge olur. Önemsiz şeylerle uğraşmak, kişinin gerçek yeteneklerini köreltir. Ayrıca böyle hareket etmek, israftır, zamanını boşa harcamaktır. Dinimizde de, çok önemliyi az önemliye tercih etme prensibi vardır. İslâm büyükleri, tasavvufu; **“Ehemmi mühimme tercih etmektir”** şeklinde tarif etmişlerdir.

Bu prensip her konu için geçerlidir... Mesela, düzgün konuşabilmek... İnsanlara nasihat etmek, onlara doğru yolu bulmada rehberlik etmek, çoğu zaman düzgün bir konuşma ile mümkün olur. Bunun için herkes topluluk önünde güzel bir konuşma yapmayı arzular. Ama pek çok insanın bu arzusu gerçekleşmez. Pek çok kişi, topluluk karşısında kötü birer konuşmacıdır.

“Acaba hata mı yaptım?”

Çünkü, pek çok insan, büyük ve önemli şeyleri değil de, konuşma yapmanın küçük, önemsiz şeylerine konsantre olur. Konuşma yapmaya hazırlanırken, birçok insan, içinden kendisine şöyle emirler verir: “Dik durmayı unutma!”, “Dinleyiciler notlarına baktıklarını görmesin!”, “Gramerde sakın hata yapma!”, “Kravatın düzgün olsun!”, “Yüksek sesle konuş ama bağırma!” Buna benzer şeyler...

Konuşmak isteyen korkar, heyecanlanır. Çünkü kendi kendine, müthiş bir yapılmayacaklar listesi vermiştir. Konuşurken kafası karışır ve kendi kendine, “Acaba hata mı yaptım” diye sormaya başlar. İyi bir konuşmacı için gerekli olmayan, ufak tefek ve basit şeylere yoğunlaşmı ama ancak bir konuşmacıyı iyi bir konuşmacı yapan şeylere yoğunlaşmayı başaramamıştır. Bir konuşmacıyı, iyi bir konuşmacı yapan önemli husus, konuşma konusunda yeterli bilgiye ve onu diğer insanlara anlatmak için uygun bir isteğe sahip olmaktır.

Bir konuşmacının gerçek değeri dik durması veya gramer hatası yapmamasıyla değil, önerdiği noktaların dinleyiciler tarafından anlaşılıp anlaşılmamasıyla ölçülür. En iyi konuşmacıların pek çoğunda, ufak tefek hatalar vardır. Bazılarının sesleri hoş değildir, bazılarının üssesi bozuktur vs. Ama topluluk huzurunda başarıyla konuşma yapan bu insanların hepsinde de tek bir ortak özellik vardır: Onların söyleyecek bir şeyleri vardır ve diğer insanların bunu duyması için yanıp tutuşmaktadırlar.

Bir yöneticinin anlattıkları:

“Kekeme olmak bile, eğer ki gerçekten önemli değerlere sahipse, başarıyla olmada basit bir detaydan öteye gitmez... Bunu ispatlamak için yaşadığım bir olayı anlatmak isterim.

Bir arkadaşım var. Zaman zaman bize ilginç şakalar yapmaktan çok hoşlanır. Ancak bu şakalar bazen şaka olmanın ötesine geçer. Birkaç ay önce genç bir kişi bu arkadaşımı arayıp iş aradığını söylemişti. Bu kişi aslında ileri derecede kekeme imi ve arkadaşım bunu anladığında, bana bir şaka yapmaya karar vermişti. Arkadaşım bu kekeme kişiye, o an için eleman ihtiyacı olmadığını, ama bir arkadaşının böyle bir kadrosunun olduğunu söylemişti. Sonra arkadaşım beni aradı ve adamı öyle bir övdü ki, ben de hiçbir üphelenmeden, “Gönder gelsin” dedim.

“Kendini güzel tanıttı”

Yarım saat sonra adam çıkageldi. Daha üç kelime söylemeden, arkadaşımın onu buraya göndermek için neden can attığını anlamışım. “Be be ben. Se se Serdar” dedi... Neredeyse her bir kelime bir boğumuydu... Arkadaşma çok kızmışım, ama adama da o kadar acıdım ki, en iyisi ona birkaç soru sorup, o sırada da onu neden idare alamayacağım hakkında birkaç sebep bulmaya çalışabilirim diye içimden geçirdim. Onun bu hâli mühteriyi olumsuz yönde etkiler diye düşündüm.

Fakat konu Türkçe, adamın oldukça zekî birisi olduğunu anladım... Kendisini çok güzel tanıttı, ama kekeme olduğu gerçeğini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Sonuç olarak son bir soru ile mülakatı tamamlamaya karar verdim. “Dofusu ben h-h-hı zlı öğrenirim, insanları s-s-severim. P-p-para kazanmak i-i-istiyorum. K-k-konu ma ö-ö-özürlü olduğumu biliyorum, a-a-ama bu b-b-beni üzüyor. O h-h-hâlde bakmalarını n-n-neden üzsün ki” dedi.

Cevabı bana, onun bir elemanda olması gereken tüm önemli özelliklere sahip olduğunu gösterdi. O anda ona bir şans tanımaya karar verdim. Az kelimenin lazım olduğu bir bölüme yerleştirdim. Ve bildiğin gibi, işleri çok iyi götürüyor.”

Haramdan kaçmadıkça... 8 Şubat 1998

“Kambur oluncaya kadar namaz kılsanız ve kıl gibi oluncaya kadar oruç tutsanız, haramdan kaçmadıkça, bunların vâdedilen mükâfatına kavuşamazsınız!”

Abdullah bin Ömer hazretleri, eshab-ı kiramın büyüklerinden olup, dört büyük halifeden **Hz. Ömer**'in oğludur. İlk imana gelenlerdendir. Babası iman ile şereflenince, o da küçük yaşta müslüman oldu.

Küçük yaşta beri Peygamber efendimizle beraber bulundu. Bunun için eshab-ı kiram içinde en çok hadis-i şerif nakledenlerden oldu. Ayrıca, yaratılışı olarak üstün hâllere sahip olduğundan ve Resulullahın hizmeti ile şereflenip, uzun zaman sohbetlerinde bulunduğundan, bütün ilimlerde mahir oldu.

Haram ve şüphelilerden sakınması, ilmi, dünyaya düşkün olmaması örnek durumdaydı. Her işte çok araştırmacı, inceleyici ve dikkatliydi. Çok cömert olup, ikram etmeyi çok severdi. Akşam yemeklerini, yalnız yedihiç vaki de idi. Mutlaka misafir arar bulurdu.

Birgün devesi kayboldu. Çok aradı, bulamadı. “Alana helal olsun” deyip mescide girdi. Namazdan sonra, mescidden çıkıp giderken, birisi gelip, “Deven filan kimsede” dedi. **“Ben onu alana hediye etmişim”** diye cevap verdi.

Abdullah bin Ömer hazretlerine, bin dirhem para ile kıymetli bir kaftan hediye getirilmişti. Dostlarından birisi, ertesi gün, onu, çarşıda hayvanına veresiye yem alırken görünce, çağırdı. Evine gidip, evdekilere sordu:

- Dün Abdullah bin Ömer'e bin dirhem para ile kıymetli bir kaftan gelmemiş miydi?

- Evet gelmişti.

- Fakat bugün onu veresiye alıveriyaparken gördüm.

- Doğrudur. Hediyeleri aldığı gün, kaftanı omuzuna alıp, çarşıya çıktı. Dönüşünde ne kaftan, ne de paralar vardı.

Gençliğinde bir rüya gördü. Rüyasında ipek bir kumaş parçasının üzerine binerek uçuyor, cennetteki istediği yerlere konuyordu. Derken birileri onu cehenneme götürmek istediler. Hemen karısına bir melek çıkıp, **“Korkma!”** dedi. Sonra alıp tekrar cennete götürdü.

H. Hafsa, onun bu rüyasını Resulullah'a anlatınca, Peygamber efendimiz, **(Abdullah ne iyi insandır. Ke ke geceleri de namaz kılsa)** buyurdu. O zamandan sonra gece namazını hiç bırakmadı.

Allahtan ba ka kimseden korkmazdı. Birgün yolculu na ı ktı. Yolda kar larına bir aslan çıkınca, arkadaşları korkup ne yapacaklarını  ardılar. O, korkusuzca aslanın yanına yakla p, kula na, (Resulullahtan i ttim. “** nsanol  Allahtan ba  kasından korkmazsa, hiçbir  eyi ona musallat etmez**” buyurdu. Yoldan ekil de yolumuza devam edelim) dedi. Aslan sessizce oradan uzaklaştı.

Irak'tan gelen bir dostu, ziyaretine geldi nde, kendisine hediye olarak getirdi   bir ilac ı vererek dedi ki:

- Bu iyi bir ilaçtır. Sana, ta Irak'tan getirdim.
- Bu ilaç neye yarar?
- Hazımsızlı a çok iyi gelir.
- O zaman bu ilacı sen ba kasına ver!
- Niçin?
- Çünkü, ben ömrümde hiç karnım doyana kadar yemek yemedim. Bundan sonra da yemeyece m için bende haz ımsızlık olmaz.

Acıkmayınca yemez, yedi nde de çok az yerdi.

Peygamber efendimiz bir nasihatında, Abdullah bin  mer'e buyurdu ki:

- Allah için sev, Allah için darıl, Allah ile anla  Velilik mertebesine ancak böyle kavu abilirsin! Namazı ve orucu çok olsa bile, bu minval üzere olmayan ki , imanın tadını alamaz.

Ya Abdullah, sabaha ıktı n zaman ak am için kendini kaygılandırma! Ak ama ıktı n zaman sabah için kendini kaygılandırma! Sa ı nda hastalı n ve hayatında ölüm için tedbir al!

Abdullah bin  mer hazretleri, haramdan çok korkardı. Bunun için sık sık, “Kambur oluncaya kadar namaz kılsanız ve kıl gibi oluncaya kadar oruç tutsanız, haramdan kaçmadıkça, bunların vâdedilen mükâfatına kavu amazsınız” buyururdu.

Din ve medeniyet 9  ubat 1998

Müslümanlar,  spanya'da evler, konaklar, saraylar inşa ettiler. Mektepler, hastaneler kurdular. Üniversiteler tesis ettiler. Bu  niversiteler, bütün dünyaya bir nur kayna  oldu.

Bugün Avrupa, Amerika ve Uzakdo da fen çok ilerledi, dev sanayiler kuruldu. Uzay yolculu na ba  landı. Fakat, hiçbirinde huzur sa anamadı.

Patronların israfı ve sefaheti, işçilerin sefaleti giderilemedi. Kom nistlerde devlet, milleti yıllarca s m rd . Milyonlarca insan, bo z toklu  na, a, ı plak çalıştı. Zalim, kan dökücü bir azınlık, bunların sırtından geindi. Saraylarda zevk ve safa sürdüler, her k t l y yaptı ılar.

Fakat, her türlü teknik gelişmeye rağmen,  sl m dinine uymadıkları için rahata, huzura kavu amadılar.  sl m ülkeleri de, medeniyette, fende geri kaldıkları için,  sl m ülkelerinde de, Osmanlıdan sonra huzur sa anamadı.

Medenî olmak için, dinimizin bildirdi  ibadetler yap ıldı  gibi, fende, teknikte çalışmak, başarmak lazımdır. Çünkü Kur'an-ı kerim ve hadis-i  rifler, fende, sanatta ilerlemeyi emrediyor.

Mesela, hadis-i şerifte, **(Allahü teâlâ, fende ilerleyen, sanat sahibi olan kulunu elbette sever)** buyuruldu. Başka bir hadis-i şerifte de, **(Allahü teâlâ, kulunun sanat sahibi olduunu görmeyi elbette sever)** buyuruluyor. Dünya tarihlerinin sözbirliğiyle överek yazdığı, gözleri kamaştıran İslâm medeniyetini, İslâm dinine uyanlar meydana getirdi.

Fakat, medenî olmak için, yalnız bunu başarmak yetmez. Kazanılan nimetlerin, adaletle paylaşılması, çalışmanın emeline, hakkına kavunması lazımdır. Bu adalet de, ancak dine uymakla elde edilir. Bugün Avrupa, Amerika çalışmaya prensipleri açısından İslâmiyete uygun olarak çalışmaları için, ilerinde başarılı oluyorlar.

Fakat, kazançlarını Kur'an-ı kerimdeki adalet esaslarına göre paylaşmadıklarından rahata, huzura kavunmıyorlar. Sınıf mücadelesinden kurtulamıyorlar. Kur'an-ı kerime uymayanlar, aslâ mesut olamaz.

Uyanlar, müslüman olsa da, olmasa da, inansa da, inanmasa da, uydukları kadar, dünyada faydasını görür. Uyanarak uyanlar ise, hem dünyada, hem ahirette faydasını görürler. Dünyada, rahat, huzur içinde yaşarlar.

Fen bilgileri, rahat için, huzur için, medeniyet için lazım olan vasıtaları, sebepleri hazırlar. Din bilgileri de, fennin hazırladığı aletlerin, rahat için, huzur için ve medeniyet için kullanılabilmelerini sağlar.

Asırlardır, İslâm devletleri, insanlığı gerçek medeniyeti gösterdiler. Bugün kökünü kazımak için her türlü inkenceyi reva gören Avrupa'yı, Ortaçağ karanlığından kurtaranlar müslümanlar oldu. Müslümanlarla yakın münasebetlerinin olmadığı hâllerini, kendileri anlatıyorlar.

Hissiyatına kapılmadan, gerçekleri dile getiren tarihçi **John W. Draper** bu gerçeği şöyle itiraf ediyor:

“O zamanki Avrupa tamamiyle barbardı. Hıristiyanlık, onları barbarlıktan kurtaramamıştı. Vahşî bir hayatları vardı. Pislik içinde yaşarlardı. Kafaları, hurafelerle doluydu. Doğru dürüst düşünmek özelliğine bile malik değildiler. Adı, basit kulübelerde yaşarlardı. Eer kulübenin zemininde veya duvarlarında bir hasır örtüsü varsa, bu büyük bir zenginlik işareti sayılırdı. Yedikleri, yabanî fasulye, havuç gibi sebzeler, bazı otlar, hatta bazan ağ kabuklarıydı. Elbise olarak, uzun müddet dayandığı için dabalınmamış hayvan postları kullanıyorlar ve bunun için çok pis kokuyorlardı.

Müslümanlar gelince, onlara, her şeyden önce temizliği öğrettiler. Müslümanlar, günde beş defa yıkanıyorlardı. Onların da günde hiç olmazsa bir kere yıkanmasını salâh ılar. Sonra, onların üzerinden pis kokulu, parça parça olmuş bitlerle dolmuş olan hayvan derilerini çıkarıp atarak, onlara güzel kumaşlardan, renkli ipliklerden örülerek yapılmış olan kendi elbiselerinden verdiler. Onlara yemek pişirmesini, yemek yemesini öğrettiler. İspanya'da evler, konaklar, saraylar inşa ettiler. Mektepler, hastaneler kurdular. Üniversiteler tesis ettiler. Bu üniversiteler, bütün dünyaya bir nur kaynağı oldu. Her tarafta bahçeler yaptılar. Memleket, güllük gülistanlık oldu. Vahşî Avrupalılar, bütün bunları aşırı açık, şükranlık ve takdirle gördüler ve yavaş yavaş medenî olmaya başladılar.”

İnsanlı İla hizmet için... 10 Şubat 1998

Şeylere nimetler, kötülük yapanlara azap yapılacağına inanan insanlar arasında adalet hâsıl olur. Kimse kimsenin hakkına tecavüz etmez.

İnsanlara hizmet, onları dünyada ve ahirette rahata, huzura kavuşturmak demektir. Bunun da, tek yolu, insanları yaratan, merhameti ve ihsanı sonsuz bol olan Allahü teâlânın gösterdiği saadet yolu, yani İslâmiyettir.

İnsanlı hizmet, ancak İslâma hizmet ile olur. İslâma hizmet, insanlı hizmettir. İnsanlı düman olanlar, İslâmiyeti yok etmeye çalışmıdır. Saldırmalarının en tesirlisi, müslümanları aldatmak, içerden yıkmaya çalışmak olmuştur. Onları bölmüşler, birbirine düman etmişler, dinsizlerin pençesine düşmelerine sebep olmuşlardır.

Tarih gösteriyor ki, dinlerine önem vermeyen milletler, Allahın gazabına uğramış zalimlerin pençelerine düşmüştür. Ahlâksız, dinsiz ve zâlim bir azınlığın iktidaresi altında, boğaz toklu üna, insafsızca, hayvan gibi çalıştırılmışlardır.

Allahü teâlâ, din yolunda çalışanlara ve din bilgilerini öğütenlere rahat, huzur veriyor. Dünya bilgilerinde, fende çalışanlara da aradıklarını veriyor. Kâfir milletler, yalnız fen bilgileri üzerinde çalışıyorlar. Bunun için, fende ilerliyor, büyük endüstri kuruyorlar.

Fakat, küfür pisliğinden, haram ve kötü işlerinin zararlarından kurtulamıyorlar. Rahata, huzura ve saadete kavuşamıyorlar. Fende ilerledikleri hâlde, rahat yaşamıyorlar. Çünkü, küfürden ve haram işlemekten, hep zarar, hep ziyan, hep fenalık hasıl olur. Sonu hep felaket olur.

İmandan, ibadetlerden ve güzel ahlâktan ise, daima iyilik, rahatlık hasıl olur. Fende ilerlediklerini ileri sürerek, kâfirlerin küfürlerini, İslâmiyete uymayan işlerini övmek, cahillik ve âkıllıktır. Müslümanlar, onlar gibi, fen bilgilerinde de çalışmaya, onlar gibi büyük fabrikalar kurmaya özenmelidir.

Çünkü, İslâmiyet bunu emretmektedir. İslâmiyet, hem fen bilgilerinde çalışmayı, hem de güzel ahlâklı olmayı, herkese iyilik yapmayı emretmektedir. Müslümanlar; kafirlerin, münâfikların ahlâksızlıklarını faydalı zannetmemelidir.

Bunları övmenin, müslümanların hayalarını, imanlarını çalmak için bir tuzak olduğunu bilmelidir. Bir işin, bir sözün faydalı veya zararlı olduğunu anlamak için, kâfirlerin yapıp yapmadıklarına değil, dinimizin emir veya yasak ettiği işe bakmalıdır.

İman edip, ibadetleri yapmakla, üç şey hasıl olur:

Birincisi, insan, şehvetine uymaktan kurtulur. Kalbi, ruhu temizlenir. Şehvet ve diğerkötülükler yaratanı hatırlamaya mâni olurlar.

İkincisi, insanda, maddeler üzerinde yapılan tecrübeler ve his organları ile hasıl olan bilgilerle ilgiş olmayan başka bilgiler, zevkler hasıl olur. Her zaman huzur içinde olur.

Üçüncüsü, iyilere nimetler, kötülük yapanlara azap yapılacağına inanan insanlar arasında adalet hâsıl olur. Kimse kimsenin hakkına tecavüz etmez. Herkes hakkına razı olur. Zaten karıklıkların, huzursuzlukların sebebi, kişilerin kendi haklarına razı olmamalarıdır.

Mocheim diyor ki, “Miladın onuncu asrında, Avrupa’yı kaplamış olan müthiş kara günlerden daha kötüsü düşünülemez. Bu devrin en ileride bulunan milletlerinin bile, ilim ve fen adına, mantıktan ileri bir şeyleri yoktu.

Mantık, bütün ilimlerin üstünü sanılıyordu. O zaman müslümanlar, İspanya’da ve İtalya’da mektepler kurdu. Avrupalı gençler, ilim öğrenmek için buralara toplandı. İslâm âlimlerinin okutma metodlarını öğrenerek, Hristiyan mektepleri açıldı.

Böyle vahî insanları terbiyeye muvaffak olan, onlara medeniyet ruhunu aşılayan, onları karanlıktan, cehaletten, hurâfelerden kurtaran müslümanlar, bu akla sınımaz muazzam işi, ancak İslâm dini sayesinde yapabildiler. Çünkü İslâm dini, hak dindir. Allahü teâlâ İslâmiyet için çalışana elbette yardım eder. Hac suresinde mealen, **(Allah, dine yardım edene, elbette yardım eder)** buyurulmaktadır.

“Dostlarımı sevdiğin mi?” 11 Şubat 1998

Cenab-ı Hak Hz. Musa'ya buyurdu ki: “Ya Musa! Dostlarımı benim için sevdin mi ve düşmanlarıma benim için düşmanlık ettin mi?”

Allahü teâlânın dostlarını dost, düşmanlarını düşman bilmek, dinimizin emridir. Buna **Hubb-ı fillah** ve **Buğ- ı fillah** denir. İnanı, Allahü teâlâya yaklaşıran şeylerin birincisidir. İmanın tamamlayıcısıdır. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(İbadetlerin efdali, müslümanları müslüman oldukları için sevmek, kâfirleri, kâfir oldukları için sevmemektir.)

(Allahü teâlâya Cebrail aleyhisselam gibi ibadet etseniz; hubb-ı fillah ve buğ- ı fillah yapmadıkça, hiçbirisi kabul olmaz.)

Allahü teâlâ, Musa aleyhisselama sordu:

- Ya Musa! Benim için ne iğdedin?

Musa aleyhisselam cevap verdi:

- Ya Rabbi! Senin için namaz kıldım, oruç tuttum, zekât verdim, ismini çok zikrettim.

Musa aleyhisselamın bu cevabı üzerine, cenab-ı Hak şöyle buyurdu:

- Ya Musa, namazların sana burhandır. Oruçların cehennemden siperdir. Zekât kıyamet gününün sıcaklığından koruyan gölgedir. Şmimi söylemen de, kabir ve kıyamet karanlığında seni aydınlatan nurdur. Yani bunların faydaları hep sanadır. Benim için ne yaptın?

Musa aleyhisselam, “Ya Rabbi! Senin için olan ameli bana bildir” diye yalvardı. Cenab-ı Hak buyurdu ki:

- Ya Musa! Dostlarımı benim için sevdin mi ve düşmanlarıma benim için düşmanlık ettin mi?

Böylece Musa aleyhisselam da, Allah için amelin, “**Hubb-ı fillah**” ve “**Buğ- ı fillah**”, yani Allah için sevmek ve Allah için düşmanlık etmek olduğunu anladı.

Sevmemek kalb ile olur. Dinli, dinsiz herkesle iyi geçinmek, kimseyi incitmemek de dinimizin emridir.

Ayrıca zâlimler, açıkça günah işleyenler, cenab-ı Hakka âsi olanlar da sevilmez. Âl-i İmran suresi, elliyedinci ve yüzkırkıncı ayetlerinde mealen, **(Allahü teâlâ, zâlimleri sevmez)** buyuruldu. Hadis-i Şerifte de, **(Zâlimin çok yaşamasına duâ etmek, Allahü teâlâya isyan olunmasını istemektir)** buyuruldu.

Süfyan-ı Sevrî hazretlerine, “Bir zâlim, çölde susuzluktan helak oluyor. Ona su verelim mi?” denildikte, “Hayır vermeyin. Zâlime yardım eden, halkın malına, canına zarar verilmesine yardım etmiş olur. Onun yaptığı zulümlere ortak olur” buyurdu.

Zâlimden her zaman uzak kalmak daha iyidir. Hadis-i Şerifte, **(Münafık ile konuşurken, efendim, demeyiniz)** buyuruldu. Zâlime, kâfire hürmet etmek, saygı ile selam vermek, üstadım demek, küfr olur. İnanın dinden çıkmasına sebep olur.

Haram işlediğibilinen günahkâr sevilmez. Bid’ati yayanlar ı ve zâlimleri sevmek günahdır. Hadis-i Şerifte, **(Günah işleyenin günahına mâni olmaya kudreti varken, kimse mâni olmazsa, Allahü teâlâ, bunların hepsine, dünyada ve ahirette azap yapar)** buyuruldu.

Ömer bin Abdülaziz hazretleri buyurdu ki: “Allahü teâlâ, bir kimse günah işlediğ için, baskalarına da azap yapmaz ise de, açıkça günah işleyenler görülüp de, görebilenler mâni olmadık zaman, hepsine azap yapar.”

Allahü teâlâ, Yuşa peygambere buyurdu ki:

- Kavminden kırkbin salih kimseye ve altmış bin fasık, günahkâr kimseye azap yapacakım!

Yuşa peygamber, “Ya Rabbi! Fasıklar, azabı hak etmişler. Salihlere azap yapmanın hikmeti nedir” diye suâl edince, Allahü teâlâ buyurdu ki:

- Benim gadab ettiklerime, onlar gadab etmedi. Birlikte yediler, içtiler.

Kiikimi severse... 12 Şubat 1998

“Allahü teâlânın bazı kulları vardır. Peygamberler ve Şehitler, kıyamet günü bunlara imrenirler. Bunlar, birbirini tanımayan, uzak yerlerde yaşayan, Allah için birbirini seven müminlerdir.”

Herkesle iyi geçinmek, herkese iyi muamele yapmak, müslümanın önemli özelliklerinden biridir. Dinimizde herŞeyin ölçüsü bildirilmiştir. Sevmenin de sevmemenin de ölçüsü, derecesi vardır. Mesela, ibadeti çok olan mümini, az olandan daha çok sevmek lazımdır. Şyani daha çok olan, küfrü ve kötülüğü yayan kâfirleri daha çok sevmek lazımdır. Allah için dümanlık edilmesi lazım gelenlerin yanında, insanın kendi nefsi gelir. Sevmek demek, onların yolunda bulunmak demektir.

Hadis-i Şeriflerde buyuruldu ki:

(Allahü teâlânın bazı kulları vardır. Bunlar, peygamber deİdir. Peygamberler ve Şehitler, kıyamet günü bunlara imrenirler. Bunlar, birbirini tanımayan, uzak yerlerde yaşayan, Allah için birbirini seven müminlerdir.)

(İnsan, dünyada kimi seviyorsa, ahirette onun yanında olacaktır.)

Onun yolunda bulunmazsa, sevgisi samimî olmaz. İnsan, dinine ve emanetine güvendiŞsalih kimselerle arkadaşlık etmelidir. Yahûdiler ve Hıristiyanlar, peygamberlerini sevdiklerini söylüyorlar. Fakat, onların yolunda olmadıkları için, hahamların, papazların uydurdukları yanlış yolda oldukları için, ahirette peygamberlerinin yanında olmayacaklardır. Hatta, sonsuz cehennemde kalacaklardır.

Bunların Hz. Musa'yı Hz. İsa'yı sevdiklerini söylemeleri, onları cehennem azabından kurtarmaz. Allahü teâlânın gönderdiği peygamberlerinin bazı ılarını kabul edip, bazı ılarını kabul etmemek, Allahü teâlâyı kabul etmemek olur. Hangi dinden olursa olsun, son peygamber Muhammed aleyhisselamı kabul etmedikçe, Onun dinine girmedikçe, Allaha iman etmiş olmaz. Allahü teâlânın bildirdiğdo ru yolu bulmuş olmazlar. Allahü teâlâ Kur'an-ı kerimde Bekara suresinde, bunu açıkça bildirmektedir:

(Sizin inandığınız gibi inanmış olsalar, doğru yolu bulmuş olurlar. Yüz çevirirlerse, Şüphesiz onlar çıkmazdadırlar. Onlara karŞ, sana Allah yetecektir. O, iŞtir ve bilir.)

Hadis-i Şerifte, **(Üç Şey imanın lezzetini arttırır: Allahü teâlâyı ve Resulünü herŞeyden çok sevmek, kendisini sevmeyen müslümanı Allah rızası için sevmek, Allahü teâlânın dümanlarını sevmemek)** buyurulmuştur.

Yüksek ruhlar, sevdikleri ruhları yukarı çekerler. Alçak ruhlar da, aşağı çeker. İnsan, öldükten sonra, ruhunun nereye gideceğini, dünyada sevdiklerinin hâlerinden anlamalıdır. İnsan, bacasını tabiat icabı veya akıl icabı veya kendisine yaptığı iyilikler icabı veya Allahü teâlânın rızası için sever.

Dünyada birbirlerini seven kimselerin ruhları, birbirlerini cezbediğçeki Şgibi, kıyamette de birbirlerini cezbederler. **Enes bin Malik** hazretleri diyor ki:

Müslümanları, **(İnsan, dünyada kimi seviyorsa, ahirette onun yanında olacaktır)** hadis-i Şerifinin sevindirdiğkadar, hiçbir Şey sevindirmemiştir.

Kâfirleri seven onlarla birlikte cehenneme gidecektir. Allahü teâlâyı sevmenin en kuvvetli alameti, Onun sevdiklerini sevmek, sevmediklerini de sevmemektir.

Şlâmiyetin aslı, temeli üçtür: **İim, amel, ihlas**. Şlâm ilimleri ikiye ayrılır: Din bilgileri, fen bilgileri. Din bilgileri, ağaçtan armut dü Şer gibi, insanın kafasına bir yerden gelmez. Bu, bir hakiki mürşidin sözlerinden ve hâllerinden, hareketlerinden ve ilmihal kitaplarından öğrenilir.

Kıyamet yaklaınca, hiçbir yerde hakiki mürşid, rehber görülmeyecek, cahil, yalancı, sahte din adamları çoğalacaktır. Bunlar Allahü teâlânın sevgisini kazanmak için deîl para, makam ve öhret kazanmak için çalışacaklar; zenginlere, makam sahiplerine yanaşacaklardır.

Bu din istismarcılarına aldanmamak, saadete kavuşmak için, ehl-i sünnet âlimlerinin kitaplarını, ilmihallerini alıp okumalıdır. Dini buradan öğrenmelidir. Hasta olduğumuzda rastgele alacağımız bir ilacın nasıl zararı olursa, bedenimizin hastalığı nasıl daha da artarsa; rastgele kimseden, rastgele kitaptan dinimizi öğrenmeye kalkarsak, ruhumuz hasta olur, icabında ölür, yani ki imandan çıkar. Bunun için, dinimizi ehl-i sünnet âlimlerinin, kendi yorumlarını, fikirlerini katmadan, nakli esas alarak hazırladıkları kitaplardan öğrenmeliyiz.

Dostun dostları 13 Şubat 1998

Dostun dostları, insana sevimli görünür. Düşmanları, çok çirkin görünür. Bir kimse, birisini seviyorum derse, onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sözüne inanılmaz.

Müslüman, Resulullah efendimizin sevdiklerini sever, sevmediklerini sevmez. Müslüman, gayrı müslime zulmetmez, fakat onu sevmez. Çünkü, bunlar, Peygamber efendimize inamadıkları için, cenab-ı Hakkın düşmanı hükmündedirler. Mümin, cenab-ı Hakkın düşmanlarını elbette sevmez. Müminin, kâfiri sevmesi üç türlü olur:

Birincisi, onun küfrünü beğenir. Bunun için sever. Bu muhabbet yasaktır. Çünkü, onun dininden razı olmudur. Küfrü beğenen kâfir olur. Böyle muhabbet, imanı giderir.

İkincisi, herkesle iyi geçinmek için, kalben sevmeyip, ona dost görünmektir. Bu muhabbet yasak değildir.

Üçüncüsü, ikisinin ortasıdır. Onları, yaptıkları faydalı şeyler sebebiyle sever. Onlara kalbi meyleder. Dininin bâtil olduğunu bilerek, akrabalık, arkadaşlık sebebi ile dostluk kurar. Bu muhabbet küfre sebep olmaz ise de, caiz değildir. Çünkü bu muhabbet, zamanla dinini beğenmeye sebep olur. Ayet-i kerimede, bu muhabbet yasak edilmektedir. Kısacası bunlarla ihtiyaç olduğunda, zaruret miktarı görülmelidir. Arkadaşlık, dostluk kurmamalıdır.

Zaten, sevenin, sevgilinin sevdiklerini sevmesi ve sevmediklerini sevmemesi lazımdır. Bu sevgi ve düşmanlık, insanın elinde değildir. Sevginin icabıdır. Bu kendiliğinden hasıl olur.

Dostun dostları, insana sevimli görünür. Düşmanları, çok çirkin görünür. Bir kimse, birisini seviyorum derse, onun düşmanlarından uzaklaşmadıkça, sözüne inanılmaz. Ona münafık denir.

Allahü teâlâ mealen buyuruyor ki: **(Kâfirleri sevmek, Allahü teâlâyı sevmemektir. İki zıt şey, birlikte sevilemez.)** İki düşman, birlikte sevilemez. Bir kimse, seviyorum dese, fakat onun düşmanlarından uzak olmazsa, bu sözüne inanılmaz.

Âl-i İmran suresinde mealen, **(Kâfirleri sevenleri, Allahü teâlâ, azabı ile korkutuyor)** buyuruldu. Bu büyük tehdit, çirkinliğin çok büyük olduğunu gösteriyor.

Hz. Ömer'e dediler ki:

- Hıristiyan bir genç var. Hafızası çok kuvvetli, yazısı da çok düzgün, bunu kendine kâtip yaparsan çok iyi olur.

Kabul etmeyerek, **“Mümin olmayan birini dost edinmem”** dedi ve bu ayet-i kerimeyi okudu.

Ebu Musel Eşâri, halife Ömer'e dedi ki:

- Yanımda Nasranî [Hıristiyan] bir kâtibim var. Çok işe yarıyor.

Hz. Ömer buyurdu ki:

- Niçin, bir müslüman kâtip kullanmıyorsun? Maide suresindeki, **“Ey müminler! Yahûdi ve Hıristiyanları sevmeyiniz!”** ayetini okutmadın mı?

- Dini onun, katipliğimin.

- Allahü teâlânın hakîr ettiğine ikram etme! Onun zelil ettiğini aziz eyleme! Allah ın uzaklaştırdığına yaklaşıma!

- Fakat ben Basra'yı onun yardımını ile idare edebiliyorum.

- Hıristiyan ölürse, ne yapacaksan, şimdi onu yap! Hemen onu deşir!

Ayet-i kerimelerde buyuruldu ki:

(Ey mü'minler! Mümin olmayan kâfirlerle dost, arkadaş olmayınız!)

(Allahü teâlâyâ ve ahiret gününe inanan, Allahın ve Resulünün düşmanlarını sevmeyiz.)

(Ey iman edenler! Yahûdileri ve Hıristiyanları sevmeyiniz!)

(Ey iman edenler! Benim ve sizin düşmanlarımızı sevmeyiniz.)

Bu ayet-i kerimeler de, kâfirleri sevmeyi haram etmektedir. Fakat, kimseyi incitmemek, üzmemek, herkesle iyi geçinmek de dinimizin emridir. Sevmemek de kalb ile olur. Müslüman olmadık için kimseye zulmedilmez, haksızlık yapılmaz.

“Artık ondan kurtulduk!” 14 Şubat 1998

Eshab-ı kiram, kendilerine yapılan sıkıntıya katlanıyor, fakat Resulullah'a verilen rahatsızlığa bir türlü razı olamıyorlardı.

Eshab-ı kiram efendilerimiz, Resulullahı memnun etmek, Onun emrini yerine getirmek için, hiçbir şeyden çekinmezlerdi. Tarihte bunların örnekleri, pek çoktur. Bunlardan birisi de Ebu Rafi'nin öldürülmesi hadisesidir.

Hayber Yahûdilerinin reisi olan Ebu Rafi, azılı İslâm düşmanı birisi idi. Sık sık Resulullahı rahatsız ettiği gibi, Eshab ını da rahat bırakmıyor, fırsat buldukça onlara eziyet ediyordu. Müslüman olmayanları, İslâma karşı düşmanlıkta bir araya topluyor, devamlı onları kırkırtıyordu. Zengin olduğu için, Resulullah ın düşmanlarına dünyalık yardım da yapıyordu.

Eshab-ı kiram, kendilerine yapılan sıkıntıya katlanıyor, fakat Resulullah'a verilen rahatsızlığa bir türlü razı olamıyorlardı. Bunun için kendi aralarında toplanıp, bunun bir çaresini aradılar. Sonunda onu öldürmeye karar verdiler. Beklediği, bu iş için izin almak üzere Resulullah'a gittiler.

Peygamber efendimiz izin vererek, başlarına Hz. Abdullah bin Atik'i emir tayin etti. Sadece Ebu Rafi'nin öldürülmesini, kadınlara, çocuklara dokunulmamasını emretti.

Ebu Rafi'nin kendisine ait muhkem bir kalesi vardı. Buradan dışarı çıkmazdı.

Kaleye yaklaşıklarında, Hz. Abdullah arkadaşlarına dedi ki:

- Siz burada kalın, kaleye yaklaşmayın! Ben kalede kalan birisiymiş gibi, içeri girmeye çalışayım.

Kale kapısına iyice yaklaştığında, kapılar kapanmak üzere idi. Kapının yakınındakilerin arasına girip, onlardan biri gibi, bir şeylerle oyalanmaya başladı. O sırada, kapıcı seslenip dedi ki:

- Herkes içeri girsin, kapıları kapatıyorum. Sonra dışarıda kalırsınız.

Bu fırsatı iyi değerlendiren, Hz. Abdullah, hemen içeri girdi. Bundan sonrasını kendisi şöyle anlatır:

Çeri girince, ahıra girip saklandım. Saklandığım yerden kapıcıyı takip ettim. Kapıyı kilitledi, anahtarları direğasa ıp gitti. Anahtarları alıp, her tarafı dolaşım. Baktım en üst katta, Ebu Rafi arkadaşları ile sohbet ediyor. Bekledim, sohbet dâhil yattıktan sonra, odasına girdim. Odası karanlık olduğu için, yatanlardan hangisinin olduğunu anlayabilmek için, “Ey Ebu Rafi” diye seslendim. “Kim o” diye yatağın birinden ses geldi. Hemen sesin geldiği tarafa fırlayıp, kılıcımı indirdim. Fakat kılıç tam isabet etmedi. “Yetişin! Birisi beni öldürmek istiyor” diye bağırdı. O arada hemen dışarı çıkıp, sonra tekrar gelerek deşik bir sesle dedim ki:

- Ey Rafi bir şey mi istediniz?

- Canı cehenneme. Sen seslenmeden önce birisi gelip, beni oda içinde kılıçla yaraladı.

Artık hedefimi tam tesbit etmişim. İyi bir kılıç darbesi daha indirdim. Yine yıkılmadı. Bu defa kılıcımı karnına soktum. Yere yıkılınca, odadan çıkıp merdivenleri birer ikişer atlamaya başladım. Nihayet merdivenlerin sonuna geldiğimi zannederek, kendimi yere attım. Hâlbuki daha yüksekteymişim. Yere düştüğünce, baldır kemiğim kırıldı. Bacağımı bir bezle sarıp, orada oturdum.

Büyük acılar içinde kıvrana kıvrana beklemeye başladım. Bir zaman sonra, kalenin surlarına birisi çıkıp dedi ki:

- Ey Hicaz halkı! Büyük tacir Ebu Rafi, odasında öldürülmüş olarak bulundu. İnan ediyorum.

Artık maksat hasıl olmuştu. Sevinçten bacağımın ağrısını çoktan unuttum. Hemen arkadaşlarımın yanına varıp dedim ki:

- Artık kurtulduk! Ebu Rafi'nin işi tamam.

Hep beraber, Resulullahın huzuruna varıp, müjdeyi verdik. Resulullah çok sevindi. Kırık ayağımı eliyle sıvazladı. Ayağmda hiçbir şey kalmamıştı.

Resule itaat, Allaha itaat 15 Şubat 1998

“Allahü teâlânın yolu ile, Resulünün yolunu birbirinden ayırmak istiyorlar. Senin söylediklerinin bazısına inanırız, bazısına inanmayız diyorlar. İki kişi arasında ayrı bir yol açmak istiyorlar. Bunlar, elbette kâfirdir.”

Allahü teâlâ, kullarına çok acımakta, onların dünyada rahat ve huzur içinde yaşamalarını, ahirette de sonsuz saadete kavuşmalarını istemektedir. Bunun için, insanlar arasından seçtiğien üstün, en iyi kimseleri peygamber yapmış bunlara kitaplar göndererek huzur, saadet yolunu göstermiştir. Saadete kavuşmak için, önce kendisine ve peygamberlerine inanmak lazım olduğunu bildirmiş sonra kitaplarındaki tekliflere uymayı emretmiştir.

Allahü teâlâ kullarının dinlerini, Muhammed aleyhisselamı göndermekle tamamladı. İslâm dininde olanlardan razı olacağını bildirdi. Muhammed aleyhisselamdan sonra hiç peygamber gelmeyeceğini Kur'an-ı kerimde bildirdi.

Kör olanın yol gösterenlere teslim olması gibi ve çaresizlikten vazgeçmiş olan hastanın merhametli tabiplere kendini teslim etmesi gibi, insanların da, aklın eremeyeceği faydalara kavuşabilmeleri ve felaketlerden kurtulabilmeleri için, Allahü teâlâ da gönderdiği peygamberi Muhammed aleyhisselama tâbi olmalarını diledi.

Muhammed aleyhisselamı, peygamberlerinin en üstünü, en merhametlisi yaptı. Onun milletini, en adil ümmet eyledi. Onun dinini, hepsinden olgun eyledi. Onun hâlinde avarlık ve noksanlık olmadığını ve derecesinin üstünlüğünü ve bütün mahlukların peygamberi olduğunu kitabında ayetlerle bildirdi.

Birliğini ve hiçbir şeye benzemediğini anlatmak için ve kullarının bilgilerinin ve işlerinin düzenlenmesi ve hasta kalplerinin tedavisi için, Onu, kullarına son peygamber olarak gönderdi. Allahü teâlâ, insanları olgunlaştırmak ve kalplerindeki hastalıklarını tedavi etmek için, ezelden merhamet ederek, peygamberler göndermeyi dilemiştir.

Peygamberlerin, bu vazifelerini yapabilmeleri için, itaat etmeyenleri korkutmaları, itaat edenlere müjde bildirmeleri lazımdır. Ahirette, birinciler için azap, ikinciler için sevap bulunduğunu haber vermeleri lazımdır. Çünkü insan, kendine tatlı gelen şeylere kavuşmak ister. Bunlara kavuşabilmek için, doğru yoldan sapar, günah işler. Bakalarına kötülük yapar. İnsanları kötülük yapmaktan korumak, dünyada ve ahirette rahat ve huzur içinde yaşamalarını sağlamak için, peygamberlerin gönderilmesi lazımdır.

İlahi kitapla beraber peygamber gönderilmeseydi, mesela, Muhammed aleyhisselam gönderilmeseydi, Kur'an-ı kerimi anlamamız, emir ve yasaklarını tatbik etmemiz mümkün olmazdı. Peygamberimizin İlahi kitabı açıklama görevi de vardı. Sadece, onu postacı gibi görmek

Ona hakaret olur, ayrıca ayet-i kerimelere de ters olur. Çünkü pek çok ayet-i kerimede, Peygamber efendimize Kur'an-ı kerimi açıklaması emredilmektedir.

Peygamberlerin, İlâhî kitapları insanlara açıklamadıkça, dinin emrini tam olarak anlamak, yapmak mümkün değildir. Allahü teâlâ peygamberine, kitabını açıklama görevi vermiştir. Bu ayet-i kerimeler bunu açıkça göstermektedir:

“İndirdiğimiz hükümleri onlara iyice açıklasın diye, biz, her peygamberi yalnız kendi kavminin diliyle gönderdik.”

“Sana da Kur'anı indirdik ki, kendilerine indirilene insanlara açıklayasın; ta ki, düşünüp anlasınlar.”

Mesela namaz vakitleri ve rekat adetleri, namazda neyin nasıl okunacağı, zekât verilmesi gerekli olan ve olmayan mallar, zekâta ait nisap miktarı gibi birçok mesele hadis-i şeriflerle bildirilmiştir. Çünkü Kur'an-ı kerimdeki, **“Namazı kılın”, “Zekâtı verin”** şeklinde kapalı olarak yer alan ayetlerden maksadın ne olduğunu anlamak mümkün değildir. Ancak Peygamberimizin açıklamasıyla anlamak mümkün olur. Hz. Peygamberi devre dışı bırakıp, sadece Kur'an-ı kerimi esas almak dini yıkmakla eş anlamlıdır.

Çünkü, Resule itaat, Hak teâlâyâ itaat demektir. Ona uymamak, Allahü teâlâyâ isyandır. Allahü teâlâyâ itaatin, Resulüne itaatten başka olduğunu sananlar için nâzil olan, Nisâ suresinin, **(Allahü teâlânın yolu ile, Resulünün yolunu birbirinden ayırmak istiyorlar. Senin söylediklerinin bazısına inanırız, bazısına inanmayız diyorlar. Kisi arasında ayrı bir yol açmak istiyorlar. Bunlar, elbette kâfirdir)** mealindeki yüz kırkdokuzuncu ayeti, bu ayrımı yapanların müslümanlıkla ilgilerinin olmadığını açıkça bildiriyor.

“Allahı seviyorsanız...” 16 Şubat 1998

“De ki: Allahı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın”, “Kim Resule itaat ederse, Allaha itaat etmiş olur”

Muhammed aleyhisselamın bütün sözleri ve bütün hareketleri, insanların olgunlaşmalarına rehberlik etmekte, imanlarının ve işlerinin düz ve faydalı olmalarını sağlamak ve kalblerindeki hastalıkların tedavisine ve kötü ahlâklarının giderilmesine ilk tutmaktadır. Peygamberlik de, bu demektir. Peygamberleri sadece semavî kitabı tebliğ eden, getiren sıradan bir insan olduğunu zannetmek, peygamberlik makamının ne olduğunu bilmemektir veya dini yıkmak için sinsi bir oyundur.

Kur'an-ı kerimi, insanların anlaması için, peygamberimizin açıklamakla görevlendirildiğini bildiren birçok ayet-i kerime vardır. Çünkü, her şey Kur'an-ı kerimde açıkça bildirilmemiştir. Bütün hükümleri, herkesin anlayabileceği tarzda açık seçik olsaydı, Hz. Peygamber tarafından insanlara açıklanması emri abesle işgal olurdu. Allahın Kitabı böylesi olumsuz özelliklerden berîdir. Ayetler herkesin anlayabileceği şekilde açık olsaydı, hââ Allahü teâlânın, açıkla emri lüzumsuz olurdu.

Peygamberimiz bu görevini yaparken, Kur'an-ı kerimin dışında gelen vahiylerle göre de yapıyordu. Böyle olmasaydı. Kur'an-ı kerimi açıklamak gibi bir görevi bulunan Hz. Peygamber, Kur'an-ı kerime ilâhî, Kur'an dışında ve fakat yine Kur'an tarafından verilen bir yetkiye dayanarak bir kısım şeyler söyleyip, açıklamalar yapmadan bu emri nasıl yerine getirecekti? Kur'anın Kur'anla açıklanması, onun anlaşılması için yeterli olsaydı, ayrıca Hz. Peygambere, onu “açıklama” emrinin verilmesine ne gerek vardı? Hz. Peygamberin açıklamalarına ihtiyaç duymaksızın, herkes Kur'anı rahatça okuyup anlayabilirdi.

Hz. Peygamberin bildirdiklerine itaat ve Onun söylediklerinin balaı kabul edilmesi, bizzat yüce Allahın emridir. **“Kim Resule itaat ederse, Allaha itaat etmiş olur”, “De ki: Allahı**

seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın” ayetleri, bunu açık olarak bildirmektedir.

Peygamberimizin açıklamalarını, hadis-i şerifleri dikkate almayıp, Kur'an-ı kerimdeki bilgilerin hepsini akla, mantığa uydurmaya, akla beğendirmeye kalkışın, peygamberlik makamına inanmamış olur. Böyle, İslâmiyeti akıl ile, felsefe ile, demagoji ile izaha ve inandırmaya çalışın kitaplardan, şahıslardan uzak durmalıdır.

Akıl ile anlaşılan şeyler, his organları ile anlaşılanların üstünde oldu ve bunların yanlını çıkardı gibi, yani his uzuvlarımız, akıl ile anlaşılan şeyleri anlayamayacak gibi, akıl da, peygamberlik makamında anlaşılan şeyleri kavramaktan acizdir. İnanmaktan başka çaresi yoktur. Akıl, anlayamadığı şeyleri nasıl ölçebilir? Bunların doğu ve yanlı olduına nasıl karar verebilir?

Nakil yolu ile anlaşılan, yani Peygamberimizin söyledikleri şeyleri, akıl ile araştırmaya uğraşmak, düz yolda güç giden yüklü bir arabayı, yokuşa çıkarmak için zorlamaya benzer. Yokuşa doğru at, kamçılarınırsa, çabalaya çabalaya, ya yıkılıp canı çıkar. Yahut, alımlı oldu düz yola kavuşmak için sağa sola ve geriye kırıılarak arabayı yıkar ve eşyalar harap olur. Akıl da, yürüyemediği anlayamadığı ahiret bilgilerini çözmeye zorlanırsa, ya yıkılıp, insan aklını kaçıtır veya bunları alımlı oldu dünyaya işlerine benzetmeye kalkarak, yanılır, aldanır ve herkesi aldatır.

Akıl, his kuvveti ile anlaşılabilen veya hissedilenlere benzeyen ve onlara bağılıkları bulunan şeyleri birbirleri ile ölçerek, iyilerini kötülerinden ayırmaya yarayan, bir miyardır, bir alettir. Böyle şeylere bağılıkları olmayan varlıklara eremeyeceğinden, kaçırılır.

O hâlde, Peygamberimizin bildirdikleri şeylere, akla dayanmaksızın inanmaktan başka çare yoktur. Görülüyor ki, Peygamberimize tâbi olmak, aklın gösterdiği bir lüzumdur ve aklın istediği ve beğendiği bir yoldur.

Ayrıca, Peygamberimizin, aklın dışında ve üstünde bulunan sözlerini, akla dayanmaya kalkışmak, akla aykırı bir iş olur. Gecenin koyu karanlığında bilinmeyen yerlerde, pervasızca yürümeye ve engin denizde, acemi kaptanın, pusulasız yol almasına benzer ki, her an uçuruma, girdaba düşebilirler.

Arapça bilen anlayabilseydi... 17 Şubat 1998

Kur'an-ı kerimin muhatabı, Peygamber efendimizdir. Onun muhataplığını kabul etmemek, İslâm dinini kabul etmemekle eş anlamlıdır.

Allahü teâlâ, insanların dünyada ve ahirette rahat ve huzur içinde olmaları için, yalnız kitap göndermekle kalmayıp, peygamberler de gönderdi. İnsanların, kendi akılları ile, mantıkları ile dünya ve ahiret huzurunu bulmaları mümkün değildir.

İnsanlar, dünya ve ahiret saadetini kendileri görebilselerdi, bulabilselerdi, Allahü teâlâ, hâfâ, peygamberleri boş yere ve lüzumsuz göndermiş olurdu. Hiçbir akıl, ahiret bilgilerini bulamayacak, çözemeyeceği içindir ki, Allahü teâlâ, her asırda, dünyanın her tarafına, peygamber göndermiş ve en son ve kıyamete kadar defetmemek üzere ve bütün dünyaya, peygamber olarak, Muhammed aleyhisselâmı göndermiştir.

Muhammed aleyhisselâm olmasaydı, bizim Kur'an-ı kerimi okuyup, dünya ve ahiret saadetini buradan çıkarmamız mümkün olmazdı. Çünkü, Kur'an-ı kerimin muhatabı, Peygamber efendimizdir. Onun muhataplığını kabul etmemek, İslâm dinini kabul etmemekle eş anlamlıdır.

Gönderdiği kitabı açıklamak için, eğer peygambere lüzum olmasaydı, Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimi gönderir, “İndirdiğim kitapta, hayatınızı benim rızama ve irademe uygun bir şekilde yönlendirmek için, ihtiyaç duyduğunuz bütün hükümler ayrıntılı olarak belirtilmiştir. O kitabı

alın ve onunla amel edin” buyururdu. Bu durumda, insanlar arasında birtakım kulları elçi olarak seçip, onları, indirdiğvahi insanlara aç ıklamakla görevli kılmasına gerek kalmazdı.

Allahü teâlâ böyle yapmayıp da, Kitabını, peygamber vasıtasıyla insanlara ilettiğine göre, Onu başka bir kısım meziyetlerle donatması, Kur’anın dında, diğr insanlara vermedi ğ bazı ı bilgileri de Ona vermiğ olması da gerekir. Aksi hâlde rahatça anlaşılabilecek mufassal bir kitabı, anlayıp, içindeki hükümlerle gereğ gibi amel edebilmek için, insanlar neden bir elçiye ihtiyaç duysunlar?

Bütün peygamberler, akıl ile bulunacak dünya iğlerine dokunmayıp, yalnız bunları araştırmak, bulup faydalanmak için çalışmayı emir ve teğvik buyurmuş kendileri dünya iğlerinden her birinin, insanları ebedî saadete ve felakete nasıl sürükleyebileceklerini anlatmış ve Allahü teâlânın beğndi ğ ve beğnmedi ğ ğeyleri açık olarak bildirmişlerdir.

ğlâmiyette aklın ermediğ ğeyler çoktur. Fakat, akla uymayan birğey yoktur. Ahiret bilgileri ve Allahü teâlânın beğnip beğnmedi ğ ğeyler ve Ona ibadet ğekilleri, eğr akl ın çerçevesi içinde olsalardı ve akıl ile doğru olarak, bilinebilselerdi, binlerce peygamberin gönderilmesine lüzum kalmazdı.

Peygamberimizin, kitaplarımızda yazılı ilim, sıhhat, fen, ahlâk, hak, adalet ve bütün saadet kollarını kavrayan ve bindörtü yüz seneden beri dünyanın her tarafında gelmiş ilim, tecrübe ve akıl sahiplerini hürmet ve hayranlıkta bırakan emirlerinde, hiçbir kimse tarafından bir kusur ve hata bulunmamıştır.

Tam akıl, eğamayan, yanılmayan akıldır. Değ akl ın eriğmeyeceğ ğeylerde, kendi günlük iğlerinde bile, hiç yanılmadığını kim iddia edebilir? Böyle bir iddiaya, kimse inanır mı? Yeryüzünde hiç bozulmayan ve değğirilemeyecek birğey vardır ki, o da Allahü teâlânın Kur’an-ı kerimi ve Resulullahın hadis-i ğerifleri, yani mübarek sözleridir.

Hadis-i ğerifler, rastgele insan sözü değildir ve vahiy ile bildirilmiş sözlerdir. Kur’an-ı kerimin açıklamasıdır. Bu açıklamalar olmasaydı, bizim Kur’an-ı kerimi tam olarak anlamamız mümkün olmazdı. Çünkü, arapça bilmekle Kur’an-ı kerim anlaşılamaz. Anlaşılabilseddi, açıklamaya, peygambere lüzum kalmazdı. Bununla ilgili örnekler çoktur.

Mesela, cuma ile ilgili ayette, sadece, “Ey iman edenler! Cuma günü namaza çağrı yapıldığında, Allahı anmaya koğın...” buyurulmaktadır. Eğr Peygamber efendimiz bildirmeseydi, bu ayette zikredilen “Namaz”ın, “Cuma namazı” olduğunu nereden bilecektik? Hangi Kur’an ayetine dayanılarak, bu namazın beğvakit namazdan herhangi biri değildirde, “Cuma namazı” olduğunu ve farz ının da iki rekat olduğunu bilecektik? Yine Kur’an-ı kerimin herhangi bir yerinde “hutbe”den kesinlikle söz edilmediğine göre, farz olan hutbenin okunacağını nasıl bilecektik?

Saadete kavuğmak için 18 ğubat 1998

Peygamberin rehberliğ ğarttır. Peygambersiz de dini yağamanın mümkün olduğunu sanmak, peygamberi devre dışı bırakmak, en büyük cehalettir. Cehalet değilse hıyanettir.

Ahirette azaplardan kurtulmak, sonsuz saadete kavuğmak, ancak Muhammed aleyhisselama tâbi olmaya bağıdır. Onun gösterdiği yolda giden, Allahü teâlân ın sevgisine kavuğur. Ona tâbi olan, Allahü teâlâyâ sadık kul olmak saadetine erer. Dünyaya gelmiş olan yüyirmidörtbinden fazla peygamberin en büyükleri, Ona tâbi olmayı istemiğtir. Hz. Musa, Onun zamanında bulunsaydı, o büyüklüğü ile beraber, Ona tâbi olmay ı severdi. Hz. İsa’nın gökten inip, Onun

yolunda yürüyeceğini herkes bilir. Onun ümmeti olan müslümanlar, Ona tâbi oldukları için, bütün insanların hayırlısı ve en iyileri oldu.

Her ümmet, peygamberine tâbi olmakla kurtuldular. Allahü teâlâ, insanlara dünyada ve ahirette faydalı olan şeyleri, zararlılarından, peygamberleri aracılığı ile ayırt etti. Eğer bu şerefli peygamberler gönderilmeseydi, insan aklı, Allahü teâlânın var olduğunu anlayamazdı. Allahü teâlânın büyüklüğünü kavramaya ulaşamazdı.

Peygamberlerin haber verdikleri; Allahü teâlânın üstün sıfatlarının var olduğu peygamber gönderdiği meleklerin günahsız olduğu öldükten sonra dirilmek olduğu cennette sonsuz nimetler, iyilikler ve cehennemde azaplar bulunduğ ve İslâmîyetin bildirdiğ daha nice şeyler, akıl ile anlaşlamaz. Bunlar, peygamberlerden işitilmedikçe, insanların kısa akılları ile bulunamaz.

Yunan felsefecileri ve diğer felsefeciler, “Akıl hiç anlamaz, her şeyin doğusunu anlar” dediler. Aklın her şeye ereceğini, sınırsız olduğunu sandılar. Aklın eremediğ şeyleri de, akıl ile çözmeye kalktılar.

Hâlbuki akıl, dünya bilgilerinde bile yanılıyor. Ahiret bilgilerini ise, hiç anlayamıyor. Akıl, duyu organları ile anlaşlamayan şeyleri bulabildiğ gibi, aklın eremediğ şeyler de peygamberlerin bildirmeleri ile anlaşılır. Akıl, his organlarının üstünde olduğu gibi, peygamberlik de, akıl kuvvetlerinin üstündedir. Akıl kuvvetlerinin varamadığı şeyler, peygamberlerin bildirmeleri ile öğrenilir.

İnsanları var eden ve varlıkta kalabilmeleri için lazım olan her nimeti gönderen, Allahü teâlâdır. Şeylik edene şükretmek lazım olduğunu herkes bilir. Allahü teâlânın nimetlerine nasıl şükredileceğini bilmek için de, yine peygamberler lazımdır. Onların bildirmediğ şükür ve saygı, Ona layık olmaz. Ona nasıl şükür olunacağını, insan bilemez. Ona karşı saygısızlık olan bir şeyi, şükretmek ve saygı sanabilir. Şükredeyim derken, saygısızlık yapabilir. Bunlar Hâhî kitaplardan da tam olarak öğrenilemez. Öğenilen bilgiler eksik kalır.

Mesela, Peygamber efendimiz bildirmeseydi, açıklamasaydı, Kur’an-ı kerimi okuyup, Allahü teâlânın emrettiğ şekilde ibadet etmemiz mümkün olmazdı.

Kur’an-ı kerimde, “Birinize ölüm geldiğ zaman, eğer bir hayır (mal) bırakacaksa, anaya, babaya, yakınlarına münasip şekilde vasiyette bulunmak, Allah’tan korkanlar üzerine bir borçtur” buyurulmaktadır. Bu ayette ana, baba ve yakınlarına vasiyet şart kılındığı hâlde, yüce Allah, Hz. Peygamber vasıtasıyla böyle bir vasiyeti neshetmiştir. Bu konudaki hadis-i şerif şudur: “Bilin ki, Allah, her hak sahibine hakkını vermiştir. Artık mirasçı lehine vasiyet yoktur.”

Keza Kur’an-ı kerimde, “Ey iman edenler! Namaza kalktığınız zaman...” buyurularak, namaza kalkıldığı zaman, abdest alınması emir buyurulmuştur. Eğer Hz. Peygamber açıklamasaydı, buradan her namaz için ayrı abdest almanın lazım olduğunu anlardı. Ancak Hz. Peygamber vasıtasıyla bir tek abdest ile birkaç namazın kılınabileceğ gösterilmiştir. Hatta Hz. Peygamberin bir tek abdest ile beş vakit namazı kıldığı sabittir.

Demek ki, dini öğrenmede, tatbikte peygamberin rehberliği şarttır. Peygambersiz de dini yaşamamanın mümkün olduğunu sanmak, peygamberi devre dışı bırakmak, en büyük cehalettir. Cehalet değilse hıyanettir.

Aklına güvenenin hâli 19 Şubat 1998

“İslâmiyeti ayakta tutan, din bilgileri olmuştur. Âlimleri, ilmi yok edip, halkı cahil bırakmadıkça, onların dinlerini bozmak mümkün değildir.”

Onsekizinci yüzyılın başlarında, İngiltere'nin İslâm ülkelerine gönderdiği binlerce gizli servis elemanlarından biri olan Hempher, üzgün bir şekilde memleketine döner. Derhal daire başkanının makamına çıkarak der ki:

- Yıllardır, Osmanlı ülkelerinde, yerine göre sıradan bir müslüman, yerine göre tarikat şeyhi, yerine göre medrese hocası bir âlim gibi görünerek dolaşıyorum. Canla başla çalıştığım hâlde, gözle görülür bir netice alamadım. Müslümanların aralarına fitne sokamadım, dinlerini bozmadım. Beni bu işten almanızı istirham ediyorum.

Tecrübeli daire başkanı, bu konuşmanın sonunda, sinsi bir tebessümle ayağa kalkar. Karşısında ayakta duran servis elemanının sırtını okuyup, oturması için yer gösterir. Kendisi de karşısına oturup, “Evladım bu konuşmamı iyi dinle” diyerek, başlar anlatmaya:

- Sen bu işlerin, birkaç senelik çalışmaya ile neticeleneceğini mi zannediyorsun? Birkaç seneyi, bu ekimimiz tohumların meyvelerini, ben de sen de göremeyeceğiz, belki de senin, benim torunlarımız bile göremeyecek. Bu tohumların meyvelerini en az yüz senede, belki de 200 senede ancak alabileceğiz. Çünkü, bugüne kadar İslâmiyeti ayakta tutan, din bilgileri olmuştur. Âlimleri, ilmi yok edip, halkı cahil bırakmadıkça, onların dinlerini bozmak mümkün değildir. Bunun için, âlimleri, mezhepleri hissettirmeden kötüleyeceğiz. Bir müddet sonra da, peygamber sözleri hakkında, “Uydurmaydı, deildi” diyerek küpheye düşüreceğiz. Ancak bunları bırakıp, halkı cahil bıraktığımız zaman, meyveleri toplamaya başlayacağız. Bir kültürü, hele asırların birikimi olan din kültürünü yıkmak, kısa zamanda olacak şey deildir.

Bugün İslâm ülkelerinin darmadağın olması, birbirleri ile ufacıklar, hep bu faaliyetlerin neticesidir.

Bu karışıklıklara bakıldığında, meyvelerin artık olgunlaşıp, toplama zamanının geldiği açık seçik anlaşıyor. Meydan boş kalınca, cehalet diz boyu olunca, din adına konuşulanlar akla hafsalaya sınıyor. Zaten hadis-i şerifte, “Nerede ilim varsa, orada İslâmiyet vardır, nerede ilim yoksa orada İslâmiyet de yoktur” buyurulmuştur.

İslâmiyeti bozmada da daha çok felsefeye kayan, sadece akla önem veren, nakle önem vermeyen kimseler kullanılmıştır. Çünkü felsefeciler, asırlar önce de peygamberlere önem vermemişler, küfür bataklığından kurtulamamışlardır. Bu hadise ibret vericidir:

Her felsefeci gibi Eflatun, kendine çok güvenirdi. Her işin, her düşüncenin en doğusunun kendisine ait olduğunu söylerdi. Birbirlerini beğenmemeye, kötüleme hastalığı bütün felsefecilerde vardır. Mesela, Eflatun, hocası Sokrat'ın fikirlerini beğenmezdi. Talebesi Aristo da Eflatun'un fikirlerini beğenmezdi.

Eflatun, İsa aleyhisselamın zamanında bulunmak şerefine kavunmuştu. Kendisine, İsa aleyhisselamdan bahsedip, görüşmesini tavsiye ettiklerinde, onlara sordu:

- Bahsettiğiniz kimse neler anlatıyor?
- Hakikatı anlatıyor, hakikata nasıl ulaşılacağını anlatıyor.
- Benim başkasının aklına ihtiyacım yoktur.

Böylece, O yüce peygamberin ümmeti olmak ve sonsuz olarak cennete gitmek nimetinden mahrum kaldı.

Asrımızda felsefeye dalıp, İngilizlerin oyuncağı olan Pakistan'ın milli şairi Muhammed İkbâl'in kısa hâl tercümesine bakıldığında, felsefenin, akla güvenmenin; neticede geçmişi, öz değerlerini reddetmesinin insan ı ne hâle soktuğukolay anlaşılıyor:

“Avrupa’da felsefe öğrenimi görmüş İngilizler kendisine, “Sir” unvanı vermişler. İngiliz Sir Thomas Arnold’la dostluk kurmuş Bununla yakın dostluğundan ve felsefe öğreniminden sonra, İslâmiyete bakış açısı değişmiş İslâmiyet karşısında, felsefeyi ve akli ön plânda tutmaya başlamış Dinde reform yapılmasını savunanlardan olmuş İngilizlerin arzusu doğrultusunda Pakistan’ın Hindistan’dan ayrılmasında rol almış Kendisine, meşhur dinde reformculardan ve masonlardan olan Cemaleddin Efganî ve Muhammed Abduh’u rehber edinmiş Bütün bunların neticesinde ehl-i sünnet âlimleri tarafından fikirleri reddedilmiş”

Kararlı olmak 20 Şubat 1998

Hz. Ali buyurdu ki: “Çocukların yetiştirilmesinde bildiğimiz usulü tatbikte ısrarcı olmayın. Deneyin, hangi metot faydalı ise, onunla eîfin. Zaman size uymazsa, siz zamana uyun!”

Bir iş yapmaya karar vermek, o işin yarısını yapmaktır, demişlerdir. Karar vermek çok önemlidir. En kötü karar, kararsızlıktan iyidir. Buna, yapmaya karar verdiğini yapacağına inanmayı da eklemek lazımdır. Bu takdirde, o işin tamamı yapılmışsayılır.

İlâhî bahşermada zirveye varmış tecrübeli bir zat, bahşerliliğin sırlarını bakınız nasıl açıklıyor:

Bahşerliliğinizi iş yapabileceğinize inanın. Bu bahşerliliğin temelidir. Bu inancı geliştirmede önemli iki yol vardır:

Olumlu olmalı!

1- İmkansız, olmaz, mümkün değil gibi kelimeleri, düşünce ve konuya sözlüğünüzden atın! Bunlar birer bahşerlilik kelimeleridir. Bu olumsuz düşünceler, zincirleme bir reaksiyon bahşerliliğinizi, bahşerlilikte haklı olduğunuzu ispatlamak üzere, diğer benzer düşünceleri de harekete geçirir.

2- Uzun zamandır yapmayı istediğiniz, ama yapamayacağınıza inandığınız bir iş düşünün. İmdi, onu neden yapamayacağınızla ilgili bir liste yapın. Çoğumuz, bir şeyi neden yapamayacağımıza yoğunlaştığımız için, arzularımızı yenip, onları malûp ederiz. Hâlbuki zihinsel odaklanmamız için değerli olan tek şey, neden yapabileceğimiz konusunda düşünmektir.

Sıradan insan olmamak hedefimiz olmalıdır. Vasat, sıradan insanlar, daima ilerlemenin karşısındadır. Birçok insan, piyasaya ilk çıktığında, sokaklarda otomobil kullanılmasına karşı oldu. Söyledikleri şey; tabiatın bizim için anlamı, üzerinde yürümek ve at sürmek oldu idi. Önceleri uçak birçok insan için korku kaynağı oldu. İnsanların, kuşlar için “ayrılmış” bir bölgeye girme “hakkı” yoktu. Statüye inanan birçok insan, hâlâ, “Uzayda işimiz ne” demektedir.

İşte bu düşüncelerle mücadele etmenin üç yolu:

1- Size ters de gelse, yeni fikirlere ve tekliflere açık olun. Düşünce filizlerini yok eden şu yaklaşımlardan uzak durun: “İşe yaramaz”, “Yapılamaz”, “Hiçbir değeri yok”, “Aptalca.”

2- Yeni şeyleri tecrübe eden bir kişi olun. Sabit, rutin şeyleri kırın. Her gün gittiğiniz lokantayı değiştirin, yeni kitaplar okuyun, yeni arkadaşlıklar edinin. Bazan iş farklı yoldan gidin, bu sene farklı bir yerde yaz tatilinizi geçirin. Bu hafta sonu, yeni ve farklı bir şey yapın.

3- Yenilikçi olun, yeniliklere kapalı olmayın. “Çalıştığımız yerde böyle yapardık, o nedenle burada da böyle yapacağız” değil, “Eski çalıştığımız yerde yaptığımızdan daha iyisini nasıl yapabiliriz” şeklinde yaklaşmalısınız. Geriye sürükleyen, hatta yerinde duran düşünme değil; ileriye götüren, ilerleyici düşünme olmalı. Okul zamanına kadar çalışıp, harçlığını çıkartmak için, gençken, her sabah 5.30’da kalktınız diye, çocuklarınızdan da o saatte kalkmalarını beklemek, güzel bir fikir değildir. Her devrin kendine özel şartları vardır. Otuz sene önce yaptığınız, bugün için geçerliliğini kaybetmiş olabilir.

H.z. Ali'ye, eshaptan bazıları gelip dediler ki:

- Biz çocuklarımızı babalarımızdan gördüğümüz gibi eğitmeye çalışıyoruz, fakat istediğimiz neticeyi alamıyoruz, ne yapalım?

Bunun üzerine H.z. Ali buyurdu ki:

- Bildiğimiz usulü tatbikte ısrarcı olmayın. Deneyin, hangi metot faydalı ise, onunla eğitin. Zaman size uymazsa, siz zamana uyun!

Daha iyi yapmak için

İnde bağımlı insanlar, şu soruyla yaşıyorlar: “Performansımın kalitesini nasıl artırabilirim? Daha iyi nasıl yapabilirim?” Füze yapmaktan çocuk yetiştirmeye kadar, insanlığın yaptığı hiçbir şeyde, mutlak mükemmelliğe ulaşamaz. Bu da gelişme için sınırsız imkân olduğu anlamına gelir. Bağımlı insanlar bunu bilir ve daima daha iyi bir yol bulmak için araştırırlar. Bağımlı insan, “Daha iyi yapabilir miyim?” diye sormaz. Yapabileceğini bilir. Dolayısıyla sorduğu soru şudur: “Nasıl daha iyi yapabilirim?”

Bunun için her sabah, çalışmaya başlamadan önce, 10 dakikanızı şöyle düşünmeye ayırın: “Bugün daha iyi bir iş nasıl yapabilirim?” “Çalışma arkadaşlarımı cesaretlendirmek için bugün ne yapabilirim?” “Arkadaşlarım ile uyum içinde çalışmak için, kimseyi üzmemek için ne yapabilirim?” “Kişisel verimimi nasıl artırabilirim?”

Bu çok basit bir çalışmadır. Ama işe yarar. Deneyin ve daha büyük başarılar elde etmek için, sınırsız çözümler bulacağınızı göreceksiniz.

Fikirler kullanılmak içindir 21 Ocak 1998

Fikirler, çabuk bozulan besinler gibidir. Eğer onları korumazsak, sincaplar gibi olumsuz düşünen insanlar, onların çoğunu yok eder.

Faydalı fikirler, tatbik sahasına konursa, işlenirse, ayakta kalabilirler. Tatbik edilmezse, önü açılmazsa, zamanla yok olur. Yok olmakla kalmaz, yeni fikirlerin çıkmasına mâni olunur. Kaynak kurur. Kaynağın kurummasına sebep olan etkenleri ortadan kaldırmak lazımdır.

Köyde yetiştirilen insanlar iyi bilir. Her yıl bir meşe ağacı ndan, orman nüfusunu oldukça iyi miktarda artırmaya yetecek kadar meşe palamudu çıkar. Ancak bunlardan sadece birkaç tanesi ağaç olabilir. Sincaplar bunların çoğunu yok eder. Ağacın çevresindeki sert toprak da, kalan birkaç tanesine fazla mâns tanılmaz.

Özel itina ister

Bu, fikirler için de geçerlidir. Fikirler, çabuk bozulan besinler gibidir. Eğer onları korumazsak, sincaplar gibi olumsuz düşünen insanlar, onların çoğunu yok eder. Fikirler, doğdukları andan, işlerin daha iyi yapılmasını sağlayacak pratik çözümler hâline gelene kadar özel bakım ister.

Aklındaki üç yolu kullanarak, fikirlerinizden faydalanmayı ve onları geliştirmeyi sağlayabilirsiniz:

1- Fikirlerin kaçmasına izin vermeyin. Onları bir kağıda mutlaka yazın. Her gün bir sürü fikir doğar ve bir kağıda işlenilmedikleri için çabucak ölürlür. Çoğumuzun başına gelmiştir. Herhangi bir konu için, “Benim bununla ilgili bir fikrim, düşüncem vardı, neydi neydi” diye hatırlamak için çırpındığımız, çok zaman olur.

İki, yepyeni fikirleri koruyup, yetiştirmeye geldiğinde, bellek zayıf bir köle gibidir. Hafızaya hiçbir zaman güvenilemez. “Tamam, ben bunu unutmam” deyip de, unuttuğumuz nice fikirler olmamış mıdır? Bunun için, yanınızda her zaman bir defter veya küçük kartlar taşıyın. Yeni bir fikir geldiğinde, onu hemen yazın.

Yanınızda her zaman küçük bir ajanda taşıyın; böylece aklınıza bir fikir geldiğinde, bunu, hemen o anda ajandaya not edersiniz. Verimli, üretici zihinlere sahip insanlar, güzel bir fikrin herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde ortaya çıkabileceğini bilirler. Fikirlerin kaçıp gitmesine

izin vermeyin. Aksi takdirde, düüncenizin meyvelerini yok etmiölursunuz. Onların etrafını kalın duvarla çevirin.

2- Zaman zaman fikirlerinizi gözden geçirin. Bu fikirleri dosyalayın. Bu dosya özel bir dolap olabileceğibi, bir masa çekmecesini de olabilir. Ama bir dosyan ız olsun ve bunu düzenli olarak gözden geçirin. Fikirlerinizin bazıları her ne sebeple olursa olsun, hiçbir deere sahip olmayabilir. Zaman ve artlar onları eskitebilir. Onlardan kurtulun. Ama bir fikrin iere yarayabileceğine inand ınız sürece, onu mutlaka saklayın. Fikirler, zamanla artar, deir, ilerler. Bunun içindir ki, eskilerin “Tekmîl-i sınaat, telâhuk-ı efkâr iledir” sözü mehurdur. Bunun manası, “Sanatın, fennin, tekniin ilerlemesi, fikirlerin, tecrübelerin, deneylerin birbirlerine eklenmesi ile olur” demektir.

3- Fikrinizi verimli topraekin ve gübreleyin. Sonra da fikrinizi büyütün. Üzerinde düünün. Fikri, ilgili baaka fikirlere balay ın. Fikrinize benzer olduına inand ınız kitapları okuyun. Tüm bakıaçıklarını araırın. Sonra, zamanı geldiinde, onu kendiniz, ininiz veya geleceiniz için harekete geçirin.

Kaıt üzerinde ekillendirilmeli

Bir mimar, yeni bir bina tasarlama fikriyle karılaıtında, bir ön çizim yapar. Üretici bir reklamcı, yeni tv reklamı için bir fikre ulaıtında, onu bir dizi çizime dökerek, bitmihâlinin nasıl olacağını gösterir. Fikir sahibi yazarlar, önce bir müsvedde çıkarır.

Fikri, kaıt üzerinde ekillendirin. Bunun iki mükemmel sebebi vardır. Bir fikir gözle görülür bir forma girdiinde, onu, her açı dan görebilirsiniz. Eksikliklerini, parlatmak için neler yapılması gerektiğini görebilirsiniz. Sonra, fikirler de bakalarına aktarılmalıdır. Fikirlerini sadece kendisi için saklayan, onu hapsedmi olur. Doğulu üna, tatbik edilebilirli ne inanan, bakalarına anlatmalıdır. Çevresine, arkadaşlarına, yatırımcılara, kısacası, kullanabilecek herkese... Bir fikir, kullanılmadıkça, onun hiçbir deeri yoktur. Bu durum, kutudaki kullanı lmayan ilaca benzer.

“Onu sahibi korur!” 22 ubat 1998

“Endieye kapılıp, huzurunuzu bozmayın! Yemen ordusu gelip, Kâbe’yi yıkamaz. Kâbe’nin sahibi vardır. Onu koruyacağından üpheniz olmasın.”

O zaman Yemen, Habeistan Krallına baı bir valilikti. Peygamber efendimiz, daha dünyayı ereflendirmemi. Dünya kapkaranlık idi. Güçlü olan, gücünün yettiine ak ıl almaz ikenceler yapıyordu. İnsanların, insanlıkla hemen hemen ilgileri kalmamı.

te böyle bir zamanda, Yemen’in Ebrehe adında, hilekâr ve ihtiraslı bir valisi vardı. Eyaletinde yaayan Arapların, her sene akın akın Kâbe’yi ziyaret için Mekke’ye gitmelerine sinirleniyordu. Bu sebeple, San’a ehrinde, devrin en namlı mimar ve ustalarına, gayet süslü, gösteri, büyük bir kilise yaptırdı ve ismini “Kuleys” koydu.

Bunun ardından da, HabeKralına bir mektup yazarak, Arapların ümdiden sonra, hac için, ancak “Kuleys”i ziyaret edebileceklerini, Mekke’ye gitme maksadıyla hiç kimseye izin vermeyeceğini, zira bu yüzden ülkesinin büyük maddî zararlara ufâd ını bildirdi. Böylelikle kralın da izin ve desteğini alm ıı...

Ebrehe’nin kararı, az zamanda her tarafa yayıldı. Böyle bir engelleme niyeti, Yemenli Arapları fena hâlde öfkelendirdi. Nukayl isminde bir yerli, Kuleys kilisesine girerek, orada ibadet ediyormuğibi, üç gün üç gece kaldıktan sonra, kimsenin olmadığı bir zamanda vurdu, kırdı, içeriği harabeye çevirip, kayıplara karıı. Ebrehe aır bir hakarete ufâm ıı. Bir grup Arabın

kaza sonucu çıkardı. Yangınla, kilisenin tahta bölmeleri de yanınca, vali, iyice küplere bindi... Ebrehe'nin intikam kararı iktilmemi cinstendi...

Kâbe'yi yıkıp yerle bir etmek, enkazı fillerle Yemen'e taşımak ve Mekkelileri esir almak için, dörtbin fil ve üçyüzbin Habeşliden kurulu ordusu ile harekete geçti.

Dümanın, mukaddes Kâbe'yi yıkmak üzere gelmekte olduğunu öğrenen Kureyşlilerin keyfi kaçmı. Bunun üzerine Resulullahın dedesi, Mekke Emiri **Abdülmuttalib**, içlere su serpen bu kısa konuşmayı yaptı:

- Ey Kureyş kabilesi; endişeye kapılıp, huzurunuzu bozmayın! Yemen ordusu gelip Kâbe'yi yıkamaz. Kâbe'nin sahibi vardır. Onu koruyacağından üpheniz olmasın. Ama ferman-ı lâhi böyle ise, kim mâni olabilir?

Peygamberimizin dedesi Abdülmuttalib, o günlerde gördüğü bazı rüyaları, kendine göre tâbir ederek, böyle diyordu; ama aslında, onun da kalbi rahat değildi...

Bir müddet sonra, Mekke çevresine gelen dümanın öncüleri, Arapların koyun ve develerini alıp götürdüler. Götürülenler arasında Abdülmuttalib'in dörtyüz seçme devesi de bulunuyordu.

Abdülmuttalib, dümana eli kolu bağı teslim olmamak için, Kureyşli yiğitlerle beraber silahlanarak, cins arap atlarına binip, vakit kaybetmeden Sebir dağına çıktılar.

Dağın hayret ve hayranlıkdü üren bir olay meydana geldi:

Âdem aleyhisselamdan beri, Peygamber efendimizin atalarının birinden diğine geçe geçe, en sonunda dedelerine ulaşan "**Muhammedî nur**", Abdülmuttalib'in alında ayın ondördü gibi parlamaya başladı. Öyle ki bu parlak ışık, ağaçlarda gecenin karanlığına bürünen Mekke'nin üzerine kadar yayılıyordu.

Nurun, alında, yine bütün güzelliikle belirmesi üzerine, Abdülmuttalib, silah arkadaşlarına dedi ki:

- **Dönün! Şehrimize gidiyoruz. Zafer bizimdir! Bu nur ne zaman alında ışımışsa, o zaman dümana galip gelmiştir.**

Devamı var

Her taşahibini buluyordu 23 Şubat 1998

Abdülmuttalib cevap verdi: "Develer benim oldu için istiyorum. Kâbe ise, "Allahın evi"dir. Yüce Allah, onu, dümanın şerrinden muhafaza eder."

Yemen valisi **Ebrehe**, Kâbe-i şerifi yıkmakta kararlıydı. Mekke emiri olan Peygamber efendimizin dedesi **Abdülmuttalib** ise, çok rahattı. Bir endişesi yoktu. O, Ebrehe'nin gasbettiği develeri kurtarmak için çalışıyordu. Bu sebeple Ebrehe'nin konakladığı Taif'e gitti.

Mafür kumandana, Kureyş reisinin geldiğini haber verdiler. Ebrehe, Abdülmuttalib'i görünce, elinde olmayarak aya kalkıp, başköşeye oturttu ve ne istediğini sordu. Abdülmuttalib dedi ki:

- Adamların develerimi götürmüğü emir ver de iade etsinler!..

Ebrehe, "Ben buraya Kâbe'yi yıkmak için geldim! Bu mesele üzerinde hiç durmuyorsun da develerini istiyorsun" şeklinde konuşunca, Abdülmuttalib, valinin ne demek istediğini anlamı. Ona dedi ki:

- Develer benim oldu için istiyorum. Kâbe ise, "Allahın evi"dir. Yüce Allah, onu, dümanın şerrinden muhafaza eder.

Bu konular olurunken, Ebrehe'nin “**Mahmude**” ismindeki ak renkli, en gözde fili oraya getirilmiŕti. Diĕr filler ö fĕtildiĕbiĕimde, Ebrehe'ye birtak ım baĕılık hareketleri yaptıkları hâlde, bu hayvan böyle davranıĕlara hiĕ yanaĕmadı.

Ak fil, Abdülmuttalib'i görürnce, deve gibi ĕöküp, sevgi gösterisi yapmaya baĕladı. Filin hareketi ĕĕkĕnlilik uyandırmıĕtı. Bir müddet herkes konuĕmayı unutmuĕ gibi sustu. Allahü teâlâ, dile gelmesine izin verince, fil, açık bir ifade ile, Kureyĕemîrinde gördüĕ “Son peygambere ait nur”a selam verdiĕni söyledi. Ebrehe, korkusundan, hemen develeri iade etti.

Düĕman, Ebrehe'nin komutasında olarak, sırtlarına süslü ve pahalı kumaĕlar atılmıĕ filler, en önde meĕhur ak fil olduĕ hâlde, hücumu haz ır askerlerle iyice Mekke'ye yaklaĕtı... ĕehirde rahatsızlık son noktadaydı.

Tam bu sırada hiĕ beklenmedik bir ĕey oldu. “**Mahmude**”, Mekke üzerine yürümüyordu. Hâlbuki Ebrehe, her harpte olduĕ gibi, bu defa da büyük i ĕer baĕaracaĕını ümit etmiĕti. Hayvanı dövmelerine, üstünde deĕekler k ırmalarına, her yolu denemelerine rafĕen, ad ım attıramadılar.

Yemen ordusu bu mücadeleden iken, gökyüzü, “**Ebabil**” denilen ve bu bölgede daha önce görülmemiĕ siyah renkli, yeĕil boyunlu, ufak gagalı, uzun ayaklı daĕ ırlangıĕları ile doldu. Kuĕların gagaları ile ayaklarında nohuttan küçük, mercimekten büyük taĕlar vardı ve her taĕa bir düĕmanın ismi yazılıydı.

Kafiler hâlinde gelerek, önce Kâbe-i ĕerifin etrafında uçup tavaf yaptılar, sonra düĕmanı taĕ yamuruna tutmaya ba ĕladılar.

Kuĕların yukarıdan bıraktıkları taĕlar, isabet alan askerin tepesinden girip, ayaĕndan çıkararak, onu hemen öldürüyordu. Hatta süvari olanların atları ile beraber canı ĕıkıyordu.

ĕtilacı orduda müthiĕ bir bozgun baĕladı. Etlere lime lime dökülerek ölüyor; Ebrehe de iĕlerinde olduĕ hâlde, periĕ an bir vaziyette, Yemen'e doĕu kaç ıyorlardı.

Fakat, düĕmanı havadan takip ederek kovalayan bu minik kuĕlar, firarîlerin de çoĕnu öldürdü. Kaĕanlardan bir kısmı yollarda telef olmuĕ kurtulanlar ancak Yemen'de nefes alabilmiĕti. Maĕur Ebrehe, ba ĕhir San'a'ya varabilirdi, ama etleri dökülmü ĕ bir halde parmak uçlarından kan ve irin akıyordu. Parmakları ĕürüyüp düĕü ve bir müddet sonra yüreĕatlayarak feci ĕekilde öldü.

Bütün iyiliklerin kaynaĕı 24 ĕubat 1998

İnsan sadece maddeden ibaret deĕildir. Bunun için, insana huzuru, saadeti verebilmek için, maddiyatı ve maneviyatı paralel götürmek lazımdır.

Bütün iyiliklerin kaynaĕı dindir. ĕâhi dinler olmasaydı, memleketlerin imarı, insanların rahatı, yani medeniyet olmaz ve insanlık, canavarlık ĕeklini alırdı. Bugün bile, Allahü teâlâyı inkar eden, ĕlâmiyeti beĕnemeyen, cahilli ĕin verdi ĕ cesaret ve ta ĕkĕnlilikle övünen toplumların kanunlarında, Allahü teâlânın emirlerinden çoĕnun yer alm ıĕ olduĕ göze ĕarp ıyor.

Dinin emirlerinden uzaklaĕıkça, bütün insanların; geĕimsizlik, sefalet, iĕkence, sıkıntı ile kıvrandııkları görülmektedir. Fen aletleri, teknoloji, medenî vasıtalar, akıllara hayret verecek ĕekilde ilerlediĕ hâlde, dünyadaki huzursuzlu ĕun, insanlıktaki sıkıntının azalmadıĕ, arttıĕ göze ĕarpmaktadır.

Dinin dıĕında rahat, huzur arayanın hâli, susuzluĕu deniz suyu ile gidermeye ĕal ıĕanın hâline benzer. Deniz suyu içtikĕe, susuzluĕ artar. Susuzluĕ arttı ĕça, yeniden su içĕer. Bu durum, o kimsenin ĕatlaması ile son bulur.

Bir toplumun, maneviyat olmadan, huzura kavuşması mümkün değildir. Bugün Batı'nın refah seviyesi çok ilerdir. İnsanların her türlü ihtiyaçları görülmektedir. En iyi evlerde oturmakta, en iyi şekilde gıdasını almakta, maddî yönden hiçbir sıkıntı çekmemektedirler.

Fakat buna rağmen, istatistikler incelendiğinde, intihar olaylarının en yüksek olduğu yerlerin, bu refah seviyesi yüksek olan yerler olduğu açıkça görülmektedir. Afrika'da, açlıktan bir deri bir kemik kalmıyacak bir barakası bile olmayan, sokakta yatıp kalkan insanlarda ise, intihar olayları yok denecek kadar azdır.

İnsan sadece maddeden ibaret değildir. Bunun için, insana huzuru, saadeti verebilmek için, maddiyatı ve maneviyatı paralel götürmek lazımdır. Burada denge bozulursa, sıkıntı başlar. Zaten bütün sıkıntılıların kaynağı, bu dengeyi sağlayamamaktır.

Allahü teâlâ, insanların saadetlerine sebep olan şeyleri emretti. Emrettiği şeylerin hepsi, insanın faydasına olan şeylerdir. Felaketlerine sebep olanları da yasak etti. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse, bilerek veya bilmeyerek, bu emir ve yasaklara uyduğu kadar, dünyada rahat ve huzur içinde yaşar. Faydalı ilacı kullanan herkesin deritten kurtulması gibidir.

Dinsiz kimselerin ve milletlerin, birçok işlerinde başarılı olduklarını görüyoruz. Kur'an-ı kerimin emirlerine uygun olarak çalıştıkları için başarılı oluyorlar. Fakat bu başarının faydası, sadece dünyada oluyor. Ahirette ise, bir faydası olmuyor.

Mesela, bir kimse, içki, zina gibi şeyleri dinimiz yasak ettiği için terk ederse, hem dünyada, hem de ahirette faydasını görür. Midesine dokunduğu için içkiyi terk eden, sadece dünyada faydasını görür, ahirette faydasını görmez.

Bunun için, ahirette faydasına kavuşabilmek için, Kur'an-ı kerime iman ederek, niyet ederek yapmak lazımdır.

Dinimiz, ne kadar çok olursa olsun çalışıp kazanmak, fen, tıp, matematik, geometri, mimarlık ve harp vasıtalarını öğrenmek, yapmak; kısaca insanlara rahat, huzur ve saadet sağlayan her medenî vasıtaları yapmayı emretmektedir.

Bunların hepsini, Allahü teâlânın gösterdiği şekillerde, yollarda ve şartlarda yapmak ve kullanmak ibadet olur. Allahü teâlâ, böyle müslümanlardan razı olur. Bunlara ahirette sonsuz nimetler, saadetler ihsan eder.

Dinimiz, mal, mülk gibi dünyalık edinmeyi yasaklamıyor. Dünya malına tapınmayı, yani maksadın, gayenin mal, mülk edinmek olmasını yasaklıyor. Dünya malının, ahireti kazanmada vasıta yapılmasını emrediyor. Paranın kalbe sokulmasını yasaklıyor, sadece cepte kalmasını istiyor.

İslâm dininde, ilim, fen, teknik, sanat ve ticareti emreden, bunlar için çalışmayı teşvik eden nice emirler, ayet-i kerime ve hadis-i şerifler vardır. Çünkü medenî bir toplumun, bir milletin kurtuluşu ve saadeti fakirlik ile olamaz.

Bilâkis, hayır ve iyilik müesseseleri, imarethaneler, mektepler, aileleri, hastaneler yapmak, acizlere, fakirlere ve kimsesizlere yardım etmek ve insanlara hizmet için çözümler, köprüler yapmak, fabrikalar kurmak, hep mal ve servet ile olur. Mal ve servet ise, çalışmak ve ticaret ile kazanılır.

Demiri tavında dövmek 25 Şubat 1998

Zamanı yönetmek mümkün olmadığına göre, mümkünler arasında en iyisini seçebilmek ve “Zaman değerlendirme sanatı”nı öğrenip, tavizsiz uygulamak lazımdır.

Zaman çok kıymetlidir. Bir şeyin kıymeti, insana faydalı olma derecesi ile ölçülür. Bu açıdan bakıldığında, zamanın kıymeti çok daha iyi anlaşılır. Zira, dünyadaki ömrümüzün rahat ve huzur içinde geçmesi ve öldükten sonra da sonsuz ahiret nimetlerine kavuşmamız, zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmemize bağlıdır.

İnsanlara, dünya ve ahiret saadetine kavuşmanın yollarını öğüten tasavvuf büyükleri, zaman üzerinde çok durmuşlardır. Zaten, tasavvufun gayesi, vakti en iyi şekilde değerlendirmektir. Bunun için tasavvuf büyükleri, zamanın en iyi şekilde nasıl değerlendirilebileceğini çeşitli şekillerle formüle etmişlerdir. Talebelerini, zararlı meşguliyetlerden hep uzak tutmuşlardır. Hatta, zararlı olmayan, fakat maksatsız, gayesiz meşguliyetleri bile yasaklamışlardır.

Ubeydullah-i Ahrar hazretleri, tasavvufu, “**Ehemmi mühimme, yani çok önemliyi az önemliye tercih etmektir. Vakti, en değerli olan şeyi sarfetmektir**” şeklinde tarif etmiştir.

Allahın, bir kulunu sevip sevmediğini anlamak için, yaptığı işlere bakılmıştır. Çünkü, hadis-i şerifte, **(Allahü teâlânın, bir kulunu sevmemesinin alameti, onun mâlâyânî ile boş faydasız işlerle vakit geçirmesidir)** buyuruldu.

Zamanın önemini bildiren diğer bazı hadis-i şerifler de şöyle:

(İki gün aynı hâlde bulunan, hergün ilerlemeyen, yeni bir şey öğrenmeyen aldandı , ziyan etti.)

(Musibetlerin en büyüğü vakti faydasız şeylerle geçirmektir.)

İslâm büyüklerinin de, zamanın önemi ile ilgili çok veciz sözleri vardır.

İmam-ı Rabbanî hazretleri buyurdu ki:

“Vakit keskin bir kılıç gibidir. Mühim işleri bugün yapmalı, mühim olmayanları yarına bırakmalıdır.”

Cüneyd-i Bağdadî hazretleri buyurdu ki:

“İnsanların sahip oldukları, ama geçtikten sonra bir daha ebediyen bulamayacakları en kıymetli sermaye, zamandır.”

Hasan-ı Basrî hazretleri buyurdu ki:

“Sizin bugün parayı sarfederken gösterdiğiniz hassasiyeti, eshab-ı kiram, zamanlarını kullanırken gösterirlerdi.”

Bunlar gibi, bizlere yol göstermek için söylenmiş daha nice kıymetli sözler vardır. Ancak bunların kıymeti bilinmediği için, İslâm âlemi bugün, her türlü hakarete ve ahlaksızlığa muhatap hâle gelmiştir. Zaman, hiçbir saniyesi bir daha geri gelmemek üzere, gelip giden fırsatlar zinciridir.

Zaman hakkında, bu büyüklerin sözlerinden başka mesajlar da vardır. Eşer âlemin yaratılması ve biyolojik, fizyolojik, psikolojik bir bütün olan insanın hayatı incelenirse, bu çok iyi anlaşılır. İklimler, gece ve gündüzün gelişi, tabiat ve canlılar âlemi, bütünüyle bir zaman manzumesidir.

Bunlar hep, “**Tavında yapılmak, demiri tavında dövmek**” mesajı vermektedir. Çocuk eğitimi ve karakter tekelküllü belli zamanlarda olmaktadır.

Namaz, hac, oruç gibi ibadetler, kesin zaman şartları taşımaktadır. Namaz hergün müminin günlük hayatını programlamaktadır.

Tarih, milletlerin zamanlarını nasıl geçirdiklerini anlatan bir belgedir. Zaman kullanma konusunda, çok araştırma yapılmıştır ve yapılmaktadır. Yabancı dilde yayınlanmış çok kaynak mevcuttur.

Zamanı en kıymetli bir kaynak olarak iğleyenler, konuya, “Zaman yönetimi”, “Zaman boyutu”, “Zaman kullanma sanatı” gibi isimler vermişlerdir. Zamanı yönetmek mümkün olmadığına göre, mümkünler arasında en iyisini seçebilmek ve “Zaman değerlendirme sanatı”nı öğrenip, tavizsiz uygulamak lazımdır. Zamanı değerlendirme şuru, hayatın tamamını içine almalı, herkes için olmalı, son nefese kadar sürmelidir.

“O kendiliğinden konuşmaz” 26 Şubat 1998

“Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının! O, kendiliğinden konuşmamaktadır. Onun konuşması ancak, bildirilen bir vahiy ile olur.”

Allahü teâlânın, insanlara peygamberleri göndermesi en büyük nimettir. Bu iyiliğin şükürü, hangi ağız ile yapılabilir? Hangi kalb, onları göndermenin iyiliğini kavrayabilir? Hangi vücut ve âza, o iyiliklere şükür olabilecek bir şey yapabilir?

İnsan aklı, o büyüklerin nurları ile aydınlanmadıkça, gerçeği bulamıyor. Peygamberler olmadıkça, insanlığın düğünçeleri, doğru yola yaklaşmıyor.

Bütün bunlara rağmen, son zamanlarda bazı çevreler, âlemlere rahmet olarak gönderilen yüce Peygamberimiz Muhammed aleyhisselamın büyüklüğünü anlayamadıklarından veya anlamak istemediklerinden, Onu sıradan bir insan gibi gösterme gayretine girdiler.

“Peygamber de olsa, Kur’anın dışına çıkamaz” gibi laflarla, sanki sevgili Peygamberimizin, Kur’an-ı kerimin, Allahü teâlânın bildirdikleri dışında, kendiliğinden bir şeyler söylediği intibayı vermeye kalkıştılar. Böylece dinin hükümlerini bildirmede, Hz. Peygamberi devre dışı bırakmak istediler. Dinde peygamberi devre dışı bırakmak, dini kabul etmemekle, dini yıkmakla eş anlamlı oldu herkesçe mâlumdur.

Hatta, “Kur’an-ı kerimde yer almayan konularda, peygamber de olsa, neticede bir insanın sözüdür. Doğru olup olmadığını Kur’anla ölçeriz” deme cüretini gösterenler oldu. Daha da ileri gidip, “Peygamberin Kur’an dışında hüküm koyduğunu söylemek şirktir” diyenler çıktı. Hâl böyle olunca, bunlara göre, Peygamber efendimizin sünneti ile amel eden bütün müslümanların mürtik olması gerekir. Böyle bir iddia ise, cenaze evindeki insanları bile güldürecek cahilce bir sözdür.

Bu cahiller, Resulullahı, hüküm koymada, Allahü teâlâdan şü veya bu şekilde vahiy almaksızın, sırf kendi istek ve arzularına göre davranan birisi durumuna düşürmekte ve meseleye böyle baktıkları için, Onun, hüküm koymadaki icraatını kabul etmenin şirk olacağını söylemektedirler.

Hâlbuki, müslümanlar bilir ki, Hz. Peygamberin bu noktadaki tasarrufu da yine bizzat vahye dayanır. Bu, vahiy konusunda, yine bizzat vahiy tarafından yapılan bir tasarrufun ifadesidir. Diğer bir ifadeyle yüce Allah, Peygamber efendimize vahiy yoluyla ilettiler Kur’an-ı kerimde yer alan bazı hükümler dışında, yine vahiy yoluyla sünnet vasıtasıyla da birtakım hükümler vâzetmiştir. Bunun için, “Kur’anda varsa kabul ederim, yoksa kabul etmem” demek, aklı başında bir müslümanın edeceği bir laf değildir.

Netice olarak, Peygamberimizin hüküm bildiren sünneti, bütün müslümanlar için, uyulması zorunlu bir kaidedir. “Sünnet beni balamaz, peygamberin şahsî görüşü ve ichtihadıdır, deşebilir veya deşirilebilir” demek hakkı, hiçbir müslümana verilmemiştir. Çünkü, Allahü teâlâ, Resulünün kendiliğinden bir hüküm koymayacağını bildiriyor. “Söyledikleri kendinden değil” buyuruyor.

“Peygamber size ne verdiyse onu alın, size ne yasakladıysa ondan da sakının!” ve **“ O, kendiliğinden konu kımamaktadır. Onun konu kıması ancak, bildirilen bir vahiy iledir”** ayet-i kerimeleri, bunu açıkça göstermektedir.

Peygamberlerin temel fonksiyonu, yüce Allahtan aldıkları lâhi mesajları, insanlara harfiyen iletmek, açıklanması gerekli noktaları açıklamak ve lâhi vahyi kendi hayatlarında bizzat yaşıyarak göstermektir.

Nitekim Peygamber efendimiz de bundan farklı birşey yapmamı kı Kur’an-ı kerimin ayetlerini insanlara harfiyen iletmi kı tebliğ etmi kı, Kur’an-ı kerimin açıklama getirmediğ noktalara açıklık getirmiştir...

Hiçbir peygamber, yüce Allah tarafından kendisine verilmemi kı bir yetkiyi kullanmaz. Onların yaptı kı, Allahtan aldıkları vahyi, yine Allahın kontrolü altında açıklamak ve uygulamaktan ibarettir. Aksini düşünmek peygambere itimatsızlık olur. Peygambere itimatsızlık gösterenin ise, müslümanlıkla bir ilgisi kalmaz...

“Niçin müslüman oldum?” 27 Şubat 1998

İslâmiyet alkol, uyuşurucu ve domuz etini yasaklamaktadır. Bunları men etmesi, İslâmiyetin ne kadar muazzam bir din olduğunu ve zamanından ne kadar ilerde bulunduğunu göstermeye kâfidir.

Hollandalı **Dr. R. L. Mellema**, müslüman olduğunu şöyle anlatır:

Leiden Üniversitesi’nde Türk dillerini incelemeye başladım. Ben, İslâmiyet, İslâm tarihi ve İslâmiyet ile alakalı ilimler hakkında, o zamana kadar Avrupa dillerinde neşredilmiş birçok kitap okudum. Görevim icabı, uzun süre Pakistan’da kaldım.

Beni bir cuma namazına götürdüler. İbadeti büyük bir dikkat ile seyrettim ve dinledim. Üzerimde o kadar büyük bir tesir yaptı ki, âdeta kendimden geçtim. Artık kendimi müslüman olmuğ kabul ediyor, müslümanların ellerini bir kardeş olarak sıkıyordum.

Daha sonra, daha küçük bir camie gittik. Bu camide çok iyi İngilizce bilen ve Pencab Üniversitesi’nde profesörlük yapan bir âlim vaaz verecekti. Vaaz verirken, kendisini dinleyenlere; “Bugün aramızda uzak bir yerden, Hollanda’dan gelmiş bir müslüman kardeşimiz var. Onun da iyi anlaması için, urdu diline daha fazla İngilizce kelimeler karıştıracağım” dedi ve çok güzel bir vaaz verdi. Ben dikkat ile dinledim.

Pakistanlı müslümanlar, bana hakiki müslüman olabilmek için, yalnız inanmanın kâfi olmadığını söylediler. İman ettikten sonra, herşeyden önce İslâmiyetin güzel ahlâkı ile ahlâklanmanın ve dinin emir ve yasaklarını yerine getirmenin lüzumunu anlattılar. İyi bir insanın, iyi bir müslüman olması için, maddeten ve mânen çok temiz olması lazım geldiğini anladım.

Beni müslüman olmaya sevkeden ve bütün kalbimle İslâm dinine balayan hususlar şunlardır:

1- Tek Allahın varlığı. İslâmiyet, bir tek büyük yaratıcı tanır. Bu büyük yaratıcı ne doğmuştur, ne doğurur. Bir tek yaratıcıya inanmak kadar mantıkî ve mâkul ne vardır? En basit düşünceli bir insan bile, bunu düşünür bulur ve buna iman eder. Şmi Allah olan bu tek büyük yaratıcı, en büyük ilmin, en büyük hikmetin, en büyük kudretin ve en büyük güzelliğ sahibidir. Merhamet ve Şfkati de sonsuzdur.

2- Allahü teâlâ ile kul arasında kimsenin bulunmayışı. İslâmiyette kul, Rabbi ile karış karışya gelir ve doğrudan doğruya Ona ibadet eder. Allahü teâlâ ile kul arasında, kimsenin girmesine

lüzum yoktur. İnsanlar, gerek dünyada, gerek ahirette yapılması gereken hususları, Allahü teâlânın kitabı olan Kur'an-ı kerimden, hadis-i şeriflerden ve İslâm âlimlerinin kitaplarından öğrenirler. Yaptıkları işlerin hesabını yalnız Allahü teâlâyâ verirler. Bir insanı ancak Allahü teâlâ mükâfatlandırır veya cezalandırır. Allahü teâlâ, hiçbir kulunu, yapmadığı bir işten mesul tutmaz ve hiçbir kuluna yapamayacağı bir iş emretmez.

3- İslâmiyetteki büyük merhamet. Bunun en açık ifadesi, Kur'an-ı kerimdeki, **(Zor ile müslüman yapmak yoktur)** mealindeki ayettir. Peygamberimiz Muhammed aleyhisselam, bir müslümanın ilim öğrenmek için, icap ederse, en uzak yabancı memleketlere gitmesini emir etmektedir. Müslümanlara, müslümanlıktan evvel gelen hak dinlerin bozulmayan kısımlarına hürmet etmeleri de emir olunmaktadır.

4- Hangi ırktan, hangi milletten ve renkten olursa olsun, bütün müslümanların kardeş sayılması. Dünyada, yalnız müslümanlık bu büyük gayeye vasil olmuştur. Hac zamanında, dünyanın her tarafından gelen yüzbinlerce müslümanın aynı ihram örtüsüne sarılarak secdeye kapanması, bütün müslümanların kardeş olduklarını bildiren muazzam bir ifadedir.

5- İslâmiyette maddiyat ile mâneviyata aynı kıymetin verilmesi. Diğer dinlerde, yalnız ruhtan, mâneviyattan ve anlaşılmaz bazı garip hususlardan bahs olunur. Hâlbuki, İslâm dininde hem beden, hem de ruh aynı derecede dikkate alınmıştır insanlara yalnız ruh temizliği değil, beden temizliği için de lüzumlu bütün hususlar emir olunmuştur. İnsanın ruhi gelişmesini, bedeni ihtiyacı ile birleştirilmesi ve onun maddiyatına hakim olarak, nasıl yaşaması icap ettiğini gayet açık bir surette beyan edilmiştir.

6- İslâmın, alkolü ve uyuşturucu maddeleri ve domuz etini haram etmesi, yasaklaması benim çok dikkatimi çekti. Kanaatıma göre beşeriyetin başına en büyük felaketleri getiren, alkol ve uyuşturucu maddelerdir. Bunları men etmesi, İslâmiyetin ne kadar muazzam bir din olduğunu ve zamanından ne kadar ilerde bulunduğunu göstermeye kâfidir.

Herkesin günahı kendine 28 Şubat 1998

“İslâm dininin, Hıristiyanlık ve diğer dinler gibi birtakım hurafelere bağlı olmayan tertemiz, dürüst ve hakiki Allah dini olduğunu gördüm.”

Hollandalı **Fazleddin Ahmed Overing** müslüman olmasını şöyle anlatır:

İslâmiyet hakkında Avrupalılar tarafından yazılmış bazı kitaplar almışım. Bunların çoğunda, İslâmiyet hakkında tam ve tarafsız bilgi verildiğini sanıyordum. Buna rağmen Muhammed aleyhisselam hakkında yazılan yazılar, bende Onun şahsiyetine karşı büyük bir saygı doğmasına kâfi gelmişti. Fakat İslâmiyet hakkında öğendiğim bilgiler, yalnızca ve noksanı. Bana rehberlik edecek kimse de yoktu.

Nihayet, elime İslâmiyeti anlatan bir şiir geçti. Bu şiiri okurken, ne büyük bir heyecan duyduğumu size tasvir edemem. Bu şiir, kararsızlık ve ızdırap içinde çırpınan ve kendisine selamet yolunu gösterecek rehberi arayan bir ruhu ne güzel tasvir ediyordu!

Bunu okurken, bu büyük şiirin sanki benden bahsettiğini, benim, hakikati bulmak için yaptığım mücadeleleri ifade ettiğini sanıyordum. Şiirin her beyitinde beyan edilen fikirleri aynen kabul edemiyordum. Fakat ârâdaki beyit tamamıyla benim düşüncelerime cevap veriyordu:

Ondan başka kimse yoktur; yalnız bir O vardır, / Ondan başka ibadete layık ilâh yoktur.

Ben, annemin arzusuna ve kendi merakıma da uyararak, din öğrenimi yapan bir yüksek okula kaydolmuştum. Bu okulda, talebelerin fikirlerini serbestçe söylemelerine müsaade ediliyor ve onların fikirlerine karşı büyük bir önem veriliyordu.

Verilen din dersleri, ancak bir insanın bilmesi gereken ana bilgilerden ibaretti. Bütün bunlara rağmen, okulun son imtihanında bana sorulan, “Dinler hakkındaki düşünceniz nedir” sorusuna karşı, benim, “İslâm dinine karşı büyük bir hürmet duyuyorum” diye cevap vermem, herhalde mektep müdürünü hayrete düşürmüştü.

O tarihlerde, ben İslâmiyete karşı büyük bir sevgi duymakla beraber, imanım tam tevakkül etmemiştii. Daha bir çeye karar veremiyordum. O zamana kadar bana kilisenin telkin ettiği İslâm düşmanlığından tamamiyle kurtulamamıştım.

Bu sefer çok ciddî olarak ve Avrupalı yazarların kitaplarının tesiri altında kalmayarak, sırf kendi mantık ve düşüncem ile, İslâm dinini incelemeye başladım. O zaman, ne güzel hakikatlerle karşılaştım!

Birçok insanların, çocukken kendilerine telkin edilen dinden uzaklaşarak, müslümanlığı niçin kabul ettiklerini anlamaya başladım. Çünkü İslâmın birinci manası, insanın kendisi ve dünyası, Allahü teâlâyâ halis bir iman ve selamet içinde olması; ikinci manası ise, kendisini Allahına tamamiyle teslim etmesi ve Onun emirlerine itaat etmesi demektii.

Kur’an-ı kerimde bu hususta yazılı olan âyeleri aklımda nakletmeye çalışıcaım. Esas Arabîsinin o muhteşem ahenginden mahrum kalsa bile, gene bu sözler insanı çok cezbetmektedir.

Fecr suresinin yirmiyedinci ayeti ve devamında mealen, **(Ey mutmainne olmuştun! Sen Ondan, O da senden razı olarak Rabbine dön! Benim salih kullarımın arasına katıl, benim cennetime gir)** buyurulmuştur.

İşte yalnız bu ifade bile, İslâm dininin, Hıristiyanlık ve diğer dinler gibi birtakım hurafelere bağlı olmayan tertemiz, dürüst ve hakiki Allah dini olduğunu göstermeye kâfidir.

Hıristiyanların, insanların günahkâr olarak doğduğunu ve yeni doğan bir çocuğun bile, kendisinden evvel gelenlerin günahlarını taşıdığı hakkındaki inancına karşı, Kur’an-ı kerimde Enam suresinin yüzaltmışdördüncü ayetinde mealen, **(Herkesin kazandığı kendisinedir, kimse başkasının yükünü, günahını taşımaz)** buyurulmuştur. Araf suresinin kırkikinci ayetinde ise mealen, **(Biz insana ancak gücü yetti kadar yükleriz)** buyurulmuştur.

İnsan bunları okurken, bunların, Allah kelamı olduğunu kalbinde duymakta ve müslümanlığı seve seve iman etmektedir. İşte ben öyle yaptım ve Allahü teâlânın en doğru dini olan İslâmiyeti seçtim ve seve seve müslüman oldum.

Batı’daki gizli müslümanlar 1 Mart 1998

“İçine eminim ki, Avrupa’da binlerce gizli müslüman var. Çünkü, binlerce Hıristiyan erkek ve kadın, İslâm dinini incelemiştir ve onu tamamiyle benimsemiştir.”

Meşhur İngiliz yazar **Hacı Lord el-Faruk Headley** müslüman olmasını şöyle anlatır:

Niçin müslüman oldum? Belki bazı dostlarım ve arkadaşlarım, benim müslüman dostlarımın etkisi altında kalarak, müslüman olduğumu zannederler. Hâlbuki mesele hiç de böyle değildir. Müslümanlığı kabul etmem, uzun seneler süren tetkik ve tefekkür neticesidir.

Ben, İslâm dinini, ancak çok iyi inceledikten ve onun hakkında tam bir kanaat sahibi olduktan sonra, müslümanlarla temas ettim ve onların da kendi dinleri hakkında tıpkı benim gibi iman ettiklerini görerek, iyi bir dine girdiğimi anladım ve çok sevindim.

Kur'an-ı kerim, bir insanın bütün kalbi ile iman ederek, İslâmiyeti kabul etmesini emreder ve istemeyerek zorla dine girmeyi reddeder. İsa aleyhisselam da, kendi havarilerine, “**Herhangi bir yere gittiğiniz zaman, oradakiler sizi kabul etmez ve dinlemezlerse, siz hemen oradan ayrılın, onları zorlamayın**” demiştir.

Ben, hayatta birçok mutaassıp protestanlar gördüm ki, katolik talebe yurtlarına giderek, katolik talebeleri zorla protestan yapmaya çalışıyorlardı. Bu lüzumsuz gayretler ve zorlamalar, birçok kavgalara, dargınlıklara, anlaşmazlıklara sebep oluyor, insanları birbirine düşman yapıyordu.

Aynı manasız işleri, Hıristiyan misyonerler, müslümanlara karşı tatbik ettiler. Müslümanları Hıristiyan yapmak için, her şeyi göze aldılar. Onları türlü türlü vasıtalarla aldatmaya çalıştılar.

Para, iş mevki vâdettiler. Hâlbuki, bu zavallı gafiller bilmiyorlardı ki, İsa aleyhisselamın hakiki emirlerini en iyi tatbik ve tasdik eden din, İslâmiyettir.

Hıristiyanlık o kadar bozulmuştur ki, İsa aleyhisselamın telkin ettiği hakiki Nasraniyet ortadan kaybolmuş onun telkin ettiği bütün insanî hususlar unutulmuştur.

Bunlar, bugün ancak İslâmiyette vardır. O hâlde, ben müslüman olmakla hakiki, temiz Nasraniyete de kavuştum. Çünkü İsa aleyhisselamın emrettiği kardeşlik, birbirine bağlılık, merhamet, hüsn-i zan, eli açıklık, bugünkü Hıristiyanlarda değil, ancak müslümanlarda vardır.

Müslüman olduğum zaman, bana birisi bir mektup yazdı. Bu mektupta, “Siz, müslüman olmakla mahvoldunuz artık. Sizi kimse kurtaramaz. Çünkü, Allahın ilâhlığına inanmıyorsunuz” diyordu.

Bu zavallı adam, benim artık Allahü teâlâyâ inanmadığımı sanıyordu. Çünkü, onun kanaatine göre, Allahü teâlânın ilâh olabilmesi için, muhakkak üçlü olması lazım idi.

Hâlbuki bu ahmak bilmiyordu ki, İsa aleyhisselam da, temiz Nasraniyeti tebliğ başladığı zaman, Allahü teâlânın bir olduğundan bahsetmiş hiçbir zaman, Onun oluğunu iddia etmemiştir.

İslâmiyet, “Ancak bir tek Allah vardır” demekle, saf Nasraniyetin esas kaidesini ortaya koymuştur. Bugün, akli bağında olan bir insanın, bir tek Allahın varlığına inanması kadar mantıklı bir şey yoktur.

Ben, müslüman olmakla, hakiki tek Allaha inanıyorum ve İsa aleyhisselamdan sonra, onun temiz dinine eklenen birçok yalanları reddediyorum. Bu mektubu yazan ve onun gibi düşünen insanlara, ancak acımak lazımdır.

Bugün Hıristiyanlar, günden güne dinlerini terkederek ateist (dinsiz) olmaktadır. Zira bugünkü Hıristiyanlık, normal, kültürlü bir insanı artık tatmin edememektedir. İnsanlar, körü körüne efsanelere inanmamakta, Hıristiyanlık inancını üphe ile karılamaktadır.

Buna karşılık, ben bütün hayatım müddetince, hakiki bir müslümanın, dininden üphe ettiğini duymadım. Zira İslâm dini, insanların bütün ruhî ve bedenî ihtiyaçlarını, en mükemmel ve mantıklı tarzda tatmin etmektedir.

İçine eminim ki, Avrupa’da binlerce gizli müslüman var. Çünkü, binlerce Hıristiyan erkek ve kadın, İslâm dinini incelemiştir ve onu tamamiyle benimsemiştir. Fakat, resmen müslüman olunca, işlerini, memuriyetlerini kaybedecekleri ve ahbabları tarafından alaya alınacaklar korkusuyla, bir türlü müslüman olmaya cesaret edememektedirler.

Aşkılık kompleksi 2 Mart 1998

Kendimize değer vermek, başkalarını değersiz görmek de ildir. Aksine, başkalarına değer vermek, kendimize değer vermekten geçer.

nsanın başkalarına faydalı olabilmesi için, önce kendisine faydalı olması lazımdır. Kişinin kendisine faydalı olabilmesi için de, kendisini bilmesi, tanınması gerekir. Kişinin kendisini bilmeden, kendisine layık olduğ de ėri vermeden, ba şkasına faydalı olması mümkün değildir. Bu durum, hem dünya işleri için, hem de ahiret işleri için geçerlidir.

Tevâzu dinimizin emridir. Ancak, tevâzu, kendini basit görmek, herkesten aşağ görmek değildir. Tevâzu, kendini ba şkalarından üstün görmemektir. Müslüman, yerine göre, aşırlığını koymalı, kendini aşağlatmamalıdır. Her zaman vekarını korumalıdır. Kendini beēnmi şkibirli kimselerin yanında, kibirli görünmek de dinimizin emridir.

Kiğ kendini aşağ görürse...

Aşağlık kompleksine giren kimsenin, özellikle dünya işlerinde ba şarılı olması mümkün değildir. Kendini a şağ, işe yaramaz biri olarak gören kiğ, gerçek yetenekleri ne olursa olsun, ba şarılı olamaz. Eēer ki ř kendisini aşağ bir kiğ olarak görüyorsa, bu şekilde davranır ve hiçbir cila, maske veya blöf, bu temel duygusunu uzun süre saklayamaz. Kendini önemli görmeyen bir kiğ, önemli biri olamaz.

Önemli olmak için, önemli olduğümüzü dü şünmeliyiz. Böyle olunca, öteki insanlar da böyle dü şünecek, bize deēer verecektir.

Dü şünme biçiminiz, hareket biçiminizi belirler. Hareket biçiminiz de, buna ba şlı olarak, diēer insanların size nasıl tepki göstereceklerini belirler.

Kendimize deēer vermek, ba şkalarını deēersiz görmek de şildir. Aksine, ba şkalarına deēer vermek, kendimize deēer vermektir. Ki ř, kendine ne kadar çok saygı duyarsa, ba şkaları da ona, o kadar çok saygı duyar. Bir tecrübe edin. Mesela, kendisine hiç deēer vermedi ĩniz kimseleri gözünüzün önüne getirin. Bunların kendilerine deēer vermeyen kimseler oldu ĩnu hemen anlayacaksınız.

Kendine saygı duymak, yaptığımız her şeyde kendini gösterir. şimdi dikkatimizi, kendimize saygımızı artırmak için kullanılabilir belli bazı şeylere odaklayalım ve böylece ba şkalarından da daha fazla saygı görelim.

Unutmayalım, görünümümüz konu şur. Kar şımızdakine hakkımızda bir şeyler söyler. Eēer görünümümüz iyiyse, hakkınızda olumlu şeyler söylüyor olduğundan emin olabilirsiniz. Evimizde, i ř yerinde nasıl bir insan olmak istiyorsak, o şekilde göründüğümüzde, istedi ĩniz hedefe varmamız daha kolay olur.

Görünüm olarak, temiz, düzenli, tertipli olmanın bedeli çok azdır. şyi giyinen, kar şılığını her zaman alır.

Giyinmeyi cesaretimizi artırmak, güven duygusunu kamçulamak için bir araç olarak kullanmalıyız. Tecrübeli bir profesör, imtihana girecek öfencilerine şu nasihati yaptı: “Bu önemli imtihan için iyi giyinin. Yeni bir kravat alın. Elbisenizi ütöleyin. Ayakkabılarınızı boyayın. Zekî görünün, çünkü bu, zekîce dü şünmenize, imtihanı ba şarmanıza yardımcı olacaktır.”

Görüntünüz sizinle konu şur; ama aynı zamanda ba şkalarıyla da konu şur. Diēerlerinin, sizin hakkınızda ne dü şündüklerini anlamaya yardım eder.

şlk izlenim önemlidir

şnsanlar bizi görünümümüze göre deēerlendirir. Görünümünüz di ēerlerinin bizi deēerlendirmesindeki ilk intibad ır. Ve onu uyandırmak ne kadar zaman alırsa alsın, ilk izlenimi de ř ĩrmek zordur.

Bir gün bir markette rafta duran çekirdeksiz üzümün kilosunun 400 bin lira olduğunu görmüşüm. Yanındaki rafta ise aynı kalitede, ancak jelatin ile paketlenmi şüzümler de vardı ve kilosu 600 bin lira yazıyordu. Tezgahtar gence, “Üzümler arasındaki fark nedir” diye sordum.

“Farkı, jelatinidir. Jelatine sarılı üzümlere, fiyatlı olmasına rağmen daha çok rabet var” dedi.

Bu örnekte olduğu gibi, ki ki, kendini ne kadar iyi görünümde sunarsa, o kadar çok kiğiden kabul görür... Toplumdaki değeri artar. Topluma daha faydalı hâle gelir.

“Ye kürküm ye!” 3 Mart 1998

Düzgün, itinalı giyinen kimse, karışındaki insanın, kendisine ilgi, saygı duymasına sebep olur. Saygı duyulan insanın, başkasına faydalı olması daha kolaydır.

“Para konuşmayı, elbise yürümeyi öğretir insana” derler. Gerçekten de cebi dolu, güzel giyinmiş insanın konuşması da, yürümesi de başka oluyor. Düzgün, itinalı giyinen kimse, karışındaki insanın, kendisine ilgi, saygı duymasına sebep olur. Saygı duyulan insanın, başkasına faydalı olması daha kolaydır. Nasreddin hocanın, “Ye kürküm ye” fıkrasını hepimiz biliriz. Bu espriden çıkaracağımız çok ders var bizlere...

Bir kişinin görünümü düzgün ise, konuşma yükü yüzde elli azalır. Çünkü insanın görünümü kesinlikle konuşur. İyi giyimli bir kişinin görünümü hep olumlu şeyler meydana getirir karışındakilere...

Önemli kişinin alameti

İnsanlar şöyle der: “Öte önemli bir kişi; zekî, başarılı, güvenilir. Bu, arayıp da bulunamayacak birisi; takdir edilecek, saygıdeğer birisi. O kendisine saygı duyuyor ve ben de ona saygı duyarım.”

Düzgün giyinmemiş birinin görüntüsü, hep olumsuz şeyler söyler. İnsanlar da onun için şöyle der: “Öte işleri iyi gitmeyen birisi. Dikkatsiz, verimsiz ve önemsiz birisi. Sıradan bir insan. Özel bir ilgi hak etmiyor. Oradan oraya itilip kakılmaya alışık birisi.”

Diğer bir husus; hepimiz çocukların, anne ve babalarına ait tutum, alışkanlık, korku ve tercihleri ne kadar çabuk öğendiklerine dikkat etmişizdir. Yemek tercihi, üslup, dini veya politik görüş veya her türlü davranış biçimi, ne olursa olsun, çocuk, ebeveyninin düşünce tarzlarının yansıyan bir yansımasıdır. Çünkü o taklit yoluyla öğrenir.

Yetkinler de öyle öğrenir. İnsanlar hayatları boyunca başkalarını taklit etmeye devam eder. Ve onlar liderlerini, yöneticilerini taklit eder; düşünceleri ve hareketleri, bu insanlardan etkilenir.

Argo ve kelime seçimi, sigara içiş biçimi, bazı mimikler ve üsluplar, giyim tarzı, otomobil seçimi ve benzeri alışkanlıklar hep böyle taklit ile kazanılır...

İf sinirli, gergin ve kaygılı ise, yakınındakiler de benzer hâlleri alır. Ama ne zaman ki, if rahat, kendini iyi hissediyorsa, işçileri de aynı duyguda olurlar.

İlerimize karşı olan yaklaşım biçimimiz de, bizim emrimiz altında çalışan insanların işlerini, yaklaşımlarını belirler.

Emrimiz altındaki kişilerin işe yaklaşım biçimleri, doğrudan bizim kendi iş yaklaşımımızın yansımasıdır. Unutmamak lazım: Üstün ve zayıf olduğumuz noktalar, bize başta insanların davranışlarında da belirli bir biçimde göze çarpar. Tıpkı bir çocuğun, ebeveyninin davranışlarını yansıttığı gibi...

Mesela işyerinde patron, heyecanlı ve coşkulu ise, çalışanları da öyle olur. Bir mağazada coşkulu bir tezgahtarın, sizi, müşteriyi, sattığı şeyle ilgili olarak ne kadar heyecanlandırdığına hiç dikkat ettiniz mi? Veya coşkulu bir konuşmacının dinleyicileri nasıl uyanık, heyecanlı ve coşkulu tuttuğunu izlediniz mi? Eğer siz coşkulu olursanız, çevrenizdekiler de öyle olacaktır.

Diğer bir husus da; tepede olmak için, tepede olduğunuzu hissetmeniz lazımdır. Kendinizi teğvik edin. Kendinizi ne kadar başarılı ve güçlü hissediyorsanız, başarılı değilseniz bile, başarılı olmanız o oranda artacaktır. Bu ve buna benzer çalışmalarla düşünce yapımızı değiştirmeliyiz. Karamsarlıktan kurtulmalıyız. Yapamam, edemem, beceremem lafları hep karamsarlığın eseridir. Düşüncelerinizi terfi ettirmek, hareketlerinizi terfi ettirir. Bu da başarıyı getirir.

Rehber kişî önemlidir

Başarıya ulaşmada, başarılı bir kimseyi örnek almak da hedefe varmayı kolaylaştırır. Her olayda onun hareketleri ile kendi hareketlerimizi karşılayalım. Mesela, endişelendiğimizde, ümitsizlik kapıldığımızda, kendimize hemen şunu soralım: “Bu önemli insan, böyle bir durumda endişelenir miydi? Bundan dolayı rahatsız olur muydu?”

Bir yerde konuşma yapacağımız zaman, şunu soralım: “Bu kimse nasıl konuşurdu, nereden başlardı, nerede bitirirdi?”

Sinirlenince de şöyle soralım: “Bu kimse, böyle bir durumda, benim gibi çılgına döner miydi?”

Çalışmak bakımından da, “Bu kimse nasıl çalışırdı ve çalışma temposu ne olurdu” diye soralım kendimize...

Kıscası, her zaman kendimize şunu sormamız lazım: “Değer verdim, örnek aldım bu zat, bu işi yapar mıydı, yaparsa nasıl yapardı?”

Bu soruyu günlük hayatımızda ne kadar çok kendimize sorar ve buna göre hareket edersek, o oranda başarılı insan olmuştuk oluruz.

Siz iffetli olursanız... 4 Mart 1998

Peygamber efendimiz buyurdu ki:“Ey gençler, namusunuzu koruyun, zina etmeyin! İyi bilin ki, namusunu koruyana cennet vardır. Siz iffetli olursanız, kadınlarınız da iffetli olur.”

Allahü teâlâ, kullarının, dünyada felakete, ahirette de şiddetli azaplara yakalanmamaları için, bildirdiği ahlâk kurallarına uyulmasını emrediyor. Ne yazık ki, nefslerinin, şehvetlerinin esiri olan bazı kimseler, Allahü teâlânın emirlerine gericilik, kâfirlerin âşkını, çılgın işlerine ilericilik diyor.

Fuhşun, kötü ahlâkın tek sebebi, tabî ki, kadınlar değildir. Bu kötülükte, erkeklerin de rolü büyüktür.

Erkekler, iffetsiz, yani namussuz olursa, karıları, kızları da kötü yola dâbabilir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Siz iffetli olursanız, kadınlarınız da iffetli olur.)

(Ey gençler, namusunuzu koruyun, zina etmeyin! İyi bilin ki, namusunu koruyana cennet vardır.)

(Onun bunun karısını, kızını ayartan bizden değildir.)

(Zina eden, aynı âye mârüz kalır.)

Atalarımız da, “**Çalma elin kapısını, çalarlar kapını**” ve “**Eden bulur**” demişlerdir.

Zararın neresinden dönülürse kârdır. “**Allah artık beni affetmez**” diyerek günahlara devam etmemelidir! Kur’an-ı kerimde mealen buyuruldu ki:

(Ey günahı çok olan kullarım! Allahın rahmetinden ümidinizi kesmeyin! Allah günahların hepsini affeder. O, sonsuz mağfiret ve nihayetsiz merhamet sahibidir.)

Zinadan sakınmada, dünyada ve ahirette pek çok faydalar vardır. Evlilikten, aileden beklenen faydalar, ancak zinadan kaçmakla elde edilebilir. Zinadan kaçmakla, doğan çocukları n kime ait olduğunu bilir, birçok cinayetlerin önü alınmış olur.

Zinadan kaçmakla, karı ve kocanın birbirine itimadı olur, ailelerin namusu, ayaklar altında çiğnenmemiş olur. Ebedî hayatın saadet ve kurtuluşu, bu kötülükten kaçmakla elde edilir.

Kıyamet günü, güneşle dünya arasındaki mesafe çok kısılacaktır. Halk, muhasebeleri sırasında korku ve sıkıntılıktan o kadar terleyecekler ki, vücutlarından çıkan terler, yeri çamur hâline getirecektir. İnsanlar, günahı nisbetinde, ter içinde kalacaktır.

Böyle sıkıntılı bir günde, bazı kimseleri cenab-ı Hak, himaye edecektir. Sıcaklığı tarife sınıyacak o gün, bir ağaç dalı bile insana hayat bahşedecek kadar kıymet taşıırken, Arşın gölgesinde bulunmanın ne büyük bir devlet olduğunu tasavvur etmelidir.

Yunus Emre hazretlerinin dörtlüğüne hoş :

Mahşerde halk kala hayran,
Çok yürekler ola pürvan,
Arşın gölgesinde seyran,
Edenlerden eyle bizi!

Arşın gölgesinde, cenab-ı Hakkın himayesinde olacak kimseleri, sevgili Peygamberimiz şöyle bildirmektedir:

(Yedi sınıf insan vardır. Allah onları, ilâhi himayesinden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı bir günde himayesine alacaktır. Onlar:

- 1- Adil hükümdar,
 - 2- Aziz ve celil olan Allahın kulluğundan ayrılmadan, yetiştirilmiş genç, delikanlı,
 - 3- Kalbi mescidlerde asılıp kalmıcaasına cemaate devamlı olan erkek,
 - 4- Allah yolunda birbiriyle dost olan, bu gaye üzerinde toplanıp, bu uğurda ayrılan iki kimse,
 - 5 - Asil bir soy şerefine ve güzelliğesahip bir kadının zinaya çağırıldığında, “Ben Allahtan korkarım” diyerek onun teklifini reddeden erkek,
 - 6- Verdiğibir sadakayı, sağının ne harcadığını solu bilmeyecek kadar gizleyen kimse,
 - 7- Kimsenin bulunmadığı tenha bir yerde, Allahı zikredip, gözleri yağıdöken kimse.)
- Bunun için her müslümanın hedefi bu yedi sınıftan birine girmek olmalıdır.

Kim namusunu korursa... 5 Mart 1998

Allahın rızası ve cennet, nefse güç gelen şeylerin arkasında gizlidir. Tahammülü zor olan ve insanı en fazla nefse mağup ettiren şey, şehvanî hislerdir.

Şrailoğulları ndan bir kimse vardı. Kötülüklerin içinde gezer ve hiçbir günahı işlemekten çekinmezdi.

Bir gün kendisine bir kadın gelmişti. Kendisinden yardım istiyordu. Bu kimse, eline fırsat geçtiğini düşünerek, muhtaç bulunduğ için yardım isteyen bu kadına, zina etmesine karşılık altın altın vermeyi vâdetti. Çaresiz kalan kadın, bu teklifi kabul etti. Ona tecavüz edeceği zaman, kadın titredi ve âfâd ı. Bunun üzerine adam, kadına sordu:

- Seni alâtan sebep nedir ey kadın?

- Bu kötülük, daha önce benim hiç yapmadığım bir işir. Böyle büyük bir günahı işleyeceğimden dolayı korkudan ağlıyorum.

Erkek böyle bir sözle karşılınca, utandı, neye ufâd ını anlayamadı. Hemen kendine gelip, kadına dedi ki:

- Sen Allahın korkusundan böyle titriyorsun! Allahtan daha çok benim korkmam gerekir. Haydi sen evine git, verdiğim para da senin olsun. Allaha andolsun ki, bundan sonra Ona ebediyen âsi olmayacağım.

Samimî bir şekilde, bir daha haram işlemeyeceğine dair cenab-ı Hakka söz verdi...

Bu kimse, o gece vefat etti. Sabah olduğ zaman, kap ısının üzerine Ėyle bir yazı yazılmığ bulunuyordu: **“Hiç Ėiphesiz ki, cenab-ı Hak bu kimseyi mükâfatlandırdı.”**

Halk bu iğe çok Ėâırdı. Ėünkü onun yağayığını biliyorlardı. Fakat bağına gelen bu son hadiseyi bilmiyorlardı.

Allahın rızası ve cennet, nefse güç gelen Ėeylerin arkasında gizlidir. Tahammülü zor olan ve insanı en fazla nefse malûp ettiren Ėey, Ėehvanî hislerdir. Bunlara karĖı zafer kazanan, ebedî hayatın saadetine eriğir.

Resulullah, KureyĖdelikanlılarına Ėyle hitap etmiğti:

“Ey KureyĖgençleri! İrzınızı zinadan muhafaza ediniz, zina etmeyiniz! Haberdar olun ki, kim ırzını muhafaza ederse, ona cennet vardır.”

Allahın Resulü, ebedî hayat teminatını bu Ėekilde ifade buyurmuğtur.

İnsanlar, geçici dünya hayatının servet ve malını korumak için, birçok çarelere bağırlıdır. Ne kadar ufâ Ėşalar, dünya yine fânidir. Ebedî hayatın korunması, daha büyük ve ciddî bir dikkat ister.

Peygamber efendimiz, Mekke’yi fethettiğgün, devesinin üzerinde Ėyle buyurmuğtu:

“Gerçek hayat, ahiret hayatıdır.”

Bu ulvî hayatı kazanmanın sebebi, Allahın rızasına vesile olan ibadetlere koğmak ve günahlardan kaçmaktır.

Bu sebeptendir ki, cenab-ı Hak, **“Zinaya yaklağmayınız! Ėünkü o, Ėiphesiz bir hayasızlıktır, kötü bir yoldur”** buyurmaktadır.

Cenab-ı Hak, ahiret hayatında kurtulan ve umduğna nail olan müminleri sayarken, **“İrzlerinizi koruyanlar”** buyurarak, felah yoluna iğâret etmiğbulunmaktadır.

Peygamber efendimiz bir hadis-i Ėerifinde, **(Kim dilini, ırzını, namusunu korursa, o kimse cennete girer)** buyurdu.

Yine hadis-i Ėeriflerde buyuruldu ki:

(KomĖ kadına, arkadağhanımına Ėehvet ile bakmak, yabancı kadına bakmaktan on kat daha günahtır. Evli kadınlara bakmak, kızlara bakmaktan bin kat daha günahtır. Zina günahları da böyledir.)

(Avret yerini açana ve bağkasının avret yerine bakana Allah lânet etsin!)

(Kadının yüzünden ve iki eli ayasından bağka bütün bedeni avrettir.)

Zinanın dünyadaki zararlarından bazıları hadis-i Ėeriflerde Ėyle bildirildi:

(Zina fakirliğyol açar.)

(Zina etmeyin, kadınlarınızın cazibesi, sevgisi gider, soğklük bağlar.)

En büyük günah! 6 Mart 1998

“Yabancı kadını görüp, azab-ı Ėâhiden korkarak, bağını ondan çevirene, Allahü teâlâ ibadetin tadını duyurur. Harama bakmayan gözler, cehennem ateği görmez.”

Zina, dinimizin yasak ettiğen büyük günahlardandır. Ėünkü, hadis-i Ėerifte, **(Allah katında zinadan büyük günah yoktur)** buyuruldu. Bu büyük günah üzerinde çok durulmuğtur. Özellikle de kadınların zinadan ve zinaya sebep olan iğlerden uzak durmaları üzerinde çok hassas davranılmığtır. Özellikle kadınların üzerinde durulması; bu günahın hâsıl olması, çok defa onların razı olmalarına bağı olduğve kendilerini gösterdikleri, te Ėhir ettikleri içindir.

Bunun için, bu yasaktan, kadınların daha şiddetli olarak yasak edilmeleri icap etti. Bundan dolayı, Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde, bu günahı işleyenlerin cezalandırılmasında, kadını erkekten evvel bildirdi.

Bu günah, insana, dünyada ve ahirette zarar verir ve bütün dinlerde yasak ve çirkin olmuştur. Peygamber efendimiz, zinanın dünyada ve ahirette, sebep olacağı kötülükleri şöyle bildirdi:

(Zinanın dünyada üç fenalığı vardır: Biri, güzelliği ve parlaklığı giderir. İkinci, fakirliği sebep olur. Üçüncüsü, ömrün kısalmasına sebep olur. Ahiretteki üç zararına gelince, Allahü teâlânın gadabına sebep olur. İkinci, suâlin, hesabın fena geçmesine sebep olur. Üçüncüsü, cehennem ateğinde azap çekmeye sebep olur.)

Bir hadis-i şerifte de, **(Yabancı kadınlara bakmak, gözlerin zinasıdır. Onları tutmak, ellerin zinasıdır. Onlara gitmek, ayakların zinasıdır)** buyuruldu.

Nur suresindeki ayet-i kerimede ise mealen, **(Müminlere söyle, yabancı kadınlara bakmasınlar ve zina etmesinler! Ve mümin kadınlara söyle, onlar da, yabancı erkeklere bakmasınlar ve zina etmesinler)** buyuruldu.

Kalb, göze tâbidir. Gözler haramdan sakınmazsa, kalbi korumak güç olur. Kalb, harama dalarsa, zinadan sakınmak güç olur. O hâlde, imanı olanların, Allahü teâlâdan korkanların, harama bakmaması lazımdır. Ancak bu suretle, kendini korumak, dünya ve ahirette zarardan kurtulmak mümkün olur.

Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde, kadınların, kızların, yabancı erkeklerle yumuşak sesle, cilveli konuşmalarını, böylece kötü adamların kalblerine fenalık getirmelerini men etmekte, buna sebep olmayacak şekilde söylemelerini istemektedir.

Dinimiz, kadınların, yabancı erkeklere süslenmelerini, onları tahrik etmelerini yasak etmektedir. Bileziklerinin sesini duyurmamak için, yavaş sessiz yürümelerini emir etmektedir. Yani fiska, günaha sebep olan herşey de günahtır. O hâlde günaha, harama sebep olan şeylerden kaçmak lazımdır. Kur'an-ı kerimde mealen, **(Zinaya yaklaşmayın! Çünkü o, çirkin, acaib bir iş kötü bir yoldur)** buyuruldu.

“Zinaya yaklaşmayın” demek, zinaya götürecek sebeplerden, hareket ve işlerden sakının, yabancı kadınları düşünmeyin, onlarla konuşmayın, onların seslerini dinlemeyin, onlara bakmayın, demektir.

Giyime dikkat etmemek de, kötü işlere yol açabilir. Kur'an-ı kerimde mealen, **(Ey Resulüm, müminlere söyle, harama bakmasınlar ve avret yerlerini haramdan korusunlar! Müslüman kadınlar da zinetlerini göstermesinler, bağırtülerini yakalarına kadar örtünler)** buyuruldu.

Yabancı kadınlara bakmak gözü zayıflatır, kalbi de karartır. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Yabancı kadını görüp, azab-ı ilâhiden korkarak, başını ondan çevirene, Allahü teâlâ ibadetin tadını duyurur.)

(Harama bakmayan gözler, cehennem ateşini görmez.)

“Safizm”, “lezbiyecilik” yani kadınların, yabancı kadınlara şehvet ile bakması ve dokunması; kadınların, kocasından başkasına, erkek ve kadın, kim olursa olsun, yabancıya süslenmeleri câiz değildir. Bu, ayrı ıca bir hastalıktır. Erkeklerin homoseksüel olması, yani olanlara şehvet ile bakmaları ve dokunmaları haram olduğu gibi, kadının da homoseksüel olması, yani kadına şehvet ile dokunması ve bakması haramdır. Dünyada ve ahirette felaketlerden kurtulmak için, bu incelikleri iyi gözetmek lazımdır. Erkekle kadın, başka cinsten oldukları için, bir araya gelmeleri güçtür. Kadının kadına yaklaşması böyle olmayıp kolaydır. Bilhassa sosyete

kadınları arasında bu hastalık hızla yayılmaktadır. Bunun için kadının kadına bakmasını ve dokunmasını, erkeğin kadına ve kadının erkeğe bakmasından daha şiddetle yasak etmelidir.

Ahlâksızlığın sebepleri 7 Mart 1998

Batı'daki boğunmaların belli başlı sebebi, zina ve benzeri kötü ahlâktır. Bu kötülükleri, asrîlik, medenîlik gibi çeşitli isimler altında, yıllardır memleketimize sokmaya çalışmırlardır.

Bugün Batı'da, zina, safizm, livata gibi fuhuş çok yaygındır. Bunun en önemli sebebi de, kadın ve erkeklerin, birbirleri ile kontrolsüz, ölçsüz şekilde görüşmeleridir. Bunun için, Batı'da zina etmeden ömür geçirmiş bir erkek ve kadın, pek nadir bulunur.

Kadın-erkek hiçbir çekinme olmaksızın, beraber oturmaları, konuşmaları ve görüşmeleri ile, kadınlara hürmet ediyoruz ve haklarını yerine getiriyoruz dedikleri hâlde, onları bu tehlikelere kendileri düşünerek, gerçekte kadınları tahkir etmekte, aşağılamakta ve ticaret metaı olarak kullanmaktadırlar.

Müslümanların hanımları ise, ırz, namus ve haya sahibi olarak, beyleri yanında ve her yerde muhterem, kıymetli olduğundan, beyleri, onları böyle tehlikelere ve hakaretlere layık görmezler.

Herkes, en çok sevdiği ve kıymetli olan şeyleri, kendi nefsi için sakladığı gibi, müslümanlar da, kendilerine her şeyden kıymetli, aziz ve muhterem bildikleri beylerini, hanımlarını uçan kuşan esirgerler. Bu ise, muhabbetin, sevginin çokluğundandır.

Avrupalılar, bu hususta ahlâk ve namus duygusundan uzaklaşmırlardır. Erkeğin, hanımını veya kadının, kocasını kıskanması, çok gülünç ve alay konusu olan bir ahmaklık kabul edilmektedir. Bir kimse hakkında, filan kıskanç imi denilince, terbiyesiz ve ahmak sayılır.

Az da olsa, bazı Avrupalılar bu aşağılık farkına vardılar. Tanıdığımız Hıristiyanlardan birisi, Almanya'da doğup büyüdü ve Protestan olarak yetişmişken, balolara kızkardeşlerini götürüp, başkalarının eline terketmeye, namus duygusu ile razı olmadığından, vatanı olan Almanya'yı ve dini olan Hıristiyanlığı terkederek, İstanbul'a gelmiş ve müslüman olmakla şereflenmiştir.

Avrupa'yı görmüş olanların bildiği gibi, birçok kibar ailelerde, karı-koca arasında şekilî bir beraberlik vardır. Evlerine misafir geldiğinde kendileri de misafiri eğittikleri zaman, dostlarına karı, güya, birbirlerine çok baktımlar gibi, güzel muamele ederler.

Fakat bir müddet sonra, aileler birbirlerine yaklaşıp karı-kocaları zaman, karı-kocanın asıl düşünceleri anlaşılır. Yani her biri, diğerini görmek istemeyecek kadar, birbirlerinden bıkmış usanmıştır. Hatta bazıları, ne sen bana karı ne de ben sana karıyım diye, anlaşma yapmırlardır.

Böylece, erkeğin birkaç sevgilisi olduğu gibi, kadının da nice sevgilileri olup, ikisi de, kendi zevk ve safalarında, ayrı ayrı vakit geçirmektedirler. Ayrıca, iki taraftan biri, hayatta olduğu müddetçe, bir başkası ile evlenemediklerinden, birbirlerinin ölmesini beklerler. Bazan, biri diğerinden kurtulmak için, öldürmeye dahî teşebbüs etmektedir. Bunun için Batı'da ortalama evlilik beş sene devam eder. En geç beş sene sonra eller boğunuyor.

Bu gayri insanî yaşımların sebebi, hep zina ve benzeri kötü ahlâktır. Bu kötülükleri, asrîlik, medenîlik gibi çeşitli isimler altında, yıllardır memleketimize sokmaya çalışmırlardır.

Erkeklerle kadınların bir arada toplanmaları, oturup kalkmaları ve balolarda kadınların boyunları, gerdanları, kolları açık olarak dans etmeleri ve süs eşyalarını ve zinetlerini takarak

gelip, kadın erkek karmakarışık oturmaları serbest olunca, buralarda gözlerini birbirlerine bakmaktan muhafaza edecek kaç erkek ve kaç kadın bulunabilir?

Müslüman bir hanımın kocası, ne kadar uygunsuz olsa da, kendisi başka bir erkekle konuşmadığı, oturup kalkmadığı için, ona tahammül eder ve geçinir gider. Felakete sebep olacak, zararlı hâllerde bulunmazlar. Kıskanç ve ayıp bilen bir kimse için, İslâm dininden başka bir dinde, asla kalb huzuru ile yaşamak mümkün değildir.

Herkes İkâyetçi 8 Mart 1998

Ana-babanın çocuğuna söylediği sözlerin, nasihatlerin tesirli olması için, önce kendilerinin uygun yaşamaları lazımdır. Aksi hâlde sözlerinin tesiri olmaz.

Zamanımızda hemen hemen her aile, çocuklarının kendilerini dinlemediklerinden İkâyetçiler... Ana-babanın çocuğuna söylediği sözlerin, nasihatlerin tesirli olması için, önce kendilerinin uygun yaşamaları lazımdır. Aksi hâlde sözlerinin tesiri olmaz. Ana-baba, çocuğun gözü önünde her türlü yalanı söyler, sonra da, “Olum, sakın yalan söyleme! Yalan çok zararlıdır” derse, çocuk buna hiç inanır mı?

Mesela, anne-baba çocuğuna namaz kılmasını, doğu sözlü ve iffetli olmasını tembih edecekse, önce kendilerinin namazlarını muntazaman kılması, doğu sözlü ve namuslu olması şarttır.

İmam-ı a'zam zamanında, bir ailenin çocuğu fazla bal yemekten hasta oldu. Babası, bu çocuğuna bal verip, İmam-ı a'zam hazretlerine getirdi. Kendisine durumu anlattı. Çocuğuna bal yememesi için nasihat etmesini rica etti. İmam-ı a'zam hazretleri, çocuğun kırk gün sonra getirilmesini istedi.

Adam, “Bir hikmeti vardır” diyerek dönüp evine geri gitti. Kırk günün bitiminde büyük bir sabırsızlıkla, İmam-ı a'zamin evinin yolunu tuttu. İmam-ı a'zam hazretleri çocuğu karşılarına alarak şöyle bir nasihatte bulundu:

- Evladım, sakın bir daha fazla miktarda bal yeme!

Çocuk, “Çocuk bakan çocuğun babası böyle konuştu:

- “Bu kadar kolaydı da, neden ilk geldiğimiz zaman bunu söylemediniz?”

- O gün, ben bal yemişim. Çocuğuna “Bal yeme” desem, sözümün tesiri olmazdı. Vücutumda balın tesiri oldukça, yapacağım nasihatın bir faydası olmayacaktı. Bunun için, kırk gün sonra gelmenizi istemişim.

Bir baba, çocuğun yalan söylememesini arzu ediyor ise, kendi ahlısında asla bir yalancılık örneği vermemelidir! Kendi elimizle ve dilimizle çocuğuna yalancılık tohumlarını ekmemeliyiz.

Çocuk bir suç işler. Babası onu terbiye etmeye teşebbüs ederken, annesi atılır ve, “Babası! Onu benim çocuğum yapmadı, benim çocuğum öyle şey yapmaz” der. Çocuğuna annesinin eliyle o andan itibaren yalancılık tohumu ekilmeye başlar. Bu tohumlar, her mevsimde dal ve kök salarak büyür, en kısa zamanda filizlenmeye başlar ve kısa bir zaman sonra da meyvesini verir.

Bu davranış ayrıca çocuğun gözünde babanın ahlisini de küçültmektedir. Çünkü o andan itibaren çocuk, babasının ahmak, anlayızsız ve idraksiz olduğuna; işlediği suçun kendi tarafından yapıp yapılamayacağını anlamayacak kadar ahmak olduğuna hükmeder. Artık çocuğun gözünde babasının bostan korkuluğundan farkı kalmaz.

Bazı kimseler, birisi gelip, kapının zilini çaldığında, kendisi de gelenin kim olduğunu pencereden görerek, onunla görüşmek istemediği için, çocuğuna kapıyı gönderip, “Babam evde yok” diye söyletmektedirler.

te böyle bir hareket, o andan itibaren çocuğun kafasını karıştırır. “Babam hem evde, hem de bana yok dedirtti” diye düşünmeye başlar ve bu girift bilmeceyi halledemez. Çocuğun ruhuna, o dakikadan itibaren, babasının eliyle yalancılık tohumu ekilmiş olur. Ruhunun derinliklerinde yerleşen, gelişip büyüyen yalancılık meyvesini de ilk defa babası tattırılmış olur.

Çocuğun zaman da, baba, çocukların istedikleri şeyleri, “Bugün alırım, yarın alırım, bugün unuttum” gibi sözlerle, çocuklarının isteklerini unutturmak ister. Aslında çocuk istediğini unutmamıştır. Kendinin aldatıldığını hafızasına yerleştirmiştir.

Yılan yumurtasından yılan, yalancılıktan da yalan doğmaktadır. Herkes ektiğini biçer. Hatta rüzgâr eken fırtına biçer.

Terbiyede orta yol 9 Mart 1998

Devamlı sertlik, çocuğun üzerinde menfi tesir meydana getirir. Ara sıra latife ve şaka yapmak, onları tabii bir hâle döndürür. Resulullah efendimizin küçük çocuklara latife yaptığı olmuştur.

Çocuk terbiyesi en zor işlerden biridir. Zor olduğu kadar da faydalı bir işdir. Çünkü, dinimizi öğretme işini bizden sonra onlar devam ettirecektir. Onlara öğrettiğimiz faydalı bir işten dolayı, bu faydalı işi yaptığımız müddetçe bize de sevap yazılacaktır. Çünkü hadis-i kerime, **(Bir müslümanın evladı ibadet edince, kazandığı sevap kadar, babasına da verilir. Bir kimse, çocuğuna fıkıh, günah işler öğretirse, bu çocuk ne kadar günah işlerse, babasına da, o kadar günah yazılır)** buyurulmuştur.

Bunun için çocuk terbiyesi üzerinde önemle durmalıyız. Terbiyede nefret ettirmemeliyiz. Çocuğun terbiyede, devamlı sertlikten kaçınmalı, gerçekleri yumuşaklıkla dile getirmelidir. Orta yolu elden kaçırmamalıdır. Ancak bu sayede insanların, kalblerinde taht kurup terbiyede başarılanabilir.

Yavaş yavaş rahmet, yeri kabartır ve toprağın derinliklerine kadar işler. Sağanak hâlindeki yağmurlar, hem ekinleri, hem de toprağın en verimli kısmını alır götürür. Atalarımız, bunun için **“Söz var kestire baş, söz var kese savaşı”** demişlerdir.

Bir durumu, çocuğun anlayabileceği metod ile ifade etmek gerekir. Gerek bir vazifenin telkininde, gerekse bir kötülükten sakınmasını tembihte metodumuz bu olmalıdır.

Terbiye usulünde çocuğun seviyesine inmek de işin onun anlayacağı bir ifade tarzı ile durumları dile getirmeye ve çocuğahlâken yüksek bir seviyeye ulaştırmaya gayret etmek gerekir. Baba ve annelerden bazıları, çocuğun seviyesine ineyim derken, çocukla konuşmakta ve onlarla yüz göz olduğu için de sözünü dinletememekte idiler.

Terbiyede sertlik, iyi netice vermemektedir. Mühim olan, etrafa korku salmak değil, çocuğun vazifeyi sevdirebilmektir. Resulullahın her zaman hizmetinde bulunan Enes bin Malik hazretleri diyor ki: “Resulullah'a on sene hizmet ettim. Onun bana yaptığı hizmet, benim Ona yaptığımından çok idi. Bana incindiğini, sert söylediğini hiç görmedim.”

Ağrı sertlik, herşeye müdahale, ölçüyü kaçırmak ve ileri gitmek olur. Hiç ses çıkarmamak ve hatalarına göz yummak da eksikliklerdir. Dinimiz orta yolu ve itidali tavsiye etmektedir. Kabahati yapan çocuğun küçüklüğüne de işin işlenen işin kötülüğüne bakarak, gereken tedbiri almalı ve fenalığın önüne geçmeye çalışmalıdır.

Devamlı sertlik, çocuğun üzerinde menfi tesir meydana getirir. Ara sıra latife ve şaka yapmak, onları tabii bir hâle döndürür. Resulullah efendimizin küçük çocuklara latife yaptığı olmuştur.

Çocuk terbiyesinde başarılı olabilmek için, önce anne ve babaları eğitmek ve İslâmın terbiye sisteminden haberdar kılmak lazımdır. Zira terbiyeli çocuğ, ancak edepli anne ve baba yetiştirebilir.

Çocuk, ana baba elinde bir emanettir. Çocukların temiz kalbleri kıymetli bir cevher gibidir. Mum gibi, her şekli alabilir. Küçük iken, hiçbir şeyle girmemiştir. Temiz bir toprak gibidir. Temiz toprağ hangi tohum ekilirse, onun meyvesi hâsıl olur.

Çocuklara iman, Kur'an ve Allahü teâlânın emirleri öğütülür ve yapmaya alıştırılırsa, din ve dünya saadetine ererler. Bu saadette anaları, babaları ve hocaları da ortak olur. Tahrim suresinin 6. ayet-i kerimesinde mealen buyuruluyor ki:

(Kendinizi ve evlerinizde ve emirlerinizde olanları ateşten koruyunuz.)

Bir babanın, evladını cehennem ateşinden koruması, dünya ateşinden korumasından daha mühimdir. Cehennem ateşinden korumak da, imanı, farzları ve haramları öğretmekle ve ibadete alıştırmakla ve dinsiz, ahlâksız arkadaşlardan korumakla olur. Bütün fenalıkların başı, fena arkadaşdır. Kötü arkadaşda, sokaktan ve kontrolsüz yayılan elde edilir.

“Yasakladıklarından sakının!” 10 Mart 1998

Dinin emirlerini; “Bu Allahın emri, bu Peygamberin emri” diye ikiye ayırmak ve Peygamber efendimizin emrini kabul etmemek, dini yıkmamanın sinsi bir kılıfıdır.

Vahiy, Allahü teâlânın, emir ve yasaklarını, peygamberlerine melek vasıtasıyla veya vasıtasız olarak çeşitli şekillerde bildirmesidir.

Allahü teâlânın Peygamberimize emir ve yasaklarını bildirmesi çeşitli şekillerde olmuştur. Peygamber efendimiz, açık vahyin yanı sıra rüya, ilham ve başka yollarla da Allahü teâlâdan vahiy almıştır. Bunun için Hz. Peygamberin aldığı vahiyler, sadece Kur'an-ı kerim ayetlerinden ibaret değildir.

Hz. Peygamberin Kur'an-ı kerim dışında vahiy aldığı, ayet-i kerimeler ile sabittir. **“O, arzusuna göre konuşmaz. Bildirdikleri, kendisine indirilen vahiyden başkası değildir”** ve **“Peygamber size ne verdiyse, onu alın! Size neyi yasakladıysa, ondan da sakının”** mealindeki ayetler, bunun açık ispatıdır.

Şüphesiz Hz. Peygamberin Kur'an-ı kerim dışında da vahiy aldığı konusuyla ilgili oldukça açık, sahih hadisler de mevcuttur ve sadece bu hadislerden hareketle Hz. Peygamberin Kur'an-ı kerimin dışında vahiy aldığı rahatça söylemek mümkündür.

Allahü teâlânın Kâdir-i Mutlak olduğu konusunda herhangi bir şüphesi bulunmayan kimse, Onun, peygamber olarak seçip görevlendirdiği kişiye, dilediği şeyi, dilediği şekilde vahyetme, iletme tasarrufuna da bir sınırlama getirmenin, kimsenin haddinin olmadığından da şüphelenmez.

Hz. Peygamberin, Kur'an-ı kerim dışında vahiy aldığı gösteren ayet-i kerimelerden biri de şudur: **“Hatırlayın ki, Allah size iki taifeden birinin, sizin olduğunu vâdediyordu. Siz de kuvvetsiz olanın sizin olmasını istiyordunuz...”**

Bu ayette ve devamında, Allahü teâlâ, müminlere hitaben iki taifeden birinin, kendilerinin olduğunu ve hangisini tercih edecekleri konusunda seçimin kendilerine bırakıldığını bildirmektedir.

Müslümanlar dilerlerse, kervana saldırıp ticaret mallarını ele geçirecekler; dilerlerse, Mekke'den hareket eden Kureyş ordusuna saldırarak onları malûp edeceklerdir. Her iki durumda da, Allahü teâlâ, müminlere zafer ve kazanç vâdettiğini bildirmektedir.

Burada önemli olan nokta şurasıdır: Allahü teâlâ müslümanlara hitaben, **“Hatırlayın ki, Allah size iki taifeden birinin sizin olduğunu vâdediyordu”** buyurmaktadır. Yani bu ilâhi vaat müslümanlara Yüce Allah tarafından daha önce yapılmıştır. Oysa Kur'an'da daha önce müslümanlara iki taifeden birisinin kendilerine müyesser kılınacağına dair vaat ifade eden bir ayet yoktur.

Bu da göstermektedir ki, söz konusu vaat, Cebrail aleyhisselam vasıtasıyla Hz. Peygambere Kur'an-ı kerim diye bir vahiyle bildirilmiştir.

Bu ve diğer birçok ayetler, Hz. Peygamberin Kur'an-ı kerim dediğinde da Allahü teâlâdan vahiy aldığına göstermektedir.

Bütün bunlardan Peygamberimizin, özellikle dinin tebliğine taalluk eden kâim isminin vahiy kaynaklı olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Bu bakımdan, gerek hüküm koyma faaliyetlerinde, gerek Kur'an-ı kerimin ayetlerinin tefsirinde ve gerekse alıvermiş vb. ile ilgili hususlarda Hz. Peygamberden sâdır olan sözler ve davranışlar vahiy iledir.

Bunun için bu hükümler müminleri bağıdır. Yani dinin emridir. Her müslüman bu emirleri yerine getirmek zorundadır.

Netice olarak, hiç kimsenin, “Peygamberin, Kur'an-ı kerim dediğindeki hükümlerine uymaya mecbur değiliz” demeye hakkı yoktur. Allahü teâlâ, Allahın emri, Peygamberin emri diye ayıranlara çok acı azap yapacağını bildirmektedir. Bu ilâhi ayet-i kerime ile ifade edilmektedir:

(Kâfirler, Allahü teâlânın emirleri ile Peygamberlerinin emirlerini birbirinden ayırmak istiyorlar. Bir kısmına inanıyor; bir kısmına inanmıyor diyorlar. İman ile küfür arasında bir yol açmak istiyorlar. Onların hepsi kâfirdir. Kâfirlerin hepsine cehennem azabını, çok acı azapları hazırladık.)

Dinin emirlerini; “Bu Allahın emri, bu Peygamberin emri” diye ikiye ayırmak ve Peygamber efendimizin emrini kabul etmemek, dini yıkmanın sinsi bir kılıfıdır.

Dinde güçlük yoktur 11 Mart 1998

İslâmiyette, insanlara zararlı olabilecek en küçük bir hüküm yoktur. Her hükmünde, insanlar için maddî ve manevî nice faydalar vardır. Bütün iyilikler ondadır...

İslâm dini, Âdem aleyhisselamdan beri gelmiş bütün dinlerin, en kâmil ve en tamam şeklidir. Görünen, görünmeyen bütün olgunlukları kendinde toplamış bir tevhid dinidir. İnsanlara faydalı şeyleri emreden, zararlı şeylerden koruyan bir dindir. Onda, insanlara zararlı olabilecek en küçük bir hüküm yoktur. Her hükmünde, insanlar için maddî ve manevî nice faydalar vardır. Bütün iyilikler ondadır... İlim ve teknik ilerledikçe, bunların faydaları ortaya çıkmaktadır.

Gözleri cehalet perdesi ile kapanmış olanlar, bu hakikatleri idrak edememekte ve sadece görünümü bakmaktadırlar. İbrahim suresinin yetmiş ikinci ayetinde mealen, **(Bu dünyada, kalbi hakkı kabul etmeyecek şekilde kör olan kimse, ahirette de ködür. Kurtuluş yolunu göremez)** buyurulmuştur.

slâmiyete uyan kimseler, ahirette, ihlaslarına göre mükâfata kavuñacaklardır. Islâm dininin her emrinde nice faydalar vardır, dedik. Mesela, abdest ve taharet, yani temizlik, görünüñde bedenın sañıñna çok faydalı olduñ gibi, manevî olarak da, kalb in tasfiyesinin ve huzurunun bir iñaretidir.

Namaz, Allahü teâlânın huzurunda durmaktır. Allahü teâlânın huzurunda durunca, kalbın tasfiye edileceñ aç ıktır. Kötülüklerden temizlenmemiñ bir kalb ile, Allahü teâlânın huzuruna çıkılamaz. Nitekim, dünya iñlerinde de böyledir.

Abdest almanın, beden temizliñ oldu ñ hergün be ñ kere bedendeki mikrop yuvalarını temizlediñ meydanadır. Akı ve ilmi olan herkes, bunu bilmektedir. Abdestin kalbe kuvvet verdiñi, ruhu temizledi ñi papazlar bile biliyor.

ñmam-ı Cafer-i Sadık hazretleri, nasihat vermek için, bir rahibe geldi. Kapı geç açıldı. Cafer-i Sadık hazretleri sordu:

- Ey Rahip, niçin kapıyı geç açtın, beni kapıda beklettin?

Rahip ñöyle cevap verdi:

- Aralıktan seni görünce, heybetinden çok korktum. Hemen abdest aldım. Tevratta görmüñüm ki, bir kimseden veya birñeyden korkunca, abdest almalıdır. Abdest, insanı zarardan korur, yazılı idi.

ñmam-ı Cafer-i Sadık hazretlerinin nasihati üzerine, rahip hemen müslüman oldu. Kalbi, abdestin bereketi ile temizlendi.

Dinimizde birçok kolaylıklar da vardır. Mesela, kuzey memleketlerinde yañayan kimseler, abdest almak istedikleri zaman, yalnız sabahleyin sıcak su ile abdest alarak çoraplarını ve mestlerini giyerler. Diñ dört vakitte, abdestlerini bozmadan namazları kılabilirler gibi, abdestleri bozulduñ zaman, mestleri üzerine mesh ederek abdest alabilirler. Bu kolaylıktan, yalnız bunlar deñ, bütün müslümanlar da istifade edebilir.

Su zarar veriyorsa, toprak ile teyemmüm de edilebilir. Günde beñ defa, su ile abdest alınacaktır diye ñart yoktur.

Bir kimsenin vücudunda hastalık olur da, abdest almak, yani su ile yıkanmak sañıñna zararlı olursa, teyemmüm edebilir. Çünkü asıl maksat sadece, el, yüz ve ayak yıkamak deñ, kalbın tasfiyesi, yani Allahü teâlânın huzuruna durmak için bir hazırlık ve Allahü teâlâyı hatırlamaktır.

Zaruret hâllerinde, Islâmiyet asla güçlük teklif etmez, güçlüñ emretmez. Nitekim **(Dinde güçlük yoktur)** buyurulmuñtur. Kur'an-ı kerimde Bekara suresinin ikiyüzseksenaltıncı ayetinde mealen, **(Allahü teâlâ, insana gücü yetmeyeceñ ñeyi teklif etmez)** buyurulmuñtur. Yani, Allahü teâlâ, insanlara, gücü yetebileceñ yapabilece ñ ñeyi emreder, yapamayacañı emretmez.

Nisa suresinin yirmisekizinci ayetinde mealen, **(Allahü teâlâ, ibadetlerinizin hafif, kolay olmasını istiyor. ñnsan zayıf, dayanıksız yaratıldı)** buyurulmuñtur.

Zihin zehirlenmesi 12 Mart 1998

Zehirlenmemek için çok dikkat ederiz. Fakat vücut zehirlenmesinden çok daha önemli bir zehirlenme daha vardır ki, bunun üzerinde pek durulmaz. Bu da zihin zehirlenmesidir.

Zekâ, düñnceyi, hayatın yeni ñartlarına uydurmaktır. Yani problem, mesele çözmek kuvvetidir. Mücerred, soyut fikirlerle düñnebilmektir. Zekî kimse, bunların pratiñ tatbikini salâr.

Zekâ, düüinebilmek kuvvetidir. Zekî insan, düüincelerinin doü olabilmesi için, birtak ım prensiplere muhtaçtır. Zekî bir kimse, büyük bir kumandan olabilir. Akıllılardan, uygun çevreden öfendi ım metodlar ı, yeni harp vaziyetine uydurarak, kıtaları fethedebilir. Fakat, aklı az, zihnini besleyen kaynak yetersiz ise, bulunduü çevre zihnini beslemeye müsait de ilse, bir hata ile, baarıları felakete döner.

Zihnimiz çok ırtıcı, oynak bir mekanizmadır. İy yönde çalııında, insan, büyük baarılar üretebilir. Ama aynı zihin, kötü bir yönde çalııında, bütünüyle baarısızlık üretebilir...

Milyonlarca insan rejim yapmaktadır. Dengeli beslenmeye çalıımaktadır. Fiziksel dayanıklılık, hastalıkları direnç, hep yediğimiz ıylerle çok yakından iliıkilidir. Vücut, neyle besleniyorsa, odur.

Bunun gibi zihin de ne ile beslenirse, odur. Zihinsel yiyecekler tabii ki, paketler hâlinde gelmez ve marketlerde satılmaz. Zihinsel yiyecekler, içinde bulunduımız çevremizdir.

Hepimizin içinde gelişmeye açık belli bir kapasite vardır. Ama gerek bu kapasitenin ne kadar geliştirileceğ gerekse de kapasiteyi geliştirme biçimi, tamamiyle zihnin ne ile beslendiine baıdır. Zihin de tıpkı vücudun aldığı besinleri yansıması gibi, çevresi onu ne ile beslerse, onu yansıtır.

Hiç düündünüz mü? Yetmişolduñuz ülke yerine, yabancı ı bir ülkede yetmişolsaydınız, ne tür bir insan olurdunuz? Ne tür yiyecekleri tercih ederdingiz? Giyim tercihleriniz aynı mı olurdu? En çok ne tür ıyleri severdingiz? Ne tür iıler yapardınız? Dininiz ne olurdu?

İnsanın içinde bulunduü çevresinin, onun zihnî yap ısını meydana getirmede çok önemli bir yeri vardır. Olumsuz insanlarla kurulan uzun süreli iliıkiler, olumsuz düünmeye baılamamıza sebep olur.

Basit insanlarla yakın iliıkiler, basit alışkanlıklarımızın doümasını salır. Olumlu açı dan bakarsak; büyük fikirleri olan insanlarla iliıkide olmak, düünce seviyemizi yükseltir.

Hırslı insanlarla yakın iliıkide kurmak bizi de hırslandırır. İnsanın kişiliğ h ırsları, hayattaki statüsü, içinde bulunduü fiziksel çevrenin sonucudur. İnsan, beğ on, yirmi yıl değ ik bir çevrede kalsa, eski kimliğ kaybolur ve yeni bir kimliğ ıbürünür. Bulundu ü çevreye ba ımli olur.

Çevresinde yoñ hava kirliliğ olan kimse, zehirlenmeye mahkûmdur. Ben hem bu kirlili havada yaıyacağım, hem de zehirlenmeyeceğ demek abesle iğ tigtidir.

Bedenimizi zehirlenmemek için, ayrıca yiyecek ve içeceklerimize de dikkat ederiz. Fakat vücut zehirlenmesinden çok daha önemli bir zehirlenme daha vardır ki, bunun üzerinde pek durulmaz. Bu da zihnin zehirlenmesidir.

Biraz da gizlice faaliyet gösteren bu düünce zehirinin adı “Dedikodu”, “Gıybet”, “Su-izan” gibi kötü düüncelerdir. Düünce zehiri, vücut zehirinden iki açıdan farklıdır. Vücut değ de akli zehirler ve anlaşılması, fark edilmesi daha zordur. Zehiri alan kiğ, genellikle bunun farkında bile olmaz.

Düünce zehirinin anlaşılması zordur, ama doüusu büyük i ıler yapar. Topluma büyük zararlar verir. Bizi ufak tefek, önemsiz ıyleri düünmeye zorlayarak, düünce kapasitemizi düürür. İnsanlar hakkındaki düüncelerimizi saptırır ve çarpıtır. Çünkü gerçeklerin tahrif edilmesi üzerine kurulmuştur. Geçmişteki milletleri, devletleri, medeniyetleri öldürüp, yok eden hep bu zehirdir.

Bu öyle bir zehirdir ki, sadece kişiyi zehirlemekle kalmaz. Aileyi, cemiyeti, devletleri, hatta imparatorlukları zehirler. Aile fertlerini, toplum fertlerini, devletleri birbirine düşürür. Bütün insanlar birbirini yerler. İnsanlar, insanlıktan uzaklaşıp canavarlaşırlar.

Siz hangi gruptasınız? 13 Mart 1998

Karamsar insanlara göre sanki gerçek başarı, başlı olan veya bazı konularda talihi olan başarı insanlara aittir. Böyle insanları kolaylıkla belirleyebilirsiniz.

Bazı insanlar vardır, karamsarlık ruhuna itimiştir. Bunlara, bulunduğ yerden ileriye bir adım attıramazsınız. Sanki kendini tutkalla bulunduğ yere yapıştırılmıştır. Bu tip insanlar, sadece kendilerini yapıştırmakla kalmaz, eline aldığı tutkal kutusu ile herkesi buldukları yere yapıştırmaya çalışırlar.

İnsanlar üç gruba ayrılır:

Birinci grup: Tamamıyla kuşatılmış olanlar. İnsanların büyük bir çoğunluğuna sahip olunması gereken hiçbir şeyi sahip olmadıklarından, içlerinin derinliklerinde ikna olmuş hâledirler. Hâllerine peşinen razı olmuşlardır. Sanki gerçek başarı, başlı olan veya bazı konularda talihi olan başarı insanlara aittir. Böyle insanları kolaylıkla belirleyebilirsiniz. Çünkü kendi statülerini haklı çıkarmak için, ellerinden geleni yapar ve durmadan ne kadar mutlu olduklarını, hâllerinden ne kadar memnun olduklarını söyler dururlar... Bunlar maalesef toplumda çoğunlukta dırlar.

İkinci grup: Kısmen kuşatılmış olanlar. Nispeten daha küçük olan bu grup, yetkinlik dönemine, başarıya ulaşabileceklerine dair kayda değer bir ümit ile girerler. Bu insanlar kendilerini hazırlar, çalışır, plân yapar. Ancak beşon sene geçince, direnç büyümeye başlar. Üst düzey görevleri için mücadele etmek, oldukça çetin görünür. Bu gruba giren insanlar, bundan sonra büyük başarılar elde etmek için, enerji sarfetmenin bir anlamı olmadığına karar verir.

Bunlar, bu tip bir mantık yürütürler: “Ortalamanın üstünde kazanıyoruz ve ortalamanın üstünde yaşıyoruz. Kendimizi neden zora sokalım ki?”

Aslında bu gruptaki insanlar birtakım korkular geliştirmiştir: Başarısız olma korkusu, sahip olduklarını kaybetme korkusu... Bu insanlar sahip olduklarıyla tatmin olmamışlardır, çünkü içlerinde, derin bir yerde kuşatılmış olduklarının farkındadırlar.

Bu grupta birçok zekî ve yetenekli insan vardır. Bunlar ayağa kalkıp koştuktan korktukları için, hayat boyunca emekleyerek ilerlerler.

Üçüncü grup: Hiçbir zaman kuşatılmamış olanlar. Belki de toplumun yüzde iki veya üçünü oluşturan bu grup, karamsarlığın hakimiyetine izin vermez, bastırıcı güçlerin kuşatmasına inanmaz, emeklemeye tahammül edemez.

Aslında hepimiz üçüncü grupta olmayı isteriz. Her yıl daha çok başarı elde eden, ileri yapan ve sonuç alan grupta... Bu gruba girmek veya içinde kalmak, çevremizde tüm bastırıcı güçlere karşı mücadeleye başlı.

Unutmayalım. Bize bir şeyin yapılamayacağını söyleyen insanlar, hemen her zaman başarısız insanlardır. Bir şeyi yerine getirme açısından olsa olsa sıradan veya ortalama seviyededirler. Bu tür insanların fikirleri zehirleyicidir.

Sizi bir şeyin yapılamayacağına ikna etmeye çalışan insanlara karşı bir savunma geliştirin. Bu konuda özellikle dikkatli olun: Olumsuz düşüncelere sahip olan insanların, sizi başarıya götürecek plânları yok etmesine izin vermeyin. Karamsar insanlar, her yerdedir ve diğer insanların olumlu gelişmelerini sabote etmekten çok hoşlanırlar.

Bu konuda sakın hata yapmayın! Kurduñuz arkadaşlıklar sizi tanımlar. Tencere dñer kapağını bulur. ÷ arkadaşlarının hepsi aynı değdir. Bazı ları olumsuz, bazıları ise olumludur. Bazıları çalış, çñnkñ çalışmak zorundadır. Diēlerinin ise hırsları vardır ve ilerlemek için çalışrlar.

Bazıları patronun söylediēveya yaptı ÷ her ÷eyde küçümseyecek bir taraf bulur. Diēleri çok daha yenilikçidirler ve iyi bir lider olmadan önce, iyi bir takipçi olmak zorunda olduklarını anlarlar. Hedefleri her zaman üçñncñ grup insan olmaktır. Çñnkñ, insanın dñnyasını ve ahiretini kurtarmada, çevresine faydalı olmada bu hedefin rolñ büyüktür. Lider durumunda olan bir insanın, bir firmanın getireceēses farklı olur.

Üçñncñ gruba yükselebilmek için, bu gruptaki insanların beraber olmak ve yenilikleri, gelişmeleri adım adım takip etmeleri gerekir. Yeniliklere, gelişmelere kapalı olanlar, kendilerini yarı açık ceza evine hapsetmiēolurlar. Böyle kimselerin, “Benim burada ne iēim var” demeye hakkı olmaz.

Kur’an-ı kerim tercümelere 14 Mart 1998

÷k tercüme yayınlayan, Zeki Megamiz isminde, Arap asıllı bir Hıristiyandır. ÷kincisini ise Cihan Kütüphanesi sahibi Ermeni Mihran Efendi yayınladı.

Asırlardır, dinimizin emir ve yasakları fıkıh kitaplarından, ilmihâl kitaplarından öğrenilmi ēir. Fakat meērutiyetten beri, belli odaklar, Müslümanları sinsice ilmihâl kitaplarından uzaklaētırıp, meallere, tefsirlere, tercümelere yönlendirme gayretine girmiē bulunmaktadır. Bu maksatla, **“Dinimizi esas kaynağndan öğrenin, arac ıları ortadan kaldırın”** gibi sloganlar ortaya atıldılar. ÷in aslını bilmeyen çok kimse de, bu sinsice hazırlanmıētuzaēyakaland ılar.

Birçok ÷ey alıēıra alıēıra kabullendirilir. Bazı yanlış inanç, fikir, görñ method ve kanaatler vardır ki, insanlar onları önce iter, reddeder. Fakat devamlı propaganda, beyin yıkama ve telkin neticesinde, bu itie reddetme, zamanla zayıflar ve toplumun direniēinde gevēeme baēlar. Gün gelir, bakarsınız ki, o bozuk ve bātıl fikir ve metodlar, aynı topluluk tarafından benimsenmiēve kabul edilmi ēir.

÷te, büyük-küçük her Müslümanın, bir adet Kur’an tercümesi edinerek, ÷lâmiyeti doēudan doēuya kutsal kitab ından veya kaynağndan öğrenmesi fikri de böyle olmu ēur. Bu, sinsi din dñmanlarının, yıllardır yaptıkları beyin yıkama propagandalarının bir neticesidir. Maalesef zamanımızda Müslümanların çoēu bu propagandan ın tesiri ile, evlerinde bir meal bulundurma, dini buradan öğrenme yanlış ıñna düēüler.

Hâlbuki, bizim, dinin temel bilgilerini Kur’an tercümelerinden elde etmemiz, öğrenmemiz mümkün değdir.

÷lâmiyeti içeriden yıkmak, dinimizin temellerini dinamitlemek isteyen sinsi reformcuların ve inkârcıların, yıllar boyu devam eden teraneleri ÷i olmu ēur:

“Herkes dinini doēudan do ēuya Kur’an- ı kerim’den öğrensin. Bunun için de herkese bir tercüme, yahut meal veya tefsir temin edilsin. Onu okusunlar; eski kafalı hocalar, fıkıh kitapları aradan çıksınlar!..”

Nihayet onların dediēolmu ÷ bu sinsi oyun, yani dini bilgileri meallerden ve tercüme kaynaklardan almak fikri, doēu olarak kabul edilmi ēve tercüme, mealler peynir ekmek gibi satılmaya baēlamı ēur.

Neticede ne olmu ēur? Çok tahribat ve karışıklık olmu ēur. Ehl-i sünnet sarsılmıē. ÷lâmi otorite ve hiyerarē kavramları yıkılmıē. Söz ayaēdü ÷müē. Bir sürü ukalâ müctehid taslaē

türemi. Dinimizde zararlı reform hareketleri başlamı. Mezhepsizlik yayılmı. Hemen arkasından da dinsizlik yayılmaya başlamı. Zaten mezhepsizlik dinsizliğin bir köprüdür.

Bu reformcular, faaliyetlerinde Luther'in Hıristiyanlıkta yaptığı reformu örnek gösterdiler. Luther, İncillere aykırı olarak faaliyet gösteren papazlara karşı çıkmı. İnciller de değışik oldu için, aslında dönülmesini savundu. Kur'an-ı kerimin tek noktası bile değışmediğine, tahrif edilmediğine göre, İslâmiyette reforma, aslına dönüş ihtiyacı yoktur. Bunun için Luther'in reformu örnek alınacak bir hareket değildir. Buradan, Luther'in kendine göre iyi niyetli, bizdeki reformcuların kötü niyetli olduğu ortaya çıkıyor.

Meselenin önemini iyi anlamabilmesi için, bu yıkıcı hareket, ne zaman ve kimler tarafından başlatılmış geçmiğine bir göz atalım:

Sebilürreâd Mecmuası'nın 18 Safer 1924 tarihli ve 618 numaralı sayısındaki, "**Yeni Kur'an Tercümesi**" başlıklı yazıda, bu konu özetle şöyle anlatılıyor:

"Kur'an-ı kerim'i tercüme etmek, basıp yaymak bir müddetten beri moda oldu. Ne gariptir ki, ilk defa bu işi teebbüs eden, **Zeki Megamiz** isminde, Arap asıllı bir Hıristiyandır. Fakat isminin duyulması üzerine, tercüme neşirden vazgeçti.

Daha sonra Cihan Kütüphanesi sahibi **Ermeni Mihran Efendi** acele olarak, diğer bir tercümenin basımına başladı ve az zamanda sona erdirerek, "**Türkçe Kur'an**" ismiyle yayınladı.

"**Türkçe Kur'an**" tabiri, çok yanlış. İslâm âlimleri, Kur'an tercümesine Kur'an demenin küfür, yani küfür dinden çıkarıcı bir söz olduğunu bildirmişlerdir.

Tercümenin faydası, zararı bir yana, tercüme diye ortaya koydukları şey baştanbaşta hata ve tahrifat!.. Kur'ana karşı bu ne büyük bir suikastır."

Asırlardır, bütün ömürlerini dini yaymakla geçiren, bu uşurda hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan İslâm âlimlerinin, Kur'an-ı kerimin tercümesini, meallerini hazırlamayıp da, gayrı müslimlerin böyle bir çalışmaya yapması, bizlere çok şey hatırlatmalıdır...

Netice olarak şunu söyleyebiliriz ki, tercüme ve meal, gerçekten dine faydalı olsaydı, İslâm büyükleri bu faaliyeti gayrı müslimlere bırakırlar mıydı?

Meal tartışmalarının özeti 15 Mart 1998

İslâmiyeti Kur'an tercüme ve mealleri ile öğretmeye çalışmak, son derece yanlış ve zararlı bir metoddur. İslâmiyet, ancak ilmihâl, fıkıh kitaplarının okunup öğrenilmesi ile yayılır.

Meşrutiyet'ten itibaren, dini, Kur'an tercümelerinden ve meallerinden öğrenme kampanyası başlayınca, bunun dine vereceği zararlar, 1924 yılında Sebilürreâd dergisinde uzun uzun tartışılmıştır. Birtakım Ermeni ve Arap asıllı Hıristiyan yayımcılar tarafından başlatılan Kur'an tercümesi kampanyaları, şiddetli tenkitlere mâruz kalmıştır. Kur'an-ı kerim tercüme ve meallerinin yayılması karşısında, Diyanet İşleri Başkanlığı da hareketsiz kalmamış Müslüman halkı uyandırmak maksadıyla bir beyanname yayımlamıştır.

Bu uyarılar özetle şöyleydi:

1- Kur'an tercümesi furyası, İkinci Meşrutiyet'in ilanından sonra başlamış zararlı bir faaliyettir.

2- İkinci Meşrutiyet'ten önce, Osmanlı devleti, dini yayınları kontrol altında tutuyor ve ulu orta, yalan-yanlış tercüme ve tefsirlerin neşrine asla müsaade etmiyordu.

3- Meşrutiyet'ten sonra, basın hürriyetinden istifade eden birtakım art niyetli kimseler, gayrı müslimler, dinsizler, sinsi gayelerine uygun Kur'an tercümeleri neşrine başlamışlardır.

4- İlk Kur'an tercümesini **Zeki Megamiz** adlı bir Hıristiyan Arap yapmıştır.

5- Daha sonra, Cihan Kütüphanesi sahibi Ermeni **Mihran Efendi**, Kur'an tercümesi basanların öncülüğünü yapmıştır.

6- Türkçe Kur'an demek, küfür sözüdür. Kur'an-ı kerim lâhidir. Kur'an'ın tercümesi olmaz.

7- Kur'an-ı kerimi Fransızca, İngilizce, Almanca tercümesinden Türkçeye çeviren, Müslümanlıkla ilgisi olmayan Batı hayranları bile çıkmıştır.

8- Müslümanlar arasında dini otorite ve hiyerarşi kavram ve kurumunu yıkararak, sözü ayağı düürmek, ehl-i sünneti sarsmak, dinin temellerini dinamitlemek isteyen kötü fikirliler, Kur'an tercümeleri vasıtasıyla, İslâm dünyasında bir reform hareketi başlatmak istemişler ve muvaffak da olmuşlardır.

9- İslâmiyeti halka ve gençlere Kur'an tercüme ve mealleri ile öğretmeye çalışmak, son derece yanlış ve zararlı bir metoddur. İslâmiyet, Kur'an tercümesi ile değil, ehl-i sünnet âlimlerinin, halk için yazdıkları ilmihâl (akaid, fıkıh, ahlâk) kitaplarının okunup öğrenilmesi ile yayılır.

10- Kur'an tercümelerinin sonu gelmemektedir. Basanlara, hazırlayanlara sorarsanız, "Hizmet için" diyeceklerdir. Bu bir gerçek ki, belli bir maksat içindir bütün bu çeviriler!

11- Çeşitli maksatlarla kimler Kur'an tercümesi yapmamıştır ki? Mason **Ömer Rıza Doğan**... Arapça bilmeyen **İsmail Hakkı Baltacıoğlu**... Yıllar geçtikten sonra ehli sünnet olmadığını, kendisi ilan eden Abdülbaki Gölpınarlı ve daha niceleri...

Bu anda çoklarının kafasına, "İslâmiyeti öğrenip, din kültürü edinmek istiyorsan, alacağın ilk kitap bir Kur'an mealidir" yanlış fikri iyice sindirilmiş bulunmaktadır. Bu fikir dimağlardan mutlaka sökülüp atılmalıdır. Yoksa din eifimi, din kültürü sahasındaki anarşi önlenmez ve din yıkılır gider.

Anadolu'muzun yetirdiği büyük ehl-i sünnet âlimlerinden **İmam-ı Birgivi** hazretleri, bu konu ile ilgili olarak şu hadis-i şerifleri bildirmektedir:

"Bir kimse, Allahın kitabını kendi fikri, görüşü ile tefsir etse ve bu tefsirinde isabet etmiş bulunsa, açıklaması doğru olsa bile hata etmiş olur."

"Kim ki, Kur'an hakkında, ilmi olmadığı hâlde, kendi kafasına göre açıklarsa, cehennemdeki yerine hazırlansın."

Bugün tefsir mümkün mü? 16 Mart 1998

Tefsir yapacak âlimin onbe ilmi gayet mükemmel şekilde bilmesi şarttır. Bu ilimleri en iyi şekilde bilmeyen kimselerin, Kur'an tefsirine yeltenmesi asla câiz değildir.

Kur'an-ı kerimin tefsiri, ancak hakiki ehl-i sünnet âlimlerinin işi ve vazifesidir. Her önüne gelen tefsir yazamaz.

Son devrin müfessirlerinden, aynı zamanda kıymetli bir devlet adamımız olan **Giritli Sırrı Paşa**, tefsir yapabilmenin şartlarını şöyle bildirmektedir:

Tefsir yapacak âlimin onbe ilmi gayet mükemmel şekilde bilmesi şarttır. Bu ilimleri en iyi şekilde bilmeyen kimselerin, Kur'an tefsirine yeltenmesi asla câiz değildir. Bugün tefsir yapmaya kalkışan kimseler, bu ilimlerin isimlerini bile sayamazlar.

Müfessirin sahip olması gereken 14 ilim, eskiden çalışmakla elde edilebilecek bilgilerdi. Ancak 15'inci ilim, ilm-ül-mevhibe'dir. Bu öyle bir ilimdir ki, onu cenab-ı Hak, ilmiyle âmil olan

bahtiyar kuluna ihsan eder. Bu ilim vehbîdir, yani Allah vergisidir. O verirse verir; vermezse, çalışmakla öğrenilip elde edilemez.

Öte bu 15 ilim, tefsir âliminin mutlaka, kesin surette ve hiç şüphesiz ve eksiksiz, mükemmel bir şekilde sahip olması zorunlu bulunan ilimlerdenidir. Ama bunlardan başka, Kur'an-ı kerimi tefsir edebilmek için, müfessirin diğer ilimlerde ve çağının gerektirdiği genel kültür bilgilerinde derinleşmesi de şarttır.

Kur'an-ı kerim bilgileri üç kısımdır:

Birincisi: Cenab-ı Hakkın mahluklarından hiç kimseye bildirmediği ilimdir. Bu da Allah'ın sıfatlarına dair mukaddes kitabımızın ihtiva ettiği sıralardır ki, bu konuda konuşup fikir ileri sürmek, açıklama yapmaya yeltenmek, kimse için câiz değildir.

İkincisi: Cenab-ı Hakkın, Kur'an-ı kerimden, ancak peygamberine bildirip öğrettiği sıralardır ki, bu sıraların ancak Efendimize tahsis olunması, sadece ona bildirilmesi, bilgisinin sırf ona has olması dolayısıyla, bu mevzuda da, ondan yahut onun izin verdiği ehli-irfandan başkasının, bunlar hakkında konuşması doğru olamaz. Bazı âlimler, "Surelerin başındaki harfler bu kısımdandır" demişlerdir.

Üçüncüsü: Kur'an-ı kerimi indirmiş olan Rabbimizin, o kadri büyük kitabında ortaya koyduğu şerefli ilimler ve bilgilerdir, açık ve gizli manalardır ki, onları Peygamberine öğrettiği ümmetine öğretmesini istemiştir.

Tefsir yapan kimsenin, ayrıca başka incelikleri de bilmesi lazımdır. Mesela, câiz olup olmadığı önceki âlimlerle, sonrakiler arasında ihtilafı olan şeyleri bilmesidir. Bütün âlimler arasında üzerinde ittifak edilmiş birliğe varılmıyan mevzuları bilmelidir.

Bugün bu bilgilere sahip kimse kalmamıştır. Bugün yapılan tefsirler, daha çok kendi yarım yamalak bilgisine göre yapılmaktadır. Bunlar da beşerîdir:

Birincisi: Tefsir yapmak için öğrenilmesi gerekli ilimleri öğrenmeden tefsire kalkışmak.

İkincisi: Manasını Allahü teâlâdan başkasının bilmediği müteâbih ayetleri tefsire teebbüs etmek.

Üçüncüsü: Bozuk bir mezhebe göre yapılan tefsirdir ki, o bozuk mezhebi asıl alır, tefsiri ona uydurmaya çalışır.

Dördüncüsü: "Allahü teâlânın bundan muradı budur..." diye delilsiz olarak kesin bir mana vermektir.

Beşincisi: Belli bir maksada yönelik, bu mana verilirse iyi ve faydalı olur şeklinde ve kendi fikriyatına göre yapılan tefsirdir.

Bugün yapılan tefsirler, daha çok bu kısma girmektedir. Önceden plânlanmayan belli bir maksada yönelik olarak tefsir adı altında, herkes kendi düşüncesini, kendi ideolojisini vermektedir. Allahü teâlânın murad-ı lâhisi değil, tefsir yapanın muradı, arzusu verilmek istenmektedir.

Bir ayetin manasını anlamak demek, Allahü teâlânın, bu ayette ne demek istediğini anlamak demektir. Bu ayetin herhangi bir tercümesini okuyan kimse, murad-ı lâhiyi öğrenemez. Tercüme edenin, bilgi derecesine göre yaptığı mealini öğrenir. Bir cahilin, bir dinsizin yaptığı tercüme okuyan da, Allahü teâlânın dediğini değil, tercüme edenin, anlam sanarak, kendi kafasından anlatmak istediğini öğrenir.

Kurda kuşayem olmak 17 Mart 1998

Dinimizi doğru olarak öğrenebilmek için, bilinen sağlam yolu devam ettirmemiz, çıkmaz yollara sapmamamız şarttır. Çıkmaz yollara sapan, kurda kuğa yem olmaya mahkûmdur.

Kur'an-ı kerimin manasını yalnız Muhammed aleyhisselam anlamı ve hadis-i şerifleri ile bildirmiştir. Kur'an-ı kerimi tefsir eden Odur. Doğu tefsir kitab ı da, Onun hadis-i şerifleridir. Din âlimlerimiz, uyumayarak, dinlenmeyerek, istirahatlerini feda ederek, bu hadis-i şerifleri toplayıp, tefsir kitaplarını yazmışlardır.

Birçok kelimeler, her ilimde, başka manaya gelmektedir. Bugün kullanılan bazı Arabî kelimeler, fıkıh ilminde başka manaya, tefsir ilminde ise daha başka manaya gelmektedir.

Hatta aynı bir kelime, Kur'an-ı kerimdeki yerine, aldığı edatlara göre, başka manalar bildirmektedir. Bu geniş ilimleri bilmeyenlerin, bugünkü Arapçaya göre yaptıkları Kur'an tercümeleri, Kur'an-ı kerimin manasından bambaşka bir şey oluyor.

Kur'an-ı kerimin manasından, meziyetlerinden, rumuzundan, işaretlerinden, herkes imanının kuvveti kadar, bir şey anlayabilir. Tefsir, anlatmakla, yazmakla olmaz. Tefsir, din büyüklerinin kalblerine doğan bir nurdur. Tefsir kitapları, bu nurun anahtarlarıdır. Çekmeceyi anahtarla açınca, mücevherler meydana çıktı gibi, o tefsirleri okumakla, kalbe bu nur doğar.

Yeni yazılan türkçe tefsirlerin ve ilmihâllerin en kıymetlisi sanılanlarında bile, âhşâ düünceler bulunmakta, okuyanlara zararı, faydasından çok olmaktadır. Hele şîâm dümanlarının, bid'at sahiplerinin, Kur'an-ı kerimin manasını bozmak için yaptıkları tefsir ve tercüme kitapları, birer zehirdir.

Bunları okuyan genç zihinlerde, birtakım üpheler, itirazlar hâsıl oluyor. Zaten, bizim gibi, din bilgisi az olanların, şîamiyeti öğrenmek için, tefsir ve hadis-i şerif okuması uygun değildir. Çünkü, Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifi yanlış anlamak veya üphe etmek, insanın imanını giderir. Yalnız Arapça bilmekle, tefsir ve hadis anlaşılmaz.

Kur'an-ı kerimin hakiki manasını anlamak, öğrenmek isteyen bir kimse, din âlimlerinin kelim, fıkıh ve ahlâk kitaplarını okumalıdır. Bu kitapların hepsi, Kur'an-ı kerimden ve hadis-i şeriflerden alınmış ve yazılmıştır. Kur'an tercümesi diye yazılan kitaplar, doğu mana veremez. Okuyanları, bunları yazanların fikirlerine, düüncelerine ve maksatlarına esir eder ve dinden ayrılmalarına sebep olur.

bu husus iyi bilinmelidir ki, Müslümanlar için yegâne kurtuluş metodu imanda, ibadette, muamelatta ve ahlâkta ehl-i sünnet büyüklerinin fıkıh ve ilmihâl kitaplarını okuyup, bunlarla amel etmektir.

Dinimizde Kur'an meal ve tercümesi bezirganlığının yeri yoktur. Türkçe meal ve tercümeler, aslı Arapça olan Kur'an-ı kerimin yerini asla tutamaz.

Her Müslümana bir, hatta on çeşit Kur'an tercümesi verseler, o, bu tercümeleri mütalaa ederek, gerekli ilmihal bilgilerini öğrenemez.

Son devrin büyük din âlimlerinden **eyhülislâm Mustafa Sabri Efendi**, Mes'eletü Tercümeti'l-Kur'an adlı eserinde, **Kur'an tercümesi modasının arkasındaki gizli ve sinsî emelleri ve dinimizi içten yıkma plânlarını** açıklamaktadır. Bu kitap, **Bedir Yayinevi** tarafından bastırılmıştır.

Son 20-30 senedir zuhur eden bir sürü din sömürücüleri, İslâm mukaddesatına büyük zararlar vermektedir. Bunların bir kısmının, gözleri para hırsı ile kararmı□ para için Kur'an tercüme ve mealleri hazırlatarak, saf Müslüman kitleye milyonlarca nüsha satmı□lardır.

Bir kısmı da, bozuk fikirlerini, hatta dinsizliklerini yaymakta, meal ve tercümeleri büyük bir fırsat bilerek, Müslümanlar arasında fikir karı□ıklı□na, metod sapıklı□na sebebiyet vermi□tir.

Netice olarak □unu söyleyebiliriz: Asırlardır din, meallerden, Kur'an tercümelerinden deil, fıkıh kitaplarından, ilmihâl kitaplarından öfencilmi □tır. Dinimizi dofu olarak ö fenebilmek için, bu salâm yolu devam ettirmemiz, ç ıkmaz yollara sapmamamız □arttır. Çıkmaz yollara sapan, kurda kuā yem olmaya mahkûmdur.

Hizmet kurumları 18 Mart 1998

İhlas Vakfı, öfenci yurtlarında binlerce üniversiteli fakir öfenciye ve bilhassa Türk dünyasından gelen muhtaç öfencileri barındırmaktadır. Onların et ihtiyaçları, vekâlet yolu ile kesilen kurban, adak ve akıka hayvanları ile sağlanmaktadır.

Kurban Bayramı yakla□maktadır. Kesilecek kurbanlar, adaklar en iyi □ekilde deēlendirilmelidir. İlim tahsil eden talebelere veya ilim tahsiline yardım eden hayır kurumlarına vekâlet yolu ile verilirse, hem vacip, hem de ilim yayma sevabı alınmı□olur.

Kurban kesmek gibi adak da bir ibadettir. Bir isteē dile ēkavu □mada çok tesirli bir yoldur. Allahü teâlâ yaptı□ bu ibadet hürmetine, o dileini yarat ır. Bunun için sık sık adakta bulunmalı, sadaka vermeli, hayır hasenat yapmalıdır.

Verilen yardımlar, ba□lar aynı zamanda birer sadakadır. Sadaka ise, çe□itli belaları önler. Sadakanın fazileti çoktur.

Malı çok olup da zekât, sadaka vermeyen kimse, sıkıntı içinde ya□ar. Hadis-i şerifte, **(Gerçek fakir, malı oldu□ hâlde sadaka vermeyendir)** buyruluyor. Az da olsa vermeye alı□malıdır!

Sadaka verenin, hayır hasenat yapanın malının bereketi artar. Az malı çok i□görür. Hadis-i şerifte, **(Gizli-açık çok sadaka verin ki, rızkınız bolla□sın, yardıma mazhar olasınız ve duânız kabul edilsin)** buyruluyor.

Kısacası, ilim tahsili yapılan yerlere, gerek kurban, adak ve akıka □eklinde, gerekse dofidan yardım, sadaka □eklinde yapılan her yardım, insanı kazalardan belalardan korur. Dünyada, sıhhat ve afiyet içinde bir ömür sürmeye sebep olur. Ahirette de cenab-ı Hakkın ihsanlarına kavu□ur. Böylece yardım yapan ki□, hem dünyada, hem de ahirette çok büyük nimetlere kavu□mu□olur.

İhlas Vakfı, öfenci yurtlarında binlerce üniversiteli fakir öfenciye ve bilhassa Türk dünyasından gelen muhtaç öfencileri barındırmaktadır. Onların et ihtiyaçları, vekâlet yolu ile kesilen kurban, adak ve akıka hayvanları ile sağlanmaktadır. Bu yolla yurtlarda kalan öfencilere destek vermek isteyenler, İhlas Vakfı idarecilerine vekâlet verebilir.

Kurbanını bizzat kendisi kesmeyip, ba□kasına kestirecek veya bir hayır kurumuna verecek ise, bu, dinimizin emretti□ □ekilde yapılmalıdır. Bu i□lem usûlüne uygun yapılmazsa, kurban kesilmemi□olur. Mesela, bazı hayır kurumlarının yaptı□ gibi, bankaya para yatıran □ahıs sayısı kadar kurban kesip, “Kesilen hayvanların her biri, para yatıranlardan birinin olsun” demek çok yanlı□olur. Çünkü kurban alırken niyet önemlidir. Ya kurbanı satın alırken veya kesecek olana vekâlet verirken, niyet □arttır. Niyetsiz kesilen hayvanlar, kurban deil, et olur.

Kurbanını, bir hayır kurumuna hediye etmek isteyen kimse, kurban parasını, bu i□le vazifeli kimseye teslim ederken, **(Allah rızası için Bayram kurbanımı almaya ve aldirmaya, kesmeye ve dileğine kestirmeye ve etini ve derisini dileği ĩne vermeye seni umumî vekil ettim)**

demelidir. Kurban kesmeye vekil olan, sahibinden ayrıca izin almadıkça veya (**İstediini yap**) diyerek umumî vekil edilmedikçe, başkasını kendine vekil yapamaz.

Vekâlet, mektupla, faksla veya telefonla da verilir.

İhlas Vakfı senelerdir, vekâletini aldığı vatandaşlarımızın kurbanlarını, bildirdiğimiz usûlle kesmekte, kurbanın etini ve derisini en iyi şekilde değerlendirmektedir. İhlas Vakfı, bu seneki kurban fiyatlarını; büyük boy **35** milyon, orta boy **25** milyon, küçük boy da **20** milyon lira olarak belirlemiştir.

Kurban kestirecek veya yardımda bulunacak kimseler, **İhlas Vakfı** Genel Merkezi vasıtası ile irtibat kurabilirler. İhlas Vakfı Genel Merkezinin telefonu **(0212) 5139900 (20 hat)**, faksı ise, **(0212) 513 68 57'**dir.

İhlas Vakfı'nın hizmetleri 19 Mart 1998

İhlas Vakfı Öğrenci Yurtlarında kalan öğrencilere, üç öğün yemek verilmektedir. Yurtların tamamı kaloriferlidir. Yurtlarda revir, ders çalışma ve etüd odaları, kütüphane, kantin ve kafeterya bulunmaktadır.

İhlas Vakfı, 23 yıldır, vatanımız, milletimiz için birçok faydalı işlerin yapılmasına vesile olmuştur. Vakfın gayesi, vakıf senesinde bu şekilde ifade edilmiştir:

Öğrenciler için yurtlar açmak, yiyecek, giyecek ve yatacak yerler temin etmek, Türk dünyasından gelen öğrencilere burslar vermek, özel okullar, dershaneler, kütüphaneler ve eğitim kurumları, özel hastaneler, dispanserler ve kreşler açmak; kimsesizleri, dükünleri, yarılları ve küçükleri barındırma yurtları, huzur evleri ve vakat yuvaları açmak; ülkemizi, Türk Milletini ve onun üstün medeniyetini bütün dünyaya tanıtmak için, ilmî, tarihî, edebî ve dinî eserlerimizi çeşitli dillere tercüme ederek yurt içinde ve dışında karlılık veya karlıksız dağıtmaktır...

İhlas Vakfı, belirlediği bu hedef ve gayesinde büyük bir başarı salâm ıdır. Mesela, Azerbaycan, Türkmenistan, Çeçenistan, Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Tacikistan, Afganistan, Bosna-Hersek, Kırım, Doğu Türkistan, Moğolistan, Tataristan ve diğer Türk topluluklarından gelen binlerce talebeye hizmet vermektedir.

İhlas Vakfı Mütevelli Heyet Başkanı Avukat **Mehmet Okyay**, vakfın faaliyetleri ile ilgili bu bilgiyi verdi:

“Vakfımızın bu anda 50 öğrenci yurdu vardır. Bazı yurtlarda İngilizce ve bilgisayar kursları verilmekte olup, bu kursların, zamanla bütün yurtlara dağılacak plânlanmıştır bulunmaktadır. Bütün yurtlarımıza bilgisayar konarak, öğrencilerimizin tamamının bilgisayar kullanmasını ve İngilizcelelerini ilerletmesini temin edeceğiz.

İnşallah bütün yurtlarımızı, İnternet'ten istifade eder hâle getireceğiz. Böylece, Amerika'daki ve Avrupa'daki bilgi bankalarına rahatça ulaşabilecekler. Öğrencilerimiz, teknolojideki bütün gelişmeleri, dünyadaki ekonomik ve sosyal olayları takip edebileceklerdir.

İhlas Vakfı Öğrenci Yurtlarında kalan öğrencilere, sabah kahvaltısı, öğle ve akşam yemekleri verilmektedir. Yurtların tamamı kaloriferlidir. Yurtlarda revir, ders çalışma ve etüd odaları, kütüphane, kantin ve kafeterya bulunmaktadır. Aynı zamanda haftanın belli günlerinde, yurtlarda, üniversite öğretim üyeleri konferans vermekte, millî ve mânevî değerlerle mücehhez, kültürlü, dünyadaki teknolojik gelişmelere vakıf öğrenciler yetiştirilmektedir.”

İhlas Vakfı'nın öğrencilere, fakirlere, yarıllara ve Türk dünyasından gelen öğrencilere verdiği hizmetlere iştirak etmek isteyen hayırseverler, bu yardımlarda bulunabiliyorlar:

a) Arsa, tarla, bahçe, bina, daire, dükkan v.s. gibi gayrimenkul baında bulunarak; buralarda, yaılara huzur evi; öfencilere yurt, okul, kütüphane, kre; kimsesizlere bakım yurdu gibi yerlerin yapılmasını isteyebilirler.

b) Yukarıdaki yerleri hayatları boyunca kendileri kullanıp, vefatlarından sonra vakfa balanması, intikalini isteyip; imdilik sadece kuru mülkiyetin vakfa geçmesini isteyebilirler.

c) Öfencilere ve Türk dünyasından gelenlere burs ve yardım verebilirler.

d) Vakıf ile mütereken öfenci yurdu, huzur evi, okul, mescid v.s. yaptırabilirler veya bir yurdu tefri edebilirler.

e) Yurtlarda kalan öfenciler için; elbise, giyim eıyası, her türlü gıda malzemesi veya yurt ve huzur evi inaatları için her türlü inaat malzemesi v.s. vererek yardım edebilirler.

Ayrıca, ileride bir huzur evi açmayı, yaılı ve bakıma muhtaç insanlarımıza da hizmet etmeyi düünüyoruz. Huzur evi ile ilgili ön çalımlar yapılmaktadır. Yaılı insanlarımızın duasını almayı, çok büyük bir hizmet ve ibadet telakki etmekteyiz.

Elbette ki, bütün bu güzel hizmetlerin devamı, hayırsever halkımızın desteıyla daha da büyüyecektir. Bu hayırlı hizmetlerden hâsıl olan sevaba, hayırsever vatandaşlarımızı da ortak etmek istiyoruz.

İhlas Vakfı'na yardım ederek bu hizmetlerden pay almak isteyenler, Vakıflar Bankası Nuruosmaniye şubesi'nde (İstanbul) 2007042 nolu hesaba yardım yapabilirler.

Vakıf Merkezi adresi ve telefonu ise öyledir: İhlas Vakfı Çatalçeşme Sk. No: 17 Caalo / İSTANBUL Tel: (0212) 513 99 00 (20 hat), (0212) 511 66 73; faks: (0212) 513 68 57

Titanic'in ibretli sonu 20 Mart 1998

Gemi ilk seferine çıkarken, görevliler, "Bu gemiyi Tanrı bile batıramaz" deme cüretinde bulundular. İmini bile eski Yunan tanrılarından birinin adı olan, tabiat üstü güç manasında, "Titanic" koydular.

İnsanolu, dinin kontrolünden ç ıkınca, nerede duraca, ne yapaca belli olmaz. Kendisinden başka kimseyi beñmez. İnsanlara üstünlük taslamakla kalmaz, Peygamberlere karı da üstünlük taslamaya baılar. Hatta Allaha karı da kibirlenme ve meydan okuma baılar. Tarih boyunca bunların çok örnekleri görülmüür.

Nemrud böyle idi. Tanrı olduunu ilân etti. Allahü teâlân ın nasihat vermek için gönderdi Peygamberi İbrahim aleyhisselami ate attı. Allahü teâlâ, küçücük bir sinek vasıtasıyla bunu yok etti. Firavun da böyle ahmaklardan biri idi. Mısır'da tanrılık iddiasında bulundu. Allahü teâlâ, nasihat vermek için, Musa aleyhisselami gönderdi. Buna inanmadı. Allahü teâlâ, onu Süveydenizinde, askerleri ile birlikte boğu.

Her asırda böyle ahmaklar gelmiştir. Bu zâlimler, milyonlarca insanı öldürerek ve ikençe yaparak ve din kitaplarını yok ederek, milletlerini sindirmişler, korkutmuşlardır. Her istediklerini zorla yaptırarak imarmışlardır.

Bugün kibirde, gururda zirvede olan milletlerden biri de İngilizler'dir. Kendilerinden başka milletleri insan bile kabul etmezler. Sadece diğ insanlara kibirlenmekle, meydan okumakla kalmadılar, zaman zaman Allahü teâlâyâ da meydan okuma ahmaklığını gösterdiler.

Allahü teâlâ, imhal eder, fakat ihmal etmez. Yani kendisine karı yapılanları hemen cezalandırmaz, mühlet verir, fakat bunları cezasız bırakmaz. Eninde, sonunda herkes yaptığının karılığını mutlaka bulur.

Bununla ilgili yakın tarihte de ibretli bir olay oldu. İyi düünülürse, anlayana bunda çok dersler var:

1912 senesinde İngilizler, bir gemi imal ettiler. Bu gemi ile dünyaya, “Böylesini kimse yapamaz” diye meydan okudular... Yalnız insanlara meydan okumakla kalmadılar, hâcâ Allahü teâlâyâ da meydan okuma densizliğinde bulundular. Gemi ilk seferine çıkarken, görevliler, “**Bu gemiyi Tanrı bile batıramaz**” deme cüretinde bulundular. İsmi bile eski Yunan tanrılarında birinin adı olan, tabiat üstü güç manasında, “**Titanic**” koydular.

Devrinin en büyük ve lüks yolcu gemisi olan Titanic’in uzunluğu 271 m, geni 28 metre idi. İçi son derece süslü ve konforlu olan geminin her tarafı pırıl pırıldı. Geminin görüntüsü bozulmasın diye, yeterli sayıda filika bile alınmamıştı. Batmayacak gemide bunlara ne lüzum vardı?

Gemi her türlü lüks ve sefahetin iflenmesine müsaitti. Bu gemide yolculuk yapamayanlar, kendilerini kansız sayıyorlardı.

Günlerce yapılan hazırlıklardan sonra, aralarında pek çok tanınmış şahsiyetin de bulunduğu 2340 yolcusu olan Titanic, 10 Nisan 1912 tarihinde, İngiltere’nin Southamp-ton limanından, ABD’nin New York şehrine gitmek üzere ilk seferine çıktı.

Titanic, Atlas Okyanusu’nda süratle ilerlediği sırada, civarda bulunan gemiler, telsizle, tehlike teşkil edecek buzdağları gördüklerini haber verdiler. Ancak Titanic personeli, bu uyarıya aldırmıyordu. Geminin mühendisi, kaptana, “**Süratini artır, kısa zamanda varalım ki, gazetelere manşet olalım**” diyordu. Gece, 22 deniz mili hızla ilerlediği sırada, Newfoundland Adası’nın açıklarında, 15 km boyunda ve 60 m genişliğindeki bir buz dağı (aysberk) ile karşılaştılar. Çok hızlı gittiği için, dümen kıramayacağını anlayan kaptan, mühendise, “**Şimdi gazetelere manşet olacağız kesinlikle**” dedi.

Gemi buz dağına hızla bindirdi. Buz parçaları güverteye yayıldı. Âlem yapan yolcular, kahkahalar içinde buz parçalarını alıp, viski kadehlerine koyuyorlardı.

Kibrin neticesi meydana gelen sınıflama, burada da kendini gösterdi. Önce birinci sınıf yolculara haber verildi. 2. ve 3. sınıftakiler hadiseyi çok sonra anladılar. Bunun için, 709 kişilik 3. sınıftan ancak 55 kişi kurtulabildi. Ayrıca, az sayıda olan filikalara önce Lordlar bindirildi. Lord ve avam ayrımı yaparken, gecikmeden dolayı yüzlerce kişi boğuldu. Lordlar, avamın bulunduğu filikalara binmek istemiyorlardı. Avamla birlikte olmaksızın, ölmeyi tercih edenler bile çıkmıştı. Çarpmadan dört saat sonra, 2340 yolcudan 1500’den fazlası soğuk sulara gömüldü.

Geminin salımlı sebebiyle, batmasına ihtimal bile verilmediği için, herkes zevk ve sefahetine devam ediyordu. Her türlü içkili eğlence ve fuhların her çeşidi ifleniyordu. Şyan, gurur zirvedeydi. İnsanlıktan eser kalmamıştı. Hatta gemi orkestrası, son dakikaya; su, çalgıcıların dizlerine gelinceye kadar çalmaya devam etmişti...

Hâcâ zulm etmez, kuluna Hudâsı,
Herkesin çektiği kendi cezâsı!

Günahların başı 21 Mart 1998

Günahların başı, dünyaya dalıp, ahireti unutmaktır. Peygamber efendimiz, “**Dünyalıca düşünmek, hataların başıdır**” buyurdu.

Ahiret için olmayan dünya malı peşinde koşmak, nefsinin arzuları peşinde koşmaktan daha zararlıdır. Peşinde koşulan, mal, para, Allahü teâlânın emirlerini unutturursa, bu dünyalık olmuştur. Bu şekilde elde edilen mal hakkında, Peygamber efendimiz, bir hadis-i şerifinde, **(Geçen ümmetlerin her birine fitneler verildi. Benim ümmetimin fitnesi, mal, para toplamak**

olacaktır) buyurdu. Baŋka bir hadis-i Şerifte de, (**Altına ve gümüŋe köle olana lânet olsun**) buyuruldu.

Günahların baŋ, dünyaya dalıp, ahireti unutmaktır. Peygamber efendimiz, (**Dünyalıŋ düŋkün olmak, hataların baŋdır**) buyurdu. Yani her türlü hataya, günaha sebep olur. Ahireti unutup, dünya peŋinde koŋan kimse, ŋıpheli ŋeylere, sonra mekruhlara, sonra haramlara, hatta küfre dalar. Geçmiŋ ümmetlerin, peygamberlerine inanmamalarına sebep, dünyaya düŋkün olmaları idi. Bu sebeple nice kimselerin ayaŋ kaymıŋır.

Fakat, dünyalık için olmayıp, ahireti kazanmaya yardımcı olan mal, ne kadar çok olursa olsun, zararlı deŋildir. **ŋmam-ı Gazalî** hazretleri, kendini ve ailesini ve çocuklarını kimseye muhtaç ettirmeyecek kadar çalıŋıp, helalden kazananlara cihâd sevabı verildiŋini bildirmi ŋir.

Allahü teâlâ, bir kuluna fazla mal verirse, cimri olmamalıdır. Para, mal kazanma hırsı, aklını örtmemelidir. Kazandıŋını, din uŋuna sarfetmelidir. Hay ır, hasenat yapmalıdır. Sıkıntıda olan müslümanlara yardım etmelidir. Hâlis müslümanların yazdıŋ doŋu ilmihâl kitaplar ını alıp, daŋtmalıdır! Böyle yapılırsa, cihâd sevabına kavuŋulur.

Peygamberimiz birgün, (**Ya Eba Hüreyre! Müminlerin büyüŋ, benden sonra o kimsedir ki, Allahü teâlâ ona mal verir, o da gizli ve âŋkâre Hak yoluna harcar ve yaptıŋ iyilikleri kimsenin baŋna kakmaz**) buyurdu.

Kiŋ; mal, mülk sahibi olmakta çok hırslı olur ve tek gayesi bu mala kavuŋmak olursa, hem dünyada, hem de ahirette rezil olur, periŋan olur. Olmadık iŋer gelir baŋna... Bunun misalleri sayılamayacak kadar çoktur.

Mehmed-i Bican hazretleri bir hikâye anlatır. Hikâyenin gerçek olup olmadığı bir yana, bu hikâyede anlayana çok ibretler, dersler vardır:

Sultan Mahmud, zaman zaman tebdil-i kıyafet ile halkın arasına karıŋıp, dolaŋırdı. Birgün yine bu ŋekilde dolaŋmaya çıkmıŋtı. Yolu bir demirci dükkânının önünden geçiyordu. Geçerken, dükkândaki demircinin hâli dikkatini çekti.

Durup onu seyretti. Demirci, örsün baŋında iken, sevinçle koŋarak, körüŋ yanına gidiyor, sonra da alâyarak periŋan hâlde geri dönüyordu.

Örsün baŋına gelip körüŋbakınca, tekrar neŋesi yerine geliyor, sevinç içinde yine körüŋ koŋuyor, fakat, alâyarak yine geri geliyordu.

Bu hâl, bu ŋekilde sürüp gidiyordu. Sultan, demircinin bu periŋan hâliden bir mana çıkaramamıŋtı. Bunun araŋtırılmasını sonraya bırakıp, veziri ile yoluna devam etti.

Bu defa da bir caminin önünden geçiyorlardı. Cami müezzininin hâli, sultanın dikkatini çekti. Bekleyip, bu defa da müezzinin yaptıklarını dikkatle takip etmeye baŋladı.

Müezzin, yerden minareye bakıp, sevinç ve neŋe içinde minareye tırmanıyor, koŋar adımlarla, ŋerefeye ulaŋıyor, fakat, ümitsizlik, periŋanlık içinde geri geliyordu. Yere indikten sonra, tekrar minarenin ŋerefesine bakıyor, o önceki neŋe hâli tekrar meydana geliyor, koŋarak aynı hızla minareye çıkıyordu. ŋerefeye varınca da bütün ümitleri, hayâlleri yıkılmıŋolarak geri dönüyordu.

Müezzinin bu hâli, hava kararana kadar böyle devam ediyordu. Sultan bunu da çok merak etti. Müezzinin bu acınacak hâli neydi acaba? (Devamı yarın)

Nihayet sır çözüyor... 22 Mart 1998

Bu üç ibretli olay, sultana çok tesir etti. Mutlaka bunların sırrını öŋrenmek istiyordu. Vezirine, bunların sırrını öŋrenme vazifesini verdi.

Sultan Mahmud, tebdil-i kıyafetle dolaŋırken, müezzinin minarede bir aŋaŋ bir yukarı mekik dokuduŋunu gördü. Ba ŋka bir yerde de, bir demircinin, örsün baŋında iken sevinçle koŋarak, körüŋ yanına gidip, sonra da alâyarak periŋan hâlde geri döndüŋünü, örsün baŋına gelip körüŋbakınca, tekrar neŋesi yerine gelip, sevinç içinde yine körüŋko ŋuŋunu gördü.

Bunların sebeplerini öğrenmeyi sonraya bırakıp, yoluna devam etti. Bu defa da, üç yol azaında oturan kimsenin hâli dikkatini çekti. Dikkatle baktığında, bu kimsenin gözlerinin görmediğini anladı. Gelen kimsenin ayak seslerini hissettiğinde, gelene yalvarıyordu:

- **Ne olur, şu bir akçeyi al ve enseme bir okkalı tokat at!**

Oradan geçenler de, bu kimsenin yalvarmasına dayanamayıp, bir akçeyi alıp, ensesine vurarak oradan uzaklaşıyorlardı.

Adamın ensesi, vurulan tokatların tesiri ile nasır balamı oldu.

Bu üç ibretli olay, sultana çok tesir etti. Mutlaka bunların sırrını öğrenmek istiyordu. Vezirine, bunların sırrını öğrenme vazifesini verdi.

Vezir, önce demirciden başladı. Demirci başından geçenleri şöyle anlattı:

“Seneler önceydi. Birgün imam çok olduğundan, dükkândan geç ayrılmam gerekiyordu. Bunun için, iki tavuk alıp, çırakla eve gönderdim ve, **“Bu akşam eve geç geleceğim, bu tavukları pişirip, birini bana gönderin, diğeri de siz yersiniz. Ben yeme bilemeyeceğim”** diye de haber yolladım.

Akşam namazından sonra, evden pişmiş hâlde tavuk geldi. Çok da karnım acıkmıştı. İki tavuk bırakıp, örsün kenarına çömelip, tavuk yemeye başladım.

Tavuk sadece bir butu kalmıştı elimde. Butun da çoğunu yemiştim. Üzerinde az bir et kalmıştı. Bu sırada içeriye sevimli bir kedi girdi. Tam karnım durup, yediğim eti seyretmeye başladım. Belli ki, benden elimdeki butu istiyordu. Fakat ben oralı olmadım. Çünkü karnım çok açtı. Kedi, acıklı acıklı miyavlamaya başladı.

Bunun üzerine, ben, kendisini kovalamak istedim. O an hiç beklemediğim bir şey oldu. Kedi dile gelip dedi ki:

- **Eğer o butu bana verirsen, emsalsiz bir hazinenin yerini sana göstereceğim. Onunla istediğim kadar tavuk alırsın.**

- Göster, ben de, o zaman butu sana vereyim.

- **Şu körünün yanına bak!**

O yere baktığımda, bir de ne göreyim? Renk renk, eklemler, benzeri olmayan mücevherler... Karnım doymadığı için, elimdeki buttan da vazgeçemiyordum. **“But benim elimde, mücevherler de benim dükkânımda, o zaman niçin aç kalayım”** diye düğündüm. Elime bir sopa parçası alıp, kediyi kovaladım.

Elimdeki buta göz koyan kediyi kovaladıktan sonra, oturup elimdeki butu yemeye devam ettim. Gözüm de, körünün yanındaki hazinede idi. Butu bitirir bitirmez de, yerimden fırladım.

Körünün yanına vardığımda, baktım, hiçbir şey yok. “Acaba yanlış mı gördüm” diyerek, tekrar örsün yanına geldim. Mücevherler ışık ışık orada parlıyordu. Sevinç içinde, oraya koğum. Körünün yanına varınca, yine yok olduğunu gördüm. İşte o zamandan beri, böyle hazineye kavuşmak için, gidip geliyorum.”

Vezir, demircinin sırrını öğendikten sonra, müezzinin bulunduğuna camiye geldi. Müezzin yer ile kerefe arasında mekik dokumaya devam ediyordu. Müezzini durdurup sordu:

- **Senin bu hâlin nedir? Kerefede ne görüyorsun, çıkınca da niçin perişan hâlde iniyorsun?**

Müezzin de başından geçenleri vezire anlattı.

Vadi dolusu altın olsa... 23 Mart 1998

Resulullah efendimiz ne güzel buyurmuştu: **“Bir vadi dolusu altını olan, bir vadi dolusu daha ister!”** İhtiyaç dünyası tamahlı, altın hırslı, beni bu hâlde getirdi.

Vezir, müezzine, **“Senin bu hâlin nedir? Kerefede ne görüyorsun, çıkınca da niçin perişan hâlde iniyorsun”** diye sorunca, müezzin, başından geçenleri şöyle anlattı:

“Birgün, minareye ezan okumak için çıkmııım. Baktım Ćerefede iri, güçlü, çok da sevimli bir kuıvar. Yanına yaklaııımda, beni kaptıı gibi göklere yükseltti. Uzun bir uçmadan sonra, beni eı, benzeri olmayan bir yere indirdi.

Bulunduım yer, tarifi mümkün olmayacak güzellikte bir yerdi. Her taraf yemye ıldı. Pırıl pırıl akan suları; emsâlsiz aâçları görüncü, kendimi cennette zannettim. Ben etrafın güzelliıle kendimden geçmiı bir hâldeyken, birileri gelip, beni bir saraya götürdüler. Hayâl bile edemeyeceım güzellikte bir saraydı ı bu...

Beni sarayda bir kadın karıladı. Bu kadına bakınca, herıeyi unuttum. Sanki anlatılan cennet hürîlerinden biriydi. Artık hiçbir ıeyi görmez oldum. Gözümü kendisinden ayıramıyordum. Kadın, benim bu ıakınlııımı farkettil. Merakımı gidermek için ıı açıklamayı yaptı:

- Ben bu ülkenin hükümdarının kızıyım. Evlenmek için, seni buraya ben getirttim. Fakat bu arada beklenmedik birıey oldu. Babam vefat etti. Bu hâldeyken seninle evlenmem uygun olmaz. Birkaç gün bekle, sonra nikâhımızı yapar, evleniriz.

Ben kendimde olmadıım için, ne konuıtuıımı bilmıyordum. Hemen itiraz ettil:

- Olmaz. Ben bekleyemem!

- Ben de arzu ediyorum. Zaten seni buraya bunun için getirttiımı az önce söyledim. Birkaç gün sabretmeni istiyorum. Sadece birkaç gün...

Ben bu sözleri anlayıp, muhakeme yapacak durumda deıldim. Benim dü ındüüm tek ıey vardı. Bir an önce ona kavuımak... “Olmaz, ben bekleyemem” diye diretilim.

Bunun üzerine kadın, beni getiren kuıa, kızgın bir ıekilde emrini verdi:

- Al, bunu getirdiım yere b ırak gel! Amma da sabırsızımıı Nimete kavuımanın ilk ıartının sabretmek olduını bilmeyenden hay ır gelmez.

Beni oraya götüren iri kuı beni kaptıı gibi getirip, minarenin ıerefesine bıraktı. Ben hatamı, sabırsızlıımın neticesini anlamııoldum. Fakat ıııten geçmiıı. Periıan bir ıekilde, minareden indim. Evime giderken, “Belki bir ümit, kuıtekrar gelmiıir” diye ıerefeye baktım. Bir de ne göreyim, kuıorada deıımi?

Hemen koıarak çıktım. Fakat kuıyine kayboldu. Tekrar aıaı indim. Yine kuıı gördüm. ıte bundan dolayı akıama kadar inip çıkıyorum.”

Vezir son olarak üç yol aııındaki, gözleri kör adamın yanına gitti. Kendine niçin parayla tokat attırdıını sordu. Adam ıöyle anlattı:

“Ben yıllardır, kervancıbaı görevini yaptım. Birgün kervanıma, on deve yüklü birisi katıldı. Yolculuk esnasında, bu yüklerin altın olduını anlad ım. ıeytan kanıma girip, niyetimi bozdu. Elime bıçaı alıp, yüklerin sahibinin yanına gittim. Adam, benim niyetimi anlamııı. Canını kurtarmak için, önce yükünün yarısını, sonra tamamını teklif etti. Ben kabul etmedim.

Adam çaresiz kalıp, bu defa da ıı teklifte bulundu:

- Beni öldürmezsen, kimseye yapmadıım bir iyiliıesana yapar ım. Senin gözüne bir mil çekeyim. Yer altındaki bütün hazineleri görürsün. Zaten ben de bu altınları böyle elde ettil.

Bu teklif hoıuma gitti. Kabul ettil. Gözümün birine mili çekti. Artık bütün hazineleri görebiliyordum. Fakat buna da razı olmadım, “Daha çok göreyim, daha çok altın toplayayım” diye, diıer gözüme de mil çekmesini istedim. Adam dedi ki:

- O zaman hiç göremezsın, gel sen buna razı ol! Tamah etme!

Ben ısrar ettil. Bunun üzerine adam, “Benden günah gitti” deyip, diıer gözüme de mili çekti. Artık dünyam kararmııı. Bütün hazineleri görüyor, fakat bunun dıında baıka bir ıey görmüyordum. Resulullah efendimiz ne güzel buyurmuı (Bir vadi dolusu altın olan, bir vadi dolusu daha ister!)

ıte dünya tamahı, altın hırsı, beni bu hâle getirdi. Kendimi dünyada bu ıekilde cezalandırıyorum. ıııallah cenab-ı Hak da bu tevbemi, piımanlııımı kabul eder de, ahirette cezalandırmaz.”

(Devamı yarın)

Akika kesmenin önemi 24 Mart 1998

İmkânı olanlar, çocukları için akika kesmelidir. Hatta küçük iken akikası kesilmemiŕse, kendisi için de akika kesmelidir. Akika bedeli, ilim tahsili gören talebelere verilirse, ilim yayma sevabı da alınır.

Akika, çocuk nimetine karŕılık, Allahü teâlâyâ ŕükretmek niyeti ile hayvan kesmektir. Çocuŕ yedinci günü isim koymak ve saç ını tıraŕettirip, saçının aŕrlıŕ kadar, erkek için altın veya gümüŕ kız için gümüŕsadaka vermek ve kendi malından, erkek için iki, kız için bir akika hayvanı kesmesi, Hanefi'de müstehaptır.

Peygamber efendimiz, **(Erkek çocuŕ iki, kız çocuŕ bir akika kesin)** buyurdu. **Akika**, çocukları belalardan ve hastalıklardan korur. Kıyamette, ana-babaya ayrı bir ŕefaet eder.

Akika hayvanı, kurbanlık hayvan gibi olmalıdır. Her zaman kesilebilir. Kurban bayramında da kesilebilir. Hayvan bulmak ve kestirmek bayramda daha kolay olduŕiçin, bayramda kesmek daha rahat olur. Resulullah efendimiz nübüvvetten sonra, kendisi için akika kesmiŕtir.

Akika hayvanının etinden, kesen yiyebilir ve piŕmiŕveya çiŕolarak zengin, fakir herkese verebilir. Hicretin sekizinci yılında, İbrahim dünyaya gelince, Resulullah efendimiz, yedinci günü, İbrahim'in baŕını tıraŕettirip, saçının aŕrlıŕ kadar gümüŕsadaka verdi ve akika olarak iki koç kesti. Saçlarını gömdü.

İmkânı olanlar, çocukları için akika kesmelidir. Küçük iken kesilememiŕise, akıl-baliŕ olduktan sonra da akika kesilebilir. Hatta küçük iken akikası kesilmemiŕse, kiŕ kendisi için de akika kesmelidir. Akika hayvanı ilim tahsili gören talebelere verilirse, müstehap sevabının yanında, ilim yayma sevabı da alınır.

Adak hayvanı da böyledir. İlim tahsil eden talebelere veya ilim tahsili ettiren hayır kurumlarına vekâlet yolu ile verilirse, hem vacip sevabı alınır, hem de ilim yayma sevabı alınmıŕ olur.

Adak, bir ibadettir. Bir isteŕ dile ekavü İmada çok tesirli bir yoldur. Allahü teâlâ yaptıŕ bu ibadet hürmetine, o dileŕni yarat ır. Bunun için sık sık adakta bulunmalı, sadaka vermeli, hayır hasenat yapmalıdır.

Verilen yardımlar, baŕlar aynı zamanda birer sadakadır. Sadaka ise çeŕitli belaları öner. Sadakanın fazileti çoktur. Sadaka verenin, malının bereketi artar. Az malı çok iŕgörür. Hadis-i ŕrifte, **(Gizli-açık çok sadaka verin ki, rızkınız bollaŕsın, yardıma mazhar olasınız ve duânız kabul edilsin)** buyuruluyor.

Malı çok olup da zekât, sadaka vermeyen kimse, sıkıntı içinde yaŕar. Hadis-i ŕrifte, **(Gerçek fakir, malı olduŕ hâlde sadaka vermeyendir)** buyuruluyor. Az da olsa sadaka vermeye alıŕmalıdır!

İhlas Vakfı, öfenci yurtlarında binlerce üniversiteli fakir öfenci ve bilhassa Türk dünyasından gelen muhtaç öfencileri barındırmaktadır. Onların et ihtiyacı için vekâlet alarak, akika ve adak hayvanlarının kesilmesini ve etlerinin ilim talebesi olan bu öfencilere verilmesini temin etmektedir.

Bu sebeple, çocuklarının ve kendilerinin akika hayvanını alıp kesmek ve yurtlarda kalan öfencilere vermek isteyenler, İhlas Vakfı idarecilerine vekâlet verebilir.

İhlas Vakfı Genel Merkezi: Telefon: (0212) 5139900 (20 hat), Fax: (0212) 513 68 57

İbadetlerin en kıymetlisi 25 Mart 1998

Ayet-i kerimede, “Sizler, insanların iyiliŕi için ortaya çıkarılmıŕ en hayırlı ümmetsiniz. İyiliŕ emreder, kötülükten men eder ve Allaha inanırsınız” buyurulmaktadır.

Fıkıh, dinde yapılması ve yapılmaması lazım gelen işleri bildiren bir ilimdir. Hadis-i Şerifte, **(Hadetlerin en kıymetlisi, fıkıh ilmini öğrenmek ve öğretmektir)** buyuruldu. Bu ilmin kaynağı, Kur'an-ı kerim, hadis-i Şerifler, icma, yani eshab-ı kiramın sözbirliği ve kıyas, yani icthad. Hadis-i Şerifler, Kur'an-ı kerimin açıklaması, kıyas da hadis-i Şeriflerin açıklamasıdır. Mezhep, mutlak müctehid denilen dinde söz sahibi âlimlerin, Kur'an-ı kerimden ve hadis-i Şeriflerden çıkardıkları hükümlerin tamamına denir.

Bugün Kur'an-ı kerimden ve hadis-i Şeriflerden hüküm çıkartacak kimse olmadığı için, bizim, dinimizi öğrenmede tek kaynağımız, mezhep imamımızın bildirdiği hükümlerdir. Zaten, bir mezhebe tâbi olmak, mesela, İmam-ı a'zama tâbi olmak, "Ben dinin emir ve yasaklarını kaynaklarından çıkartacak durumda değilim, bunun için İmam-ı a'zamanın çıkardığı hükümleri aynen kabul ediyorum" demektir.

Ben Kur'an-ı kerimden başka kaynak tanımıyorum demek, Peygamberimizi ve bütün âlimleri, fıkıh kitaplarını bir tarafa atmak demektir. Bu akıllı başında bir Müslümanın yapacağı bir iş değildir.

Başka eshab-ı kiram olmak üzere, Kur'an-ı kerimde, **"En hayırlı ümmet"** olarak bildirilen Ümmet-i Muhammede itimatsızlık olur. Bu da dine itimatsızlık, dinde şüphe demektir. Çünkü dini bize ulaştırıran onlardır.

Ayet-i kerimde, **"Sizler, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allaha inan ırsınız"** buyurulmaktadır. Böyle bir ümmete nasıl kötü gözle bakılabilir?

Eğer bunlar, dinde yolundan gidilen imamlar olarak görülüyor ve kabul edilmiyorsa, bu, dine kastetmekten başka bir anlama gelmez.

Bu, kısacası, bütün bir ümmeti, Allah ve Peygamber dümanı olarak ilan etmek manasına gelir.

"Herhangi bir hüküm Kur'anda yer almıyorsa, Peygamber tarafından düzenlenmiş olsa bile kabul edilmez" şeklinde bir kural nasıl konabilir? Böyle bir kural koyan ayet var mıdır? Kur'an-ı kerimde yer almayan herhangi bir husus, Peygamberimize bildirilmiş olsa bile uydurmaz, şeklinde bir kural yoktur.

Mesela Kur'an-ı kerimde, bayram namazı diye bir namaz bildirilmemektedir. Şimdi Kur'anda yok diye, Peygamber efendimizin kıldığını, bize kılmamız için emrettiği bayram namazını kılmayacak mıyız?

Dinimizin emirlerini az önemli, çok önemli diye ikiye ayırıp; bu husus çok önemli, Kur'anda bulunması lazım, bildirilmediğine göre dinimizde yok demek, dini sinsice yok etme faaliyetidir. Kur'an-ı kerime neyin konacağını, neyin konmayacağını, sahibi bilir. Bizim bu önemli, önemsiz demeye hakkımız yoktur. Mesela, abdest, namazın tamamlayıcısı olduğu hâlde, Kur'an-ı kerimde, nasıl abdest alınacağı detaylı olarak anlatıldığı hâlde, dinin direği olan namaz hakkında, bu şekilde detaylara inilmemesinin ve namazın hangi vakitlerde kaçırılacağı ve nasıl kılınacağı gibi hususların, Hz. Peygamberin açıklamasına bırakılması, namazın az önemli olduğunu mu gösterir?

Allahü teâlâ, bazı hususları açıkça Kur'an-ı kerimde bildirmemiş bunların izahını Peygamber efendimize bırakmıştır. Bunların nasıl yapılacağını da, Kur'an-ı kerimin dışındaki vahiy kaynakları ile bildirmiştir. Mesela, Cebrail aleyhisselam gelip, namazın hangi zamanlarda ve nasıl kılınacağını bildirmiştir. Kur'an-ı kerimde geçmeyen hususları kabul etmemek, dini kabul etmemekle eş anlamlıdır. Kur'an-ı kerimi de bildiren, getiren Peygamber efendimizdir. Hz. Peygamberin bildirdiklerinden şüphe etmek, Kur'an-ı kerimden de şüphe etmektir. Böyle bir şüphesi olanın, Müslümanlıkla bir alakasının olmayacağı güneş gibi âşikârdır.

Sadece Kur'an-ı kerimi esas alıp, Peygamber efendimizi, eshabını, mezhep imamlarını ve diğer fıkıh âlimlerini bertaraf etmek, İslâm dümanlarının yüzyıllardır dini yok etmek için sahneye koydukları oyunun son perdesidir.

Eğitimde iki esas 26 Mart 1998

Bir çocuğun yeti-mesi, topluma faydalı olabilmesi için iki esas lazımdır. Bu iki esastan biri maneviyat, ikincisi teknolojidir. Bunlardan biri eksik olursa, istenilen verim alınmaz.

İnsanın yürümesi için iki ayak lazım oldu gibi, bir çocuğun yeti-mesi, kendisine, ailesine topluma faydalı olabilmesi için de iki ayak, yani iki esas lazımdır. Bu iki esastan biri **maneviyat**, ikincisi teknolojidir. Bunlardan biri eksik olursa, istenilen verim alınmaz.

Çocuğun maneviyat ı, dini eksik olursa veya hiç olmazsa; nerede ne yapacağı belli olmaz. Heride eline imkân geçtiğinde, bundan her türlü vahşet beklenebilir. İşte zamanımızın açık örneği Bat ı devletleri... Bunlarda yaygın olan nedir? Vahşet ve fuhuş.. On paralık menfaatleri için, her türlü çılgınlığı yapabiliyorlar. ABD dünyalık çıkarları için, binlerce kimseyi gözünü kırpmadan öldürebiliyor veya ölümlerine göz yumabiliyor.

Aile ve namus mefhumu diye bir şey kalmamış Küçük kızlar, kadınlar şehvet malzemesi olarak mal, eşya gibi alınıp satılmaktadır. Evlilikte bakire olmak, kadın için utanılacak bir hâl hâlini almış

Eğer Bat ı'nın bugünkü idarecilerine, daha çocukken gerçek manada dinî eğitim verilseydi, gerçek din ile tanışaydılar, bu vahşetleri yapmazlardı. Vicdanları sızlardı.

Artık dünya küçüldü. Bugün Batı'da olan, yarın burada ... Nitekim birçok büyük şehirlerimizde, Batı'da olduğu gibi fuhuş hızla yayılmaktadır. Yavaş yavaş Anadolu'ya da yayılma eğilimi göstermektedir. Karadeniz bölgemizdeki Rus kadınlarının istilası, hergün gazetelerimize haber konusu olmaktadır. Yüzlerce ailenin yıkılmasına, dağılmasına sebep olmaktadırlar. Bütün bunların tek sebebi maneviyat zafiyetidir.

Bunun için, çocuklarımızı yetiştirirken; sadece yabancı dil bilsin, iyi bir meslek sahibi olsun, bilgisayar öğrensin, en iyi üniversiteden diploma alsın, en yüksek maaşa sahip olsun gibi şeyleri düşünmemelidir.

Bunların yanında, diğer ayak, yani maneviyat unutulmamalıdır. Bu ayak olursa, bunlar bir işe yarar. Aksi takdirde bunlar, insanı çılgınlığa vahşete götürür.

Tarih boyunca, istismarcılar hariç, gerçek dindardan hiçbir zarar gelmemiştir. Namazını kılan, dinin emir ve yasaklarını yerine getiren dindar kimseden, sadece faydalı şeyler zuhur eder. Çünkü mensubu olduğumuz din, hep faydalı şeyleri emreder, kendisine ve topluma zararlı olan şeyleri men eder.

Çocuğun yeti-mesi için ikinci zarurî şey, teknolojiye yabancı olmamasıdır. Teknolojiye yabancı olan, ezilmeye, horlanmaya, insanın bunun kölesi, sömürgesi olmaya mahkûmdur. Dört kıtada at koşturan, dünyaya insanlığı, merhameti yayan Osmanlının yıkılmasının en büyük sebeplerinden biri, teknolojiye ayak uyduramamasıdır. Teknikte geri kalmasıdır.

İslâm ülkelerinin her birinin, belli bir gücün sömürgesi olması, ellerindeki petrol zenginliğinden arslan payını başkalarının alması, tilki gibi bunlara kırıntılarının kalması, sefaletin hüküm sürmesi, hep teknolojiden uzak kalmanın neticesidir.

Bunun için bu iki hususta çok dikkatli olmalıdır. Dengeli hareket edilmelidir. Bir tarafı yapalım derken, diğer taraf yıkılmamalıdır.

Çocukların meslek seçiminde de ısrarcı olmamalıdır. Çocuğun tabiatına, yani kabiliyetine bakmalı, durumunu incelemeli, kabiliyetinin hangi ilim ve sanata daha yatkın olduğunu anlayıp, o öğrenime ve sanata yönlendirmelidir. Zira hadis-i kerime; **“Kim ne için yaratılmışsa, o iş ona kolaylaştırılır”** buyuruldu.

Çocuk, iyi ile kötüyü birbirinden ayırabilecek yaşı gelince, abdest ve namazı terketmesine asla müsamaha etmemeli, dinimize uygun yaşaması için gayret etmelidir. Bunu yaparken de sertlikten kaçınmalı, sevgiyle yaklaşmalıdır. Hele bu zamanda, sertlik çok tehlikeli olmaktadır. Ya hep ya hiç anlayış da zararlıdır. Çok zararlı şeyden kurtarmak için, yerine göre az zararlı şey göz yummalıdır.

Yetişi ev geçindirebilecek belli bir maaşı ulaşıncaya, hemen evlendirmelidir. Bugün bekârların kendini koruması, hemen hemen mümkün değildir. Şu eksik, bu eksik, askerlik yaptı yapmadı vs. mazeretlerle evliliği geciktirmek uygun değildir. Belli bir yaştan sonra evlenme korkusu baskılar, cesareti kırılır, evlenemez. Allahü teâlâ insanları beraber yaşayacak şekilde yaratmıştır. Buna uyulmazsa, ruhi denge bozulur, psikolojik rahatsızlıklar meydana gelir.

Herkes barut fıçısı 27 Mart 1998

Geçimsizlik hat safhada. Herkes infilak etmeye hazır birer barut fıçısı. Küçük bir kıvılcım kâfi. Şe bütün mesele, bu kıvılcım olup olmamaktan geçiyor.

Zamanımızda ekonomik sıkıntılar, geçimsizlikler hat safhada. Herkes infilak etmeye hazır birer barut fıçısı. Küçük bir kıvılcım kâfi. Şe bütün mesele, bu kıvılcım olup olmamaktan geçiyor. Başka bir benzetmeyle, zamanımızda insanlar stresli hayat şartlarının etkisi ile son haddine kadar şişirilmiş patlamaya hazır balon gibi. Toplu fişinin ucunu deşmek kâfi.

Burada önemli olan, işin kolayına kaçıp işe şabat ırmak değil, usûlüne uygun olarak, balonu patlatmadan havasını indirmektir.

Bu, aslında zor bir iş değildir. Samimî bir ilgi, tatlı bir tebessüm, neşeli bir kahkaha insanların havasını indirmeye kâfi. Çünkü, herkesin yüzü sirke satıyor. İnsanlar küçük bir tebessümden mahrum. İnsanları sevindirmek, gönüllerine sürür vermek için, şu birkaç hususa dikkat etmek yeterlidir:

1- Yaptığınız herşeye canlılık ve neşe katın! Coşkunun varlığı veya yokluğu yaptığınız ve söylediğiniz herşeyde hemen kendisini gösterir. Tanıdığınız, karışlaştığınız kimselere, soğuk, resmî davranmayın! Onları memnun edecek birkaç kelime söyleyin! “Tanıdığımıza memnun oldum, değerli bir dost kazanmış oldum”, “Seni gördüğüme çok memnun oldum”, “Senin gibi bir arkadaşına sahip olduğum için bahtiyarım”, “Seni görünce rahatlıyorum, sıkıntılarımı unutuyorum” gibi sözlerle karışlık verin! Sıradan bir görüşme, hiç görüşmemekten daha kötüdür. İnsanları böyle düşündürür: “Bu adam buz gibi soğuk”, “Sanki yürüyen cenaze”.

Gülümsemenize canlılık katın! Gözlerinizle gülümseyin! Hiç kimse yapay, monte edilmiş bir gülümsemeden hoşlanmaz. Gülümsediğinizde diğerleriniz görünsün. Diğerleriniz düzgün olmayabilir, ama bu önemli değil ki... Çünkü siz gülümsediğinizde, insanlar diğerlerinizi görmez. Çünkü insanlar, sevdikleri bir kişiyi sıcak, coşkulu bir kişi olarak görür.

“Teşekkür ederim”lerinizi canlandırın. Rutin, otomatik bir “Teşekkür ederim”, karışınızdakine hiçbir mesaj vermez. Sonuç getirmez. “Teşekkür ederim”lerinizi, “Çok teşekkür ederim” hâline getirin!

Kelimelerinizi samimî duygularınızla renklendirme alışkanlığı edindiğinizde, dikkat çekme konusunda, oldukça ilerleme kaydettiğinizi fark edeceksiniz.

İnsanlar, söylediklerine inanan kişilerle arkadaşlık yapar. Söylediklerinizi canlı söyleyin! Konuşmanıza canlılık verin! İster bir bahçe toplantısında konuşuyor olun, ister resmî bir toplantıda veya çocuklarınızla... Sözlerinizin ardına coşkuyu yerleştirin! Coşkulu bir konuşma, belki de aylarca, hatta yıllarca unutulmayacaktır.

2- İyi haberler yayın! Olayların iyi yönlerini konuşun! Biri içeri girip de, “Size iyi haberlerim var” dediğinde, hemen o anda bu kişi, herkesin dikkatini üzerine çeker. İyi haber, dikkat çekmekten fazlasını yapar; insanları memnun eder. İyi haberler coşku meydana getirir. İyi haberler sindirimi bile kolaylaştırır. Hiç kimse kötü haber yayarak, ne bir dost veya para kazanmış ne de iyi bir şey yapabilmiştir. İnsanlar bunlara güzel bir isimler de bulmuşlar: “Felâket tellalı”, “Kara haberci” vs.

Ailenize iyi haberler getirin! Onlara, o gün yaşadığınız iyi bir şeyden bahsedin! Yaşadığınız güzel, hoş şeyleri hatırlayın! Hoş olmayan şeylerin unutulup yok olmasını hızlandırmış olun! İyi haberler yayın! Zira, kötü haberlerden bahsetmenin hiçbir yararı yoktur. Sadece ailenizin endiş duymasına ve sinirlerinin gerilmesine sebep olur.

Çalıştığınız kişilere de iyi haberler yayın! Onları şevklendirin, her fırsatta onları övün! Onlara işyerinizin yaptığ iyi şeylerden bahsedin. Problemlerini dinleyin. Yardımcı olun. İnanşlara cesaret verirseniz, onların desteğini al ırsınız. Yaptıkları işten dolayı onları tebrik edin. Onlara ümit verin. Onlara inandığınızı, başarabileceklerinden emin olduğunuzu bilmelerini sağlayın.

Endiş duyanların endişelerini azaltın! Doğu yönde kalabilmek için sürekli şu testi yapın: Bir kişinin yanından ayrılırken kendinize, “Benimle konuştuğ için, acaba bu ki ř rahatlamış mıdır?” diye sorun. Sevilen bir fabrika müdürünü ziyaretimizde, kapısında çerçeve edilmiş öyle bir söz gördük: **“Bana güzel bir kelime söyle veya hiçbir şey söyleme!”** çeri girdiğimizde koltu şunun tam karşısında ise, bu sözün şu hâle geldiğini gördük: **“Onlara güzel bir kelime söyle veya hiçbir şey söyleme!”**

İki cümle... Fakat insan ilişkileri ile ilgili kocaman bir kitabın özeti sanki... Ne dersiniz, öyle değil mi?

İnanşlara de şer verin! 28 Mart 1998

Takdir ve tebrik etmekte cimri davranmayın. İnanşların, yaptıklarından dolayı onları takdir edeceğinizi bilmelerini bir kural hâline getirin.

Allahü teâlâ insanları medenî olarak yaratmıştır. Topluluklar hâlinde yaşamak zorundadırlar. Topluluk hâlinde yaşayınca da, aralarında insanî ilişkiler olacaktır. Bu ilişkiler ne kadar seviyeli olursa, insanlar birbirlerini üzmezlerse, birbirlerine sıkıntı vermezlerse, o toplumda huzur olur. Herkes, “Karşımdaki insanı nasıl memnun edebilirim, onu nasıl sevindirebilirim” diye düşünmelidir. Bunun için de şu hususlara dikkat etmelidir:

Takdir ve tebrik etmekte cimri davranmayın. İnanşların, yaptıklarından dolayı onları takdir edeceğinizi bilmelerini bir kural hâline getirin. Bu bakımdan bir kiş, dikkate alınmadığ hissine asla ve asla kendini kaptırmasın. Takdir etmeyi, sıcak ve samimî bir gülümseme ile uygulayın. Bir gülümseme, başkalarının, onları fark ettiğinizi ve onlara saygıyla yaklaştığınızı hissetmelerini sağlar.

Dürüst, kendinize has tavırlar kullanarak, insanları takdir edin. İnanşlar kendine mahsus tavırlar ile büyür ve gelişir. İnanşlar her yaşta övülmenin, takdir edilmenin özlemini duyar. Kiş iyi iş yaptığ ve önemli birisi olduğ konusunda temin edilmek ister. Övgüyü, sadece büyük başarılar için saklamanız gerektiğini sanmayın. İnanşları; görünümleri, rutin işlerini yapma tarzları, fikirleri, yardımseverlikleri gibi küçük şeylerle ilgili olarak da övün. İnanşlara başarımış oldukları konular hakkında, kişisel notlar yazarak övgüde bulunun. Onları özel olarak arayın ve özel olarak ziyaret edin.

İnanşları; “Çok önemli kişiler, önemli kişiler, önemsiz kişiler” diye sakın sınıflandırmaya kalkmayın. İster çöpçü olsun, ister bir şirketin genel müdürü olsun, sizin için, istisnasız herkes önemlidir. Bir insana ikinci sınıf muamelesi yapmak, size birinci sınıf sonuçlar kazandırmaz.

İnanşlara ismiyle hitap edin. İnanşlar isimleriyle çağılmaktan hoşlanır. Bu durum, kişinin adıyla reklamının yapılması gibidir.

Burada unutmamamız gereken iki önemli şey vardır: İsmi doğu telaffuz edin ve doğu yazın. Eğer bir kişinin ismini hatalı telaffuz eder veya yazarsanız, o kiş, sizin onun önemsiz birisi olduğuna inandığınızı düşünecektir.

Ayrıca, iyi tanımadığınız kişilerle konuşurken, adının önüne gerekli ünvanı koymayı unutmayın. Müdür bey, başkan bey gibi... Her seviyeden insanlar da bundan hoşlanır. Bu küçük sıfatlar, insanın kendisini önemli hissetmesinde inanılmaz yardımcı olur.

“İnsanlarla iyi geçinmek, onları memnun etmek, onlara hizmet etmek karın doyurmuyor. Parasız yaşamaz” demeyin. Bunlar para kazanmaya mani değildir. Üstelik böyle davranışlar, daha çok kazarmaya vesiledir.

Para kazanmak mı istiyorsunuz? O hâlde, “Önce hizmet” düsturuna sahip olun. Önce vermeyi öğrenin. Vermeden almaya kalkmayın...

Para kazanmak ve refah içinde yaşamak çok tabii ve arzu duyulan bir şeydir. Para, ailenizin ve sizin layık olduğunuz hayat standardına ulaşmak için gereken güçtür. Para bir güçtür. Para rahat yaşamın bir yoludur.

O hâlde, para arzu duyulan bir nesnedir... Her yerde insanları, “Önce para” tutumu içinde görürsünüz. Yine de aynı insanların çok az parası vardır. Neden? En basiti bundan: Önce para tutumunda olan insanlar, o denli para merkezli olmuştardır ki, para yetiştirecek tohumları ekmeden, paranın toplanamayacağını unuturlar.

Paranın tohumu da hizmettir. İnsanlarla iyi geçinmektir. Bu nedenle “Önce hizmet”, zenginlik ve refah meydana getiren bir tutumdur.

İnsanlara daima beklediklerinden daha fazlasını verin. Bakışları için yaptığınız her türlü fazladan minik şey, bir para tohumudur... Geç saatlere dek gönüllü çalışıp, çalışılan bölümü kötü durumdan kurtarmak bir para tohumudur... Müşterilere fazladan hizmet vermek bir para tohumudur, çünkü müşterinin bir daha gelmesini sağlar. Verimliliği artıracak yeni bir fikir önermek, bir para tohumudur...

Para tohumlarını elbette ki, para yetirtir. Hizmet ek, para biç.

Önce hizmeti, insanlara faydalı olmayı düşünün! Böyle olursa, para kendiliğinden gelecektir...

Hepsi gelip geçti... 29 Mart 1998

Geçmiş senelerin nasıl bir hayal oldu ise, ölünce de, bütün ömrün, bütün hayatın, çalışmaların, didinmelerin de bir hayal, bir rüya gibi olacaktır.

Evliyanın büyüklerinden İmam-ı Rabbanî hazretleri bir nasihatinde buyurdu ki:

Dünyaya milyarlarca insan gelmiş Bir müddet yaşamışlar. Sonra, ölüp gitmişler. Bunların bazıları zengin imiş bazıları fakir... Kimi güzel imiş kimi çirkin... Kimi zalim imiş kimi mazlum... O hâllerinin de hepsi geçti, unutuldu.

Onların bir kısmı inanmış Müslüman idi. Geri kalanları, inanmamış kâfirlerdi. Hepsi, ya sonsuz yok olacak, yahut kıyamet kopup, tekrar dirilip, inanmayanlar sonsuz azap çekecek.

Her iki hâlde de, inanmış olanlara hiç azap, hiç sıkıntı yok. Fakat ikinci hâlde, inanmayanlar, sonsuz ve pek acı azap çekecekler. İnanmış olarak ölmüş olanlar, şimdi tam rahat ve huzur içindeler. İmansız olanlar ise, sonsuz olarak ateşe yanmak ihtimali, korkusu içindeler.

Ey insan! İyi düşün! Birkaç sene sonra, sen de, bunlardan biri olacaksın. Şimdi, geçmiş senelerin nasıl bir hayal oldu ise, ölünce de, bütün ömrün, bütün hayatın, çalışmaların, didinmelerin bir hayal, bir rüya gibi olacak.

O zaman, sen o iki kısmın hangisinden olmak istersin? Hiçbirinden olmak istemem, diyemezsin. Buna imkân yok! Çaresiz, onların arasına gideceksin! Sonsuz ateşe yanmayı, ihtimal bile olsa, ister misin?

Allahın var olduğunu, cennete, cehenneme inanmayı, akıl da, ilim de, fen de reddedemiyor. Böyle şey olamaz, diyemiyorlar.

İnanmayanlar, inkâr etmelerine akıl ile, fen ile bir vesika gösteremiyorlar. Hâlbuki inanmak lazım olduğunu gösteren vesikalar sayılamayacak kadar çoktur. Dünya kütüphaneleri bu vesikaları bildiren kitaplarla doludur.

Onlar nefslerine, zevklerine aldanarak inkâr ediyorlar. Zevklerinden başka bir şey düşünmüyorlar.

Hâlbuki, İslâmiyet zevki yasak etmemiştir. Zevklenmenin zararlı olmasını yasaklamıştır. O hâlde, akıllı olan kimse, zevklerini Allahü teâlânın gösterdiği yoldan temin eder. İslâmın güzel ahlâkı ile süslenir. Herkese iyilik eder. Kendisine kötülük yapanlara iyilikle karşılık verir. İyilik yapamazsa, hiç olmazsa sabreder.

Bölücü olmaz, yapıcı olur. Böylece, kendisi de hem zevklerine, hem de rahata, huzura kavuşur. Hem de, ahiretin sonsuz azaplarından kurtulur.

Görülüyor ki, bütün rahatlıkların, saadetlerin başı, iman etmekte, Müslüman olmaktır.

İman etmek de, çok kolaydır. İman etmek için, bir yere para vermek, mal vermek, zor bir iş yapmak, birisinden izin almak gibi, hiçbir şey yapmak lazım değildir. Hatta, imanla ilgili kimseye bildirmek, belli etmek bile lazım değildir.

İman, altı şeyi öğrenip, bunlara kalbinden, gizlice inanmak demektir. İman eden, Allahü teâlânın emirlerine teslim olur. Yani seve seve yapar. Böylece, Müslüman olur.

Ey insan! Haramların süsüne, yaldızına sakın aldanma ve çabuk geçen, tükenen lezzetlerine sakın kapılma! Dünyada ve ahirette rahat ve huzur içinde olmak istiyorsan, bütün hareketlerinin, duruşlarının, gidişlerinin, dine uygun olmasına çok dikkat et! Onun ıslahları altında yaşamaya çalış!

Her şeyden önce, ehl-i sünnet âlimlerinin bildirdiği doğru itikadla, imanı öğrenmek ve imanını buna göre düzeltmek lazımdır. Çünkü, itikad bozuk ise yapılan ibadetlerin sevabı, faydası olmaz. Ondandır, fıkıh bilgilerini öğrenmeli, farzları yapmaya sarılmalı, helale, harama dikkat etmelidir. Dinde bu sıra çok önemlidir. Bunlar tamamlandıktan sonra, nafilelerle ufağınalıdır. Bunlarda bir eksiklik varsa, yapılan nafilenin faydası olmaz.

Çünkü, farzların yanında, nafile ibadetlerin, hiç kıymeti yoktur. Zamanımızın Müslümanları, farzları bırakıp, nafile ibadete sarılıyor, nafile ibadetleri yapmaya, mesela, kadın-erkek karışık olarak mevlid okutmaya, sadaka ve hayrat yapmaya önem verip; farzları, mesela beş vakit namaz kılmayı, Ramazanda oruç tutmayı, zekât vermeyi, uşur vermeyi, borç ödemeyi, helali, haramları öğrenmeyi ihmal ediyorlar. Hâlbuki, bir milyon rekât nafile namaz, iki rekât farz namazın yerini tutmaz. Yine milyarlarca liralık sadaka, verilmeyen bir gram altın zekâtın yerini tutmaz. Zekât vermeme günahından kurtarmaz.

Nafileler, denizde damla gibidir. Akıllı kimse, şeytanın, nefsin oyununa gelip, damlaya takılıp kalmamalıdır.

İyiliklerin kaynağı 30 Mart 1998

Rahat ve huzuru, dinin dışında arayanın hâli, susuzluğunu deniz suyu ile gidermeye çalışmanın hâline benzer. Deniz suyu içtikçe, susuzluğu artar. Susuzluğu arttıkça, yeniden su içer.

Bütün iyiliklerin kaynağı dindir. İlahî dinler olmasaydı, memleketlerin imarı, insanların rahatı, yani medeniyet olmaz, insanlık, canavarlık şeklini alırdı. Bugün bile, Allahü teâlâyı inkâr eden, İslâmiyeti beğenmeyen, cahilliğin verdiği cesaret ve taşkıklıkla övünen toplumların kanunlarında bile, Allahü teâlânın emirlerinden çoğunun yer almış olduğu çarpıyor.

Dinin emirlerinden uzaklaştıkça, bütün insanların, geçimsizlik, sefalet, iğkence, sıkıntı ile kıvrandıkları görülmektedir. Fen aletleri, teknoloji, medenî vasıtalar, akıllara hayret verecek

ekilde ilerledi hâlde, dünyadaki huzursuzlu ğ, insanl ıktaki sıkıntının azalmadı ğ, hatta arttı ğ göze çarpmaktadır.

Rahat ve huzuru, dinin dı ğında arayanın hâli, susuzlu ğnu deniz suyu ile gidermeye çal ı ğının hâline benzer. Deniz suyu içtikçe, susuzlu ğ artar. Susuzlu ğ arttı ğ kça, yeniden su içer. Bu durum o kimsenin çatlaması ile son bulur.

Bir toplumun, maneviyatsız olarak, huzura kavu ğması mümkün de ğildir. Bugün Bat ı'nın refah seviyesi çok ilerdedir. İnsanların her türlü ihtiyaçları görülmektedir. En iyi evlerde oturmakta, en iyi ğekilde gıdasını almakta, maddî yönden hiçbir sıkıntı çekmemektedirler.

Fakat buna ra ğmen, istatistikler incelendi ğinde, intihar olaylar ının en yüksek oldu ğ yerlerin, bu refah seviyesi yüksek olan yerler oldu ğ açı kça görülmektedir. Afrika'da, açlıktan bir deri bir kemik kalmı ğ barınacak bir barakası bile olmayan, sokakta yatıp kalkan insanlarda ise, intihar olayları yok denecek kadar azdır.

İnsan sadece maddeden ibaret de ğildir. İnsana huzuru ve saadeti verebilmek için maddiyatı ve maneviyatı paralel götürmek lazımdır. Burada denge bozulursa, sıkıntı ba ğlar. Zaten bütün sıkıntıların kayna ğı, bu dengeyi salāyamamaktadır.

Allahü teâlâ, insanların saadetlerine sebep olan ğeyleri emretti. Emretti ğ ğeylerin hepsi, insanın faydasına olan ğeylerdir. Felâketlerine sebep olanları da yasak etti. Dinli olsun, dinsiz olsun, bir kimse bilerek veya bilmeyerek, bu emir ve yasaklara uydu ğ kadar, dünyada rahat ve huzur içinde ya ğar. Faydalı ilacı kullanan herkesin dertten kurtulması gibidir.

Dinsiz kimselerin ve milletlerin, birçok i ğlerinde ba ğarılı olduklarını görüyoruz. Kur'an-ı kerimin emirlerine uygun olarak çalı ğıkları için ba ğarılı oluyorlar. Fakat bu ba ğarının faydası, sadece dünyada oluyor. Ahirette ise bir faydası olmuyor.

Mesela, bir kimse; içki, zina gibi ğeyleri dinimiz yasak etti ğ için terk ederse, hem dünyada, hem de ahirette faydasını görür. Midesine dokundu ğ için içkiyi terk eden, sadece dünyada faydasını görür, ahirette bir faydasını görmez.

Bunun için, ahirette faydasına kavu ğabilmek için, Kur'an-ı kerime iman ederek, niyet ederek yapmak lazımdır.

Dinimiz; ne kadar çok olursa olsun çalı ğıp kazanmayı; fen, tıp, matematik, geometri, mimarlık ve harp vasıtalarını ö ğenip yapmayı; kısacası, insanlara rahat, huzur ve saadet salāyan her medenî vasıtaları yapmayı emretmektedir.

Bunların hepsini, Allahü teâlânın gösterdi ğ ğekillerde, yollarda ve ğartlarda yapmak ve kullanmak ibadet olur. Allahü teâlâ, böyle Müslümanlardan razı olur. Bunlara ahirette sonsuz nimetler, saadetler ihsan eder.

Dinimiz, mal, mülk gibi dünyalık edinmeyi yasaklamıyor. Dünya malına tapınmayı, yani maksadın, gayenin mal, mülk edinmek olmasını yasaklıyor. Dünya malının, ahireti kazanmada vasıta yapılmasını emrediyor. Paranın kalbe sokulmasını yasaklıyor, sadece cepte kalmasını istiyor.

İslâm dininde, ilim, fen, teknik, sanat ve ticareti emreden, bunlar için çalı ğmayı te ğvik eden nice emirler, ayet-i kerime ve hadis-i ğerifler vardır. Çünkü medenî bir toplumun, bir milletin kurtulu ğu ve saadeti fakirlik ile olamaz.

Bilakis, hayır ve iyilik müesseseleri, imarethaneler, mektepler, a ğevleri, hastaneler yapmak, acizlere, fakirlere ve kimsesizlere yardım etmek ve insanlara hizmet için çe ğmeler, köprüler

yapmak, fabrikalar kurmak, hep mal ve servet ile olur. Mal ve servet ise, çalışmak ve ticaret ile kazanılır.

Ufku genişletmek 31 Mart 1998

Fert olarak kendini yenileyen, kendisine ve çevresine faydalı olan insanların meydana getirdiği sosyal yapı sağlam olur. Temeli sağlam olan toplumlar, başarılı olurlar.

Küçük bir kaya kovuğunda yaşayan bir böcek için, dünya, bu kovuktan ibarettir. Burada gördüğü bir su birikintisi, ucu bucağı olmayan bir deryadır, bir okyanustur böcek için...

Ufku dar olan insanın hâli de buna benzer. Çok hızlı bir şekilde globalleşen dünyamızda, böyle insanlar ayakta kalamaz. Bu durum, ticarî hayat için de, sosyal hayat için de geçerlidir.

Fertlerin uyanması, gözünü açması, ufkunu genişletmesi ile olur. Fert olarak kendini yenileyen, kendisine ve çevresine faydalı olan insanların meydana getirdiği sosyal yapı sağlam olur. Temeli sağlam olan toplumlar, başarılı olurlar.

Öte size sosyal çevrenizi genişletmeye, ufkunuzu genişletmeye yardımcı olacak birkaç yol:

1- Çevrenizi sınırlandırmayın! Sosyal çevreyi sınırlandırmak, hizmeti sınırlandırmak olur. İnsanın kendisine ve çevresine faydalı olabilmesi, insanları anlama konusunda uzman olmasına bağlıdır. İnsanlarla ilgili bilinmesi gereken her şeyi, küçük bir grubu inceleyerek öğrenmeye çalışmak ise, okul okuyarak matematik konusunda uzman olmaya çalışmaya benzer.

Yeni arkadaşlar edinin, yeni organizasyonlara katılın, sosyal çevrenizi artırın. Böylece tıpkı her şeyde olduğu gibi, insanlardaki çeşitlilik de hayata yeni çeşitlilikler katar ve onu daha geniş çaplı bir hayat hâline getirir. Bu güzel bir zihinsel beslenmedir.

2- Bakış açılarını sizden farklı olan insanları, fikirleri tanıyın! Çiğnde bulunduğumuz bu modern çağda, dar kalmış bir bireyin fazla geleceğolamaz. Sorumluluk ve önemli mevkiler; iş her iki tarafından da gören insanlara doğru gider. Sadece kendi meslek grubunuzdaki insanlarla görüşmeyin. Her meslek grubundan ahbablarınız olsun... Zıt mizaçlı kişilerle de ahbablık kurun. İnsanlarla anlaşabilmek, onlara faydalı olabilmek, onları tanımakla mümkündür. Toplumdaki kavgaların sebebi de, insanların birbirlerini iyi tanımamalarından ileri gelir. Karşısındakini iyi tanıyan, huyunu suyunu bilen, onun damarına, nasırına basmaz.

Tutum ve davranışlar kişinin aynasıdır. Düğncelerimizi yansıtırlar. Masasında oturan arkadaşınızın aklından geçenleri okuyabilirsiniz. Kullandığı ifade ve üslubu gözleyerek, konuşmanın ne düğndüğünü anlayabilirsiniz.

3- Teferruatla ufağın, pireyi deve yapan kişilerle arkadaş olunmayın! Fikirleriniz ve konuştuklarınızdan çok, evinizin büyüklüğü ve sahip olduğunuz veya olmadığınız eşyalarla ilgilenen kişiler küçük insanlardır. Olumlu şeylerle ilgilenen, sizin başarınızı görmekten gerçekten mutluluk duyacak kişilerle arkadaş olun. Kıskanç insanlardan uzak durun! Plânlarınıza ve fikirlerinize, size cesaret vererek katılacak kişilerle arkadaş olun! Eğer böyle değil de, kendinize yakın arkadaş olarak küçük şeylerle ilgilenen insanlar seçerseniz, siz de giderek küçük şeyler düğünen bir kişi hâline gelirsiniz.

Sakın, "bilgen başarılı insanlara nasıl ulaşacağız, bu mümkün mü" diye düşünmeyin! Pek çok kimsede, başarılı kimselere ulaşmam düşünceci var. Aslında başarılı insanlar alçak gönüllü, yardıma açık kimselerdir. Kıskanç, cimri değillerdir. Bildiklerini, tecrübelerini anlatacak kimseler ararlar. Bildiklerini anlattıkça da mutluluk duyarlar. Eğer bir kimsenin yanına yaklaşamıyorsa, maiyetindeki kimseler veya rastgele kimseler samimî olmak kaydıyla gelip bir şey danışmıyorlarsa, bunun başarısı da, büyüklüğü de "Sözde"dir. Sözde büyük adamdır. Nitekim hadis-i şerifte buyuruldu ki:

“İnsanların en kötüsü, zararından kurtulmak için yanına yaklaılmayan kimsedir.”

Gerçekten baġarılı olan kimselerin kapısında, “Meġgul, lütfen rahatsız etmeyin” yazmaz. Ancak, baġarılı kimselerin; herhangi bir arzusu olmayan, heyecanını kaybetmiġkilere tavsiyede ve nasihatte bulunacak kadar zamanları yoktur.

Baġarılı kimseler baġarının düġmanı olan dedikoduya iltifat etmezler. Çünkü, dedikoduyu küçük insanlar yapar. Dedikodu, insanlar hakkında yapılan olumsuz konulardır. Olumsuzluklar çevreyi daraltır. Büyük insan, kiġiyle deġil ġ ile uġar.

ġunu unutmayın: Elinize geçirdiġiniz baltayla, kom ġunuzun evindeki mobilyalarını parçalamanız, sizin evinizdeki mobilyaların daha iyi görünmesini salamaz.

Gayrimüslimlerin inancı 1 Nisan 1998

Muhammed aleyhisselama inanmamıġ olan, Allaha da inanmamıġ olur. Allahü teâlâ, son peygamberi Muhammed aleyhisselama inanmayan kimselerin imanını, inanma olarak kabul etmemektedir.

Dünya ve ahiret saadetine kavuġmak, ancak ve yalnız, dünya ve ahiretin efendisi olan Muhammed aleyhisselama tâbi olmaya baġıdır. Muhammed aleyhisselama inanmamıġ olan, Allaha da inanmamıġ olur. Allahü teâlâ, kendisine inandıġını söyleyip de, son peygamberi Muhammed aleyhisselama inanmayan kimselerin imanını, inanma olarak kabul etmemektedir. Bunlara kıymet verilmemesini istemektedir.

Çünkü, imanın muteber olması için, Kur’an-ı kerimin bize bildirdiġ çerçeve içinde olması lazımdır. Nedir bu iman? Kısa ve öz olarak öyle:

Allah birdir, doġmam ıġ ve doġrulmam ıġtır. Hiçbir ġeye muhtaç deġil, aksine herġey kendisine muhtaçtır. Eġ ve ve ortaġ yoktur.

Bu ġartlar, ehl-i kitapta, yani Yahûdi ve Hristiyanlardaki Allah inancında yoktur. Bunu, ġu ayet-i kerimeler haber vermektedir:

(“ġüphesiz Allah, Meryem olu Mesih’tir” diyenler, andolsun ki, kâfir olmu ġlardır.)

(Andolsun, “Allah için üçüncüsüdür” diyenler kâfir olmu ġlardır.)

(Yahûdiler, “Üzeyr Allahın oludur” dediler. Hristiyanlar da, “Mesih Allahın oludur” dediler.)

(Yahûdiler Allahı bırakıp hahamlarını ve Hristiyanlar da rahiplerini ve Meryem olu Mesih’i rabler edindiler. Hâlbuki onlara, ancak tek ġâha kulluk etmeleri emrolundu. Ondan baġka ilâh yoktur. O, bunların ortak koġukları ġeylerden uzaktır.)

Bu ve benzeri ayetler, Allah inancının muteber ve makbul olabilmesi için ġırtten arınmıġ olmasının ve Allaha, ġânına yaraġan sıfatların izâfe edilmesinin ġart olduġnu göstermektedir. Bu temel ġarta herhangi bir noktada aykırılık taġıyan iman iddiası boġtur, makbul deġildir.

Hristiyanların ortaya koydukları “Üçlü ilâh modeli” ile Kur’anın bildirdiġ ilâh anlay ıġını yan yana koymak mümkün deġildir.

ġu ayet-i kerimeler de bunların imanlarının geçerli olmadığını açıkça ortaya koymaktadır:

(Allahı ve peygamberlerini inkâr edenler ve [inanma hususunda] Allah ile peygamberlerini birbirinden ayırmak isteyip, “Bir kısmına inanırız, bir kısmını inkâr ederiz” diyenler ve bunlar arasında [iman ve küfür] bir yol tutmak isteyenler yok mu? ġe gerçek kâfirler bunlardır.)

([Resulüm] de ki: “Ēr Allah ı seviyorsanız, bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağlasın.”)

Dikkat edilirse bu ayette, Allahın insanları sevmesi ve günahlarını bağlaması, insanların Hz. Peygambere itaatine balānm ıtır. Bağka bir ifade ile Hz. Peygambere itaat etmeyen kimse, Allahı sevmiyor ve Allah tarafından sevilmiyor demektir.

Allahü teâlâ Hz. Musa’ya, (Azabıma dilediimi u Ēat ırım. Merhametim, her ēyi kaplamıtır. Bu rahmetim, [ahirette] müttekîlere [küfürden ve günahlardan sakınanlara], zekâtlarını verenlere ve bizim ayetlerimize iman edenleredir. Onlar, ümmi bir Peygamber olan Resule tâbi olurlar. O resulün [ismini ve vasıflarını] yanlarında bulunan Tevrat ve İncil’de yazılmı bulurlar. O Peygamber iyiliğ iman ı emreder ve kötülüğ, küfrü nehyeder. Temiz ēyleri helal ve murdar ēyleri haram kılar. Onların yüklerini indirir ve aqr külfetleri hafifletir. Bu Peygambere inanan, Ona tazim eden, Ona yardım eden, Onunla gönderilen nura [Kur’an-ı kerime] uyanlar, işte onlar, sonsuz saadete kavuacak olanlardır.)

Bu ayetlerde doğudan ehl-i kitaba hitaben, Hz. Peygambere iman etmeleri emir buyurulmakta ve bu emre uymayanların akıbetlerinin sonsuz cehennem olacağı bildirilmektedir.

Aslında peygamberlerden birini inkâr etmenin sonu, zorunlu olarak üç iki kapıdan birine çıkar: Ya kendisine inanılmayan, tekzip edilen peygamber yalancıdır. Veya doğu söyledi İne, getirdi üç mesajın hak olduğna inan ılır, fakat peygamber olduğna inan ılmaz.

Bu iki üçtan her birinin, neticede doğudan Allah ı yalanlamaya gideceğaç ıktır. Çünkü hiçbir peygamber, insanlara Allah’tan almadığı bir mesajı, “Bu Allah’tandır” diye iletmez ve her peygamber, ancak kendisine itaat edilsin diye gönderilmiştir.

Üç hâlde peygamberi yalanlamak ile Allahı yalanlamak arasında herhangi bir fark yoktur. Dolayısıyla akli bağında olan bir kimsenin, böyle bir fikri savunması mümkün değildir. Akl ı bağında olduğ hâlde savunuyorsa, bu savunması nın altında bağka ēyler aramak gerekir.

Dinde eksiklik yok 2 Nisan 1998

Mâide suresinin üçüncü ayetinde mealen, “Bugün dininizi sizin için ikmal eyledim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâmiyeti vermekle razı oldum” buyuruldu.

İslâmiyet son dindir. Ahirete kadar insanların her ihtiyaçlarını karğılayacak durumdadır. Eksik kalmığ hiçbir tarafı yoktur. Çünkü, Mâide suresinin üçüncü ayetinde mealen, (Bugün dininizi sizin için ikmal eyledim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâmiyeti vermekle razı oldum) buyuruldu. Dinin eksik taraflarının bulunduğnu söylemek, bu ayet-i kerimeye inanmamak olur.

İctihad derecesinde olan yüksek âlimler, dinin hükümlerini açığa çı karmığlardır. Dinden olmayan ēyleri meydana çıkarmığdeğillerdir. Mezhep imamlar ının, icthad yolu ile bildirdikleri hükümler, sonradan meydana çıkarılmamığdır. Dinden olan, dinin temeli olan ēylerdir. Çünkü, din bilgilerinin temellerinin dördüncüsü, kıyas, yani icthaddır.

Bunun için, “Kur’an’da belirtilmemiğ olan hususlar, zaman ve çevre faktörlerine göre değışir. Değışen zaman ve çevre şartlarına göre hükümler yeniden düzenlenir” gibi abuk sabuk fikirler, dinin ikmal edilmediğ, noksan olduğnu manasına gelir.

Çünkü, Kur'an-ı kerimde belirtilmemiş olan hususların uygulanmasının zaman ve çevre şartlarına göre düzenlenecek kural ı Kur'an'da belirtilmemiştir. Ayrıca, böyle düşünenler, bu prensibin sınırlarını ve çerçevesini nasıl tayin edecekler?

Kur'an-ı kerimde nasıl uygulanacağı, ayrıntılarıyla belirtilmeksizin, sadece yapılması emredilmiş bulunan namaz, oruç, hac, zekât gibi temel ibadetlerin zaman, şekil, miktar vs. ile ilgili boyutları nasıl belirlenecektir? Bu durumda ortaya çıkacak karışıklık, bu en temel konularda bile içinden çıkılamayacak kaoslar oluşturmayacak mıdır?

Mesela, birisi bu prensipten hareketle, zekâtın miktarlarını deşirmeye kalksa veya “Zekâta miktar önemli olsa idi açıkça bildirilirdi. Bildirilmediğine göre miktar önemli değil, gönlünden ne koparsa ver” dese; haccın ömründe bir defa yerine getirilmesini yeterli görmeyip, her yıl hacca gidilmesi gerektiğini söylese veya senede bir defa kalabalık oluyor, senede iki defa gidilmeli dese, namazların rekât adetlerini ve haccın şartlarını deşirmeye kalkışsa, ortada din diye bir şey kalır mı?

Bu ve benzeri diğer konularda Hz. Peygamberi devreden çıkartmakla, dinin özüne müdahale etmek arasında herhangi bir fark var mıdır?

Allahü teâlâ dinin emir ve yasaklarının bir kısmını doğrudan Kur'an vasıtasıyla, bir kısmını da Hz. Peygamber aracılığıyla biz kullarına iletmiştir. İslâm dininin hükümleri, sadece Kur'an-ı kerimde yer alan hususlardan ibaret değildir.

Hz. Peygamber'in görevi, sadece Kur'an-ı kerimde lafzen yer alan hususların tebliğidir. Kur'anda kapalı olarak yer almış namaz, zekât gibi hususların beyanı ve Kur'anda lafzen belirtilmemiş kimi hükümlerin, bizzat göstererek tebliğde Onun peygamberlik görevinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Hz. Peygamberin, dinin tebliğine ilişkin olan tavır ve davranışları vahiy iledir. Bunun için hatadan korunmuş ve Müslümanları balayıcıdır. Burada, özellikle dinin tebliğine ilişkin olan tavır ve davranışları, doğrudan dinin özüne ilişkin olan bu tasarrufları, kıyamete kadar gelecek olan bütün bir ümmeti balayıcı mahiyete bürünmüştür.

Gerek Hz. Peygamberden, gerekse diğer peygamberlerden herhangi birisinin bu türlü bir tasarrufta bulunduğunu söyleme noktasına gelmiş yani peygamberin bildirdikleri bizi balamaz düşüncesinde olan bir kimse, kelime-i şehadet getirip yeniden iman etmelidir. Zira böyle bir inanışın, imanın şartlarından biri olan peygamberlere iman şartını kabul etmemiş demek olur.

Bu hâlde hüküm koyma alanına ilişkin olsun veya diğer hususlarda olsun, “Dinin tebliği ile ilgili bütün davranış ve sözlerin vahiy ile olduğu” âşikâr olan Peygamberin, Kur'an-ı kerim dışında hüküm vasetmesinden daha tabii ve gerekli bir şey olamaz. Çünkü, Kur'an-ı kerimdeki hükümleri de, Kur'an-ı kerimin dışındaki vahiy ile bildirdiği hükümleri de bildiren Allahü teâlâdır.

İhlas Net'in büyük hizmeti 3 Nisan 1998

Namazın, dinimizde çok önemli ve ayrı bir yeri olduğu için, İhlas Net herkesin kolaylıkla anlayabileceği tarzda, Resimli, Sesli Namaz Rehberi hazırlattı.

Âdem aleyhisselamdan beri, her dinde bir vakit namaz vardı. Yani her ümmet mutlaka namaz kılardı. Kimisi sabah, kimisi öğle, kimisi akşam, kimisi yatsı namazı kılardı. Hepsinin kıldığını, bir araya toplanarak bize farz edildi.

Namaz kılmak, imanın şartı değil ise de, namazın farz olduğuna inanmak, imanın şartıdır. Mükellef olan, yani akıllı ve ergenlik çağına gelmiş olan her Müslümanın, hergün beş vakit

namaz kılması “Farz-ı ayn”dır. Farz olduğı Kur’an- ı kerimde ve hadis-i Ēeriflerde, açıkça bildirilmiştir.

Yedi yaşındaki çocuğı namaz kılmasını emretmek, on yaşında kılmaz ise, zorlamak lazımdır.

Namazla ilgili şu hadis-i Ēerifler namazın önemini açıkça göstermektedir:

(Namaz dinin direği, her hayrı n anahtarıdır.)

(Kıyamette kulun ilk sorguya çekileceğ ibadet namazdır. Namaz düzgün ise, diē ameller, ibadetler kabul edilir. Namaz düzgün değlse, hiçbir amel kabul edilmez.)

Namaz, kalbin nurlanmasına ve saadet-i ebediyeye, yani sonsuz saadete kavuşmaya vesiledir. Peygamberimiz, **(Namaz nurdur)** buyurdu. Yani, dünyada kalbi parlattır, ahirette sıratı aydınlatır. Namaz kılmamak ise, imansız gitmeye sebep olur...

İbadetlerin hepsini kendinde toplayan ve insanı Allahü teâlâyâ en çok yaklaşıran yararlı Ēey, namazdır. Peygamberimiz, **(Namaz kılan kimse, dinini kuvvetlendirir. Namaz kılmayan, dinini yıkar)** buyurdu.

Gençlerin ibadet etmeleri, namaz kılmaları daha kıymetlidir. Çünkü, nefslerinin kötü isteklerini kırmakta ve ibadet etmek istememesine karş gelmektedirler.

Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, her Müslümanın namaz kılmayı iyice öfēnmesi ve devamlı kılması şarttır. Namaz kılınmadığ takdirde iman tehlikeye düşmektedir.

Namazın, dinimizde bu kadar önemli ve ayrı bir yeri olduğ için, İhlas Net herkesin kolaylıkla anlayabileceğ tarzda, **Resimli, Sesli Namaz Rehberi** hazırlattı. Bu rehberde, namazla ilgili hiçbir bilgisi olmayan kimsenin bile, kendi kendine öfēnip, namazını kılabilmesi hedeflendi.

Bunun için de; tekbirin, namazda ayakta durmanın, rükû ve secdelerin, oturuşların, kısacası; namazdaki bütün hareketlerin nasıl olacağ, önce yazı ile tarif edildi. Sonra resim ile hareketler gösterildi. Bununla da kalınmadı, sesli olarak namazdaki duruşlar anlatıldı. Namazdaki, tekbirler, rükû ve secde tesbihleri sesli olarak tekrarlandı. Okunacak sure ve duâların arapça aslı da verildi.

Ayrıca, ezberlenmesi gereken, namazda okunacak sureler, duâlar, Ettehiyyatü, Salli ve Bârik, Rabbenâ âtinâ... ses kartından sesli olarak verildi... Kur’an-ı kerim okumasını bilmeyenlerin, lâtin harflerinden, orijinal metinlerden ve sestem istifade ederek kolayca ezberlemeleri sağlandı.

Bu pratik, kolay bilgilerden başka, namaz hakkında yeterli teorik bilgi de verildi. Beş vakit namaz; farzları, sünnetleri ile her rekâtte neler okunacak, nasıl okunacak genişolarak bildirildi. Daha sonra da bu bilgiler, bütün namazlar için tablo hâlinde gösterildi.

Son bölümde de; iman, itikad ve namaz ile ilgili herkesin bilmesi gereken genel bilgiler verildi. Abdestin şartları, namazın; farzları, vacipleri, sünnetleri, müstehapları; namazı bozan Ēeyler; otuziki farz, ellidört farz, büyük günahlar, insanı küfre düşüren sözler, doğru itikad ın şartları... genişolarak anlatıldı.

Rehber hazırlanırken, şlâmiyetle ilgili hiçbir bilgisi olmayan veya yeni Müslüman olmuş kimseler esas alındı. Ayrıca dünyanın neresinde olursa olsun, her Müslümanın, internet vasıtası ile başta namaz, abdest olmak üzere, güzel dinimizle ilgili bütün bu bilgilerden istifade edebilmeleri için, İngilizceye de tercüme edilmektedir.

Resimli, Sesli Namaz Rehberi, İhlas Net, huzura sörf menüsündedir. Huzura sörfte, ayrıca, güzel dinimizi anlatan, İngilizce kitaplar, ilmihal bilgileri, merak ettikleriniz, eshab-ı kiramin örnek hayatı, Sevgili Peygamberimizin hayatı, dinimize göre ana-baba hakkı sayfaları da vardır. Bunların her biri birer hazine deşindedir. Bilgisayar ı olanlara önemle tavsiye ederiz. **İnternet adresi:** <http://www.ihlas.net.tr/huzurasorf> dır.

O bir ateş parçasıdır 4 Nisan 1998

“Muhakkak ki, öfke, bir köz parçasıdır. Sizin hanginiz bu köz parçasının kendisinde hâsıl olduğunu görürse, eğer o anda ayakta ise otursun, oturmakta ise yatsın!”

İnsanların çoğunun başına ne gelmişse, hep öfke sebebiyle gelmiştir. Bir anlık öfke, insanın dünya ve ahiretini karartmaya yetmiştir. Resulullah efendimiz hadis-i şeriflerinde buyurdu ki:

- Muhakkak ki, öfke, bir köz parçasıdır. Sizin hanginiz bu köz parçasının kendisinde hâsıl olduğunu görürse, eğer o anda ayakta ise otursun, oturmakta ise yatsın!

- Kim ki, öfkesinin gerektirdiği şeyi yapmaya muktedir olduğu hâlde yapmaz da öfkesini yenerse, kıyamet günü Allahü teâlâ, onun kalbini hoşnutlukla doldurur.

İsa aleyhisselam buyurdu ki:

- Allahü teâlâ buyurdu ki: Ey Âdemî! Öfkelenmiş zaman beni hatırla ki, ben de seni hatırlayayım ve yardımımıyla seni memnun edeyim. Şüphesiz ki, benim sana olan yardımım, senin kendi nefesine yapacağın yardımdan daha hayırlıdır.

İnsan öfkelenmiş zaman, karar vermemelidir. Bu hâldeyken verilen karar sahtelikli olmaz.

Ömer İbni Abdülaziz, öfkelenmiş bir şahsa şöyle dedi:

- Eğer beni öfkelenmemi istolsaydın, seni mutlaka cezalandırırdım! İmdi adaleti gözetmem diye seni cezalandırmıyorum.

Allahü teâlâ, Kur'an-ı keriminde buyurdu ki:

(Cennet ve Allahın mağfireti, gerek darlık ve gerekse bolluk hâllerinde yedirip-içirenler ve öfkelenince öfkesini yenenler için hazırlandı.)

Ömer İbni Abdülaziz birgün etrafa zarar veren bir sarhoş gördü. Onu yakalattırıp cezalandırmak istedi. Fakat sarhoş ileri geri konuşarak halifeye sövdü. Bunun üzerine halife, onu cezalandırmaktan vazgeçti. Kendine küfredince, sarhoşu cezalandırmaktan niçin vazgeçtiği sorulunca, şu cevabı verdi:

- O, bana küfretmekle beni öfkelenirdi. Eğer bunun üzerine, ben onu cezalandırırmı olsaydım, bunu öfkemden dolayı yapmış olacaktım. Hâlbuki, onu öfkemden dolayı değil, Allahü teâlânın emrine muhalif bir fiili işlediği için cezalandırmam gerekir. Kendi öfkemden dolayı bir Müslümanı cezalandırmaya razı olamam.

Meymun bin Mihran'ın akıllı, ilim sahibi bir kölesi vardı. Birgün sofraya yemek getirirken ayağı kaydı, çorbayı bunun üstüne döktü. Meymun, onu cezalandırmak istedi. Fakat hizmetçi kendisine şöyle dedi:

- A benim efendim, Allahın, “**Öfkelenince öfkelerini yutanlar...**” kelâmı ile amel et!

Hizmetçinin bu hatırlatması karşısında, Meymun, “Onunla amel ettim” dedi ve öfkesini yendi.

Fakat hizmetçi hemen peşinden, (Ayetin ondan sonraki, “**İnsanları affedenler...**” kısmıyla da amel etmelisin!) dedi.

Bunun üzerine, “Onunla da amel ettim” diyerek, affettiğini bildirdi.

Hizmetçi bu sefer de, daha sonraki, “**Allah iyilik edenleri sever**” kısmıyla da amel etmesini söyleyerek, efendisinin, ayrıca kendisine bir de iyilik yapmasını istedi.

Meymun onu da yaptı ve kölesine dedi ki:

- Sana iyilik de ettim. Haydi, bundan böyle Allah rızası için hürsün, serbestsin!

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- Kimde üç haslet yoksa, imanın tadını bulamaz:

- 1- Cahilin, cahilce hareketini savuñuracak bir yumuñaklık,
- 2- Kendisini haramdan koruyacak bir takva,
- 3- İnsanları idare edecek, onlarla iyi geçinecek bir ahlâk.

Terviye ve Arefe 5 Nisan 1998

Zilhicce ayının sekiz ve dokuzuncu günlerinin, diğerk günlerden ayrı bir değeri, kıymeti vardır. Zilhicce ayının sekizinci gününe Terviye günü denir. Arefe'den önceki gündür.

Zilhicce ayının ilk on gününü ibadetle geçirmenin fazileti hadis-i şeriflerle haber verilmiştir. İlk dokuz gün oruç tutmanın sevabı da yine hadis-i şeriflerle bildirilmiştir. Zilhicce ayının sekiz ve dokuzuncu günlerinin, diğerk günlerden ayrı bir değeri, kıymeti vardır. Zilhicce ayının sekizinci gününe Terviye günü denir. Arefe'den önceki gündür.

Terviye günü, hacılar Mekke'den Mina'ya çıkar. "Terviye" denmesinin sebebi, hacıların o gün Zemzem suyundan çok içip kanmalarından dolayıdır. Bazıları, o güne terviye denmesi, terviyenin düñünme, tefekkür manasına gelmesindedir, demişlerdir.

Çünkü, İbrahim aleyhisselam, Zilhicce ayının sekizinci gecesini, rüyasında olan İsmail aleyhisselamı kurban ederken görünce, bu rüya şeytanî midir, rahmanî midir diye o günü düñünceyle, tefekkürle geçirdi.

Terviye gününü oruçla geçirmenin ve o gün ibadet yapmanın, günahlardan sakınmanın sevabı büyüktür. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Allahü teâlâ, ibadetler içinde, Zilhiccenin ilk on gününde yapılanları daha çok sever. Gecelerinde kılınan namaz, Kadir gecesinde kılınan namaz gibidir. Bu günlerde çok tesbih, tehlil, tekbir ediniz!)

(Bir Müslüman, Terviye günü oruç tutar ve günah olan söz söylemezse, Allahü teâlâ, onu elbette cennete sokar.)

Arefe günü ise, Zilhicce ayının dokuzuncu günüdür. Arefe gününün de faziletleri hadis-i şeriflerle haber verilmiş o günde yapılan ibadetlere, tutulan oruçlara kat kat sevap verileceği bildirilmiştir.

Arefe gününe hürmet etmek, saygı göstermek lazımdır. Bu ise, haram işlemek ve ibadet yapmakla olur. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Arefe gününe hürmet ediniz! Çünkü Arefe, Allahü teâlânın kıymet verdiği bir gündür.)

(Arefe günü oruç tutanların iki senelik günahları affolunur. Biri, geçmiş senenin, diğeri, gelecek senenin günahıdır.)

(Arefe günü bin kılas okuyanın bütün günahları affolur ve her duâsı kabul olur. Hepsini Besmele ile okumalıdır.)

Arefe gününün gecesini de çok kıymetlidir. Arefe gecesini, Arefe günü ile Kurban bayramının birinci günü arasındaki gecedir. Yani Zilhicce ayının dokuzuncu ve onuncu günleri arasındaki gecedir.

Arefe gecesini ibadetle geçirenlerin cehennemden azat olduğu haber verilmiştir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Arefe gecesini ibadet edenler, cehennemden azat olur.)

(Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan duâ, tevbe reddolunmaz. Fıtır bayramının ve Kurban bayramının birinci geceleri, Ra'banın onbeşinci gecesi ve Arefe gecesi.)

Arefe günü ve gecesini, Kurban bayramı gecelerini fırsat, ganimet bilmelidir. Kurban bayramı geceleri, Kurban bayramının birinci, ikinci ve üçüncü günlerinden sonraki gecelerdir. Bu üç güne **“Eyyam-ı nahr”** denir.

Bu gün ve gecelerde, kandil gecelerindeki gibi, kaza namazı kılmalı, tevbe etmeli, Kur'an-ı kerim okunmalı ve çok yalvarıp duâ etmelidir. Bu geceleri ihya etmeli, gafil olmamalıdır. Gecenin bir saatini ihya etmek, yani ibadetle geçirmek, bütün geceyi ihya etmek demektir.

Terviye ve Arefe günü oruç tutacak olanlar, kaza borçları varsa, kaza orucuna niyet etmelidir. Nafile ibadete verilen sevap, farz ibadete verilen sevap yanında damla bile değildir. Borcu olmayan, nafile olarak orucunu tutar.

Yarın Bayram 6 Nisan 1998

“Allahü teâlânın en çok sevdiği amellerden biri, mümini sevindirmek, üzüntüsünü gidermek, borcunu ödemek, yahut aç iken onu doyurmaktır.”

Bayram günleri sevinmek, neşelenmek lazımdır. Hz. Ebu Bekir, kızı Hz. Aişe validemizin evine gidince, iki hizmetçinin tef çalıp neşelendiklerini gördü. Ensar-ı kiramin kahramanlıklarını övüyor, destan söylüyorlardı. Hz. Ebu Bekir, Resulullahın evinde böyle şey yapılmasının uygun olmayacağını bildirerek, onların susmalarını söyledi. Peygamber efendimiz buyurdu ki:

(Ya Eba Bekir, onlara mâni olma! Her kavmin bir bayramı vardır, bu da bizim bayramımızdır. Bayram sevinç günleridir.)

Müslümanı sevindirmek çok sevaptır. Bayramlar, Müslümanların birbirini sevindirmesine birer vesiledir. Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki:

(Allahü teâlânın en çok sevdiği amellerden biri, mümini sevindirmek, üzüntüsünü gidermek, borcunu ödemek, yahut aç iken onu doyurmaktır.)

(Bir mümini sevindireni, Allahü teâlâ da kıyamette sevindirir.)

Bayram günleri bunları yapmak sünnettir:

Erken kalkmak, gusül abdesti almak, misvak ile dişleri temizlemek, güzel koku sürünmek, yeni ve temiz elbise giymek, sevindiğini belli etmek, kurban kesen, o gün ilk olarak kurban eti yemek, o gün yüzük takmak, camiye erken ve yürüyerek gitmek ve dönüşte başka yoldan gelmek. Çünkü, ibadet yapılan yerler ve ibadet için gidip-gelinen yollar, kıyamet günü şahadet edeceklerdir.

Bayram tekbirlerini, Kurban bayramında cehren söylemek, müminleri güler yüzle ve “Selamün aleyküm” diyerek karışlamak, fakirlere çok sadaka vermek, İslâmiyeti doğu olarak yaymak için çalışanlara yardım etmek, dargın olanları barıştırmak, akrabayı ve din kardeşlerini ziyaret etmek, onlara hediye götürmek ve erkeklerin, kabirleri ziyaret etmeleri de sünnettir.

Bayram namazı iki rekâttir. Cemaatle kılınır, yalnız kılınmaz. Birinci rekâtte Sübhaneke'den sonra eller üç defa kulaklara kaldırılıp, her defasında tekbir getirilir ve iki yana uzatılır, üçüncüsünde, göbek altına balân ır. Sonra Fatiha ve zamm-ı sure okunup, rükû ve secdeler yapılır.

Aya kalkılarak, ikinci rekâtte Fatıha ve zamm-ı sure okunduktan sonra, iki el yine üç kere kulaklara götürülür ve her defasında tekbir getirilir. Üçüncüde de, eller yana salınır. Dördüncü tekbirde, eller kaldırılmayıp, rükûya eilinir. Secdeler yapılır ve oturulup Ettehiyyatü ve salevat duâlarından sonra selam verilir.

Arefe günü, yani bugün sabah namazından, dördüncü günü ikindi namazına kadar, yirmiüç vakitte, hacıların ve hacca gitmeyenlerin, erkek-kadın herkesin, cemaat ile kılsın veya yalnız kılsın, farz namazda veya bu bayramdaki farzlardan birini, yine bu bayram günlerinden birinde kaza edince, selam verir vermez, “Allahümme entesselam...” demeden evvel, bir kere “**Tekbir-i tecrik**” okuması vaciptir.

Tecrik tekbiri olarak, “**Allahü ekber, Allahü ekber. Lâ ilâhe illallah. Vallahü ekber, Allahü ekber ve lillahil-hamd**” denir. Cuma namazlarından sonra da okunur. Bayram namazından sonra okumak müstehaptır. Cenaze namazından sonra okunmaz.

Camiden çıktıktan veya konuştuktan sonra okumak lazım değildir. İmam, tekbiri unutursa, cemaat terk etmez. Erkekler yüksek sesle okuyabilir.

Bayramı fırsat bilmelidir 7 Nisan 1998

Bayram günü, ana-babayı, akrabayı, dostları ziyaret etmeli, bayramlarını tebrik etmelidir. Çocuklar sevindirilmelidir.

Bayram günü, ana-babayı, akrabayı, dostları ziyaret etmeli, bayramlarını tebrik etmelidir. Çocuklar sevindirilmelidir. Yetim, kimsesiz çocuklar aranıp bulunmalı, bayram sevincinden mahrum bırakılmamalıdır. Bilhassa ana-babanın rızasını, duâsını almayı ihmal etmemelidir.

Allahü teâlânın rızası, dinine bağlı olan ana-babanın rızasına bağlıdır. Allahü teâlânın gazabı da, dinine bağlı olan ana-babanın gazabındadır. Peygamber efendimiz buyurmuştur ki:

- Cennet ana-babanın ayağı altındadır.

Yani, sana dinini, imanını öğüten ana-babanın rızasındadır. Ana-babasını razı eden kimse için, cennette iki kapı açılır. Bir kimsenin ana-babası zâlim olsalar dahî, onlara karış gelmek, onlara sert konuşmak câiz değildir. Çeşitli vesilelerle, onların elleri öpülüp, duâları alınmalı, haklarını helal ettirmelidir.

Bayramları da fırsat bilmelidir. Bayramlarda, ana-babaya çeşitli hediyeler alıp, bayramları tebrik edilerek, hakları helal ettirilmeli, duâları alınmalıdır. Arada kırgınlıklar varsa, bu vesile ile giderilmelidir. Allahü teâlâ buyurdu ki:

- Ya Musa, günahlar içinde bir günah vardır ki, benim indimde çok ağır ve büyüktür. O da, ana-baba evladını çağırdığı zaman emrini dinlememesidir.

Ana-baba, kızıp bir şey söylediği zaman, onlara karışıklık vermemelidir. Emrettikleri şeyleri bir an önce yapıp, onların duâsını almalıdır. Onların üzülp bedduâ etmelerinden korkmalıdır. Yanlış bir iş yapıp, onları üzünce, hemen ellerine sarılıp özür dilemelidir. İnsanın saadeti ve felâketi, onların kalblerinden gelen ve ağızlarından çıkacak olan sözdendir. Atılan ok tekrar geri gelmez. Onlar hayatta iken kıymetini bilip, hayır duâlarını almak lazımdır. Vefatlarından sonraki pişmanlık fayda vermez. Onlar hayatta iken ne yapıp yapıp, onları memnun etmelidir.

İmanlı olup, cehennemden en son çıkacaklar, Allah yolunda olan ana-babasının şîâmîyete uygun olan emirlerine âsi olanlardır. Allahü teâlâ buyurdu ki:

- Ya Musa, ana-babasını razı eden beni razı etmi olur. Ana-babasını razı edip, bana âsi olan kimseyi dahî iyilerden sayarım. Ana-babasına âsi olan, bana mûti olsa bile, onu fenalar tarafına ilhak ederim.

Hasan-ı Basrî hazretleri, Kâbe'yi ziyaret ve tavaf ederken bir zat gördü ki, arkasında bir zembil vardı. Bununla tavaf ediyordu. O zata dönüp dedi ki:

- Arkandaki yükü koyup, öylece tavaf etsen daha iyi olmaz mı?

O zat öyle cevap verdi:

- Bu arkamdaki yük değil, babamd ır. Bunu  am'dan yedi kere buraya getirip tavaf ettirdim. Çünkü bana dinimi, imanımı bu  rettirdi. Beni  slâm ahlâkı ile yeti irdi.

Hasan-ı Basrî hazretleri bu kimsenin yaptığını çok be ndi. Sonra o zata buyurdu ki:

- Babanı kıyamet gününe kadar böylece arkada getirip tavaf ettirsen, fakat bir defa kalbini kırsan, yaptığın hizmet bo a gider. Yine bir defa gönlünü yapsan, bu kadar hizmete mukabil olur.

 shab-ı kiramdan biri gelip, Peygamber efendimize sordu:

- Ya Resulallah! Anam-babam çok  fkatsizdir. Onlara nasıl itaat edeyim?

Peygamber efendimiz öyle cevap verdi:

- Annen seni dokuz ay karnında gezdirdi.  ki sene emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi, kucağında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmetlere katlanarak, seni besledi...  dare ve mai etini temin eyledi. Sana dinini, imanını  rettirdiler. Seni  slâm terbiyesi ile büyüttüler. Şimdi nasıl olur da  fkatsiz olurlar? Bundan daha büyük ve kıymetli  fkat olur mu?

 k kurban 8 Nisan 1998

 smail aleyhisselam yedi ya ında iken,  brahim aleyhisselama rüyasında bir melek gelip, “Ben, Allahü teâlânın elçisiyim. Allahü teâlâ, bu o unu kurban etmeni istiyor” dedi.

 brahim aleyhisselam, “Ya Rabbi! Bana salihlerden bir  ocuk ihsan buyur” diye duâ etti.

Allahü teâlâ ona Hz.  smail'i müjdeledi. Ayet-i kerimede mealen buyuruldu ki:

- Biz de ona halim bir o  m jdeledik.

 brahim aleyhisselam,  smail aleyhisselamın doğumundan sonra, Allahü teâlân ın emri ile,  smail aleyhisselamı ve annesi Hacer validemizi Mekke'ye bırakıp  am'a döndü. Zaman zaman gider, onları Mekke'de ziyaret ederdi.

Yüzünde, Muhammed aleyhisselamın temiz babalardan temiz ve afif analara geçip gelen nuru parlayan Hz.  smail çok güzeldi. Bu sebepten  brahim aleyhisselamın, o u  smail'e kar  muhabbeti fazla idi.

 smail aleyhisselam yedi ya ında iken, birgün  brahim aleyhisselam ibadet etti mihrabda, bu muhabbet içinde uyudu. Rüyasında o u  smail ile otururken, bir melek gelip dedi ki:

- Ben, Allahü teâlânın elçisiyim. Allahü teâlâ, bu o unu kurban etmeni istiyor.

 brahim aleyhisselam korku ile uyandı. “Rüya rahmanî midir, yoksa  eytan  midir” diye tereddüt etti.

○ gün hep bu rüyayı düündü. Onun için bu güne Terviye denildi. İkinci gece aynı rüyayı gördü. Rahmanî olduunu anladı. Bu güne Arefe denildi. Üçüncü gece yine aynı rüyayı gördü. Artık Hak teâlânın emri olduğunda üphesi kalmadı. Hanımı Hacer'in yanına gelerek dedi ki:

- **Ey Hacer, benim gözümün nuru olum İsmail'i yıka, en iyi elbisesini giydir, saçını tara, onu dostuma götürceim.**

Sonra; Hz. İsmail'e dedi ki:

- **Yanına iple bıçak al!**

- Bunları ne yapacağız baba?

- **Allah rızası için kurban keseriz.**

Yolda giderken, Hz. İsmail, babasına sordu:

- Nereye gidiyoruz?

- **Dostuma.**

- Evi nerededir?

- **O, evden ve mekandan münezzehtir. Yer ve gök Onun mülküdür.**

- Babacım! O bizimle oturup yemek yer mi?

- **O yemekten ve içmekten de münezzehtir.**

○ sırada İeytan, bir fırsatını bulup, yaılı bir adam kıyafetinde Hz. Hacer'in yanına geldi. Ona dedi ki:

- İbrahim, olunu nereye götürdü?

- **Bir dostunu ziyarete götürdü.**

- Hayır, onu kesmeye götürdü.

- **Baba, olunu bo azlamaz. İefkat buna mânidir.**

- Öyle zannederim ki, Allah emretmiştir.

- **Allahü teâlânın emrine uymak elbette lazımdır. Onun emrini, canü gönülden kabul ederiz.**

İeytan ondan yüz bulamayınca, yine aynı kıyafette Hz. İsmail'in yanına geldi ve ona sordu:

- Baban seni nereye götürüyor, biliyor musun?

- **Dostunun ziyaretine.**

- Vallahi seni öldürmeye götürüyor.

- **Hiç babanın olunu öldürdü ünü gördün mü?**

- Öyle zannederim, Allah emretmiştir.

- **O emretti ise, canü gönülden razıyım.**

(Devamı yarın)

“Tek arzum Onun rızasıdır!” 9 Nisan 1998

“Babacım nasıl sevinmiyeyim? Benim tek arzum, Allahü teâlâya, Onun rızası üzere kavumaktır. Böylece Onun rahmet ve cennetine de nail olurum.”

Hz. İsmail, babası İbrahim aleyhisselamın, kendisini kurban edeceği yere götürürken, ihtiyar kılındaki İeytanın konularından sıkılmıı. Çünkü ihtiyar, İsmail aleyhisselamı, babasına, dolayısıyla cenab-ı Hakka karşı isyana tevik ediyordu. Bunun için babasına dedi ki:

- Bu ihtiyar beni rahatsız ediyor, kalbime vesvese vermek istiyor.

İbrahim aleyhisselam, **“Taıat! Yanından uzaklaşım”** buyurdu.

İsmail aleyhisselam tarafından şeytanı yanından uzaklaştırdı. Bu sırada Mina'da olduklarından, hacıların "Şeytan ta'laması" buradan kaldı. Hz. İsmail'den de yüz bulamayan şeytan, İbrahim aleyhisselamın yanına sokularak dedi ki:

- Ey İbrahim, sen yanlış hareket ediyorsun. Şeytan sana vesvese verdi. Sakın ölünü boğazlama, sonra pişman olursun, fakat fayda etmez.

İbrahim aleyhisselam onun şeytan olduğunu anladı ve buyurdu ki:

- **Vallahi bu, Hak teâlânın emridir ve sen şeytansın. İbrahim'e ve akrabasına zarar yapamazsın!**

Şeytan rezil olup geri döndü. Nihayet Buseyr dağına vardıklarında, göğün yedi katındaki melekler; "SübhaneAllah! Bir peygamber, bir peygamberi boğazlamaya götürüyor" diyerek üzüldüler. Hz. İbrahim, ölüne dönüp dedi ki:

- **Ey ölüm! Rüyamda seni kurban etmem emredildi. Buna ne dersin?**

İsmail aleyhisselam bu habere çok sevindi. Bunun üzerine İbrahim aleyhisselam, ölüne dedi ki:

- **Evladım! Seni kurban edeceğimi haber veriyorum, sen ise seviniyorsun!**

- Babacığım nasıl sevinmiyeyim? Benim tek arzum, Allahü teâlâyâ, Onun rızası üzere kavuşmaktır. Böylece Onun rahmet ve cennetine de nail olurum. Dünyanın ömrü müddetince eziyet çeksem, bu devlete kavuşmam çok zor. Şimdi ise bu devlete kolayca kavuşacağım. Babacığım, nasıl emir almışsan onu yap. Ölüm feda eylemek senden, can feda eylemek de bendendir. İcini çabuk bitir. Zira canım dosta kavuşmakta acele ediyor. Babacığım, Nemrud seni ateşe atınca sabrettin ve Hak teâlâ senden razı oldu. Ben de boğazlanmaya sabredeceğim. O zaman belki Hak teâlâ benden de razı olur. Böylece cennet nimetlerine kavuşurum. Babacığım, kesilmek acısı bir anlık olup, ona sabretmek kolaydır. Benim asıl tasam, senden dolaydır. Çünkü kendi elinle ölünü boğazlayacaksın. Ömrün boyunca unutamadığın gibi, evlat hasreti de ölünceye kadar senden gitmez. Keşke daha önce haber verseydin de anneme veda edip, birbirimizin boynuna sarılıp alınsaydık.

- **Haber verince senden veya annenden bir gevşeklik olur da azarlanırsınız diye korktum.**

- Babacığım, senin rızandan başka muradım yoktur ve senin gibi babanın hakkını ödemek, saadetimin sermayesidir. Kaldı ki, bu işte, Allahü teâlânın rızası ve emri vardır. Ee izin verirsen, size söyleyecek birkaç vasiyetim var.

- **Söyle, ey saadetli ölüm.**

Birincisi; bu ip ile elimi ve ayağımı kuvvetlice bağla ki, can acısı ile bir kusur işlemeyeyim. İkincisi; mübarek eteğini topla ki, kan ımdan sıçramasın. Üçüncüsü; bıçak iyi bile ki, can vermek kolay olsun ve senin için iyi görülsün. Dördüncüsü; bıçak vururken yüzüme bakıp da babalık şefkatiyle emri geciktirme. Beşincisi; gömleğimi çıkarıp boğazla ki, kan bulaşmasın. Sonra o gömleğimi anneme götür ve benden selam söyle. Benim kokumu bu gömleğinden alsın, alınsın, teselli olsun. Benim için çok elem çekmesin. Ona; "Ölüm sana şefaatçi olarak Allahü teâlâyâ gitti. Kıyamet gününde cenab-ı Haktan senden başka bir şey istemez" de. Ümit edilir ki, Hak teâlâ benim bu isteğimi reddetmez. Altıncı vasiyetim; her nerede benim yanımda bir çocuk görürsen beni hatırla.

İbrahim aleyhisselam, ölünün yürek parçalayan bu sözlerin işi dinleyince, mübarek gözlerinden yaşlar boğandı ve çok alandı.

(Devamı yarın)

“Babacıım, emri geciktirme!” 10 Nisan 1998

“Ey babacıım! Acele et. Rabbimizin emrini çabuk yerine getir. Emri yapmakta geciktiğimiz için Rabbimizin bizi azarlamasından korkuyorum.”

İbrahim aleyhisselam, oğlu İsmail aleyhisselamı kurban etmek üzere son hazırlığını yaptı. Ölünü güzelce balâd ı, yüzükoyun yatırıp, boâzı nı tuttu ve şöyle duâ etti:

- Ya Rabbi! Bu benim ölüm, gözümün nuru, gönlümün sürurudur. Kurban etmemi emrettin. O anda emrini yapmak için hâlis niyetle geldim. Kurban etmeye hazırım. Sana hamd ve sena ederim. Ya Rabbi! Bu kıymetli yavrumu kurban etmekte bana sabır ver!

Sonra bıçak ölünün boynuna yaklaştı ve son olarak dedi ki:

- **Ey yavrum! Kıyamete kadar sana veda olsun! Tekrar görünmek, kıyamet günü olur.**

Bu arada İsmail aleyhisselam cevap verdi:

- Ey babacıım! Acele et. Rabbimizin emrini çabuk yerine getir. Emri yapmakta geciktirmiş için Rabbimizin bizi azarlamasından korkuyorum. Babacıım, elimi, ayağımı çöz, melekler, kendi isteğimle kurban oldu ğümü görsünler ve Halil’in ölünün, Allahü teâlân ın iğinden razı olduğunu bilsinler.

İbrahim aleyhisselam, bu söz üzerine ellerini çözüp, bıçak boâzı na dayayınca, İsmail aleyhisselam güldü.

- **Ey ölüm, bu hâlde iken niçin güldün?**

- Babacıım, bıçakta Bismillâhırahmanırahîm yazılı olduğunu görüyorum. Üzerinde Dostun ismi yazılı olan bıçak, nasıl keser?

İbrahim aleyhisselam, Hak teâlânın ismini zikrederek bütün gücüyle bıçak ölünün boynuna çaldı. O anda Hak teâlâ, Cebrail aleyhisselama emrederek; “**Yeti! Bıçak çevir**” buyurdu.

O da Sidret-ül-münteha’dan bir anda gelip, bıçak ters çevirdi. Bıçak kesmedi. Bir daha çaldı, yine kesmedi. Ne kadar ufâ tı ise kâr etmedi. İsmail aleyhisselam dedi ki:

- Babacıım! Ne kadar şefkatlisin, bıçak kuvvetli vuramıyorsun. Yüzüme bakma, böylece hizmette kusur etmezsin.

Hız. İbrahim, bıçak tekrar bile di ve ölünün boâzı na daha kuvvetli çaldı. Yine kesmedi. İsmail aleyhisselam, “Babacıım, bıçak ucunu İlah damarıma bastır” deyince, öyle yaptı ve diziyi de bastırdı. Bıçak iki kat olmasına rağmen, boynuna izi bile ç ıkmadı. İbrahim aleyhisselam, üzülüp bıçak taâ çalınca, taikiye bölündü. Bıçak dile gelip sordu:

- Ey İbrahim! Nemrud seni ateşe attığı vakit, seni niçin yakmadı?

- **Hak teâlâ, yakma diye emreledi için.**

- Ey İbrahim! Hak teâlâ ateşe bir kere “Yakma” diye emrelediyse, bana yetmiş defa kesme diye emreledi.

⊙ anda Allahü teâlâdan vahiy geldi:

- **Ya İbrahim, elbette sen rüyayı tasdik ettin. Sana dü ğen vazifeni tam olarak yaptın. İmdi sıra bende. Lütuf ve keremimi görmek için İ daâbak!**

İbrahim aleyhisselam, daâbak ınca, cennetten gelmişsiz güzellikte bir koç gördü. Allahü teâlâ buyurdu: “**Bu senin ölüne fedadır.**”

Cebrail aleyhisselam koçu getirirken, “**Allahü ekber**”, İbrahim aleyhisselam da koçu yakalarken, “**Lâ ilâhe illallah. Vallahü ekber**”, İsmail aleyhisselam da, “**Allahü ekber ve lillahil hamd**” dedi. Böylece, bayram tekbiri meydana geldi:

“Allahü ekber, Allahü ekber. Lâ ilâhe illallah. Vallahü ekber, Allahü ekber ve lillahil hamd.”

Sonra, İsmail aleyhisselam yerine, bu koç kurban edildi. Bu koçun boynuzları, Abdullah bin Zübeyr zamanına kadar Kâbe duvarında asılı idi. Sonra çıkan yangında yandı.

Bu koçun kurban edildiği yer, Mina oldu. İçi, hac ılar kurbanlarını burada kesmektedirler.

“Adağını yerine getir!” 11 Nisan 1998

Abdülmuttalib’e şöyle cevap verildi: “Hatırlarsın, seneler önce oğullarından birini kurban etmeyi adamıydın. Bu adağını yerine getir!”

Peygamberimizin dedesi Abdülmuttalib’e rüyasında; “Kalk! Zemzem kuyusunu kaz” diye emredilince, olü Hâris ile beraber Kâbe’nin yakınındaki, işaret edilen yeri kazmaya başladı.

Önceleri pek ilgilenmeyen Kureyşliler, Zemzem kuyusunun açıldığını görünce, bunlar da hak talep ettiler. Dediler ki:

- Bu bizim dedelerimizin kuyusudur. Burada bizim de hakkımız var. Üstelik senin bir tek olün var. Eğer bizim teklifimizi kabul etmezsen, bizimle başa çıkamazsın!

Abdülmuttalib, tamamen kendi hakkı olan kuyuya, başkalarının da ortak olmak istemelerine üzüldü. Gerçekten de onlarla mücadele edecek, hakkını savunacak durumda değildi. Bu duruma çok üzüldü, içi burkuldu. Cenab-ı Hakka şöyle yalvardı:

- Ya Rabbi! Bana on çocuk ihsan eyle! Eğer bu duâm ı kabul edersen, içlerinden birini Kâbe’de sana kurban edeceğim.

Allahü teâlâ duâsını kabul etti. On olü oldu. Bu on olüandan birinin adı Abdullah’tı.

Abdülmuttalib, Zemzem kuyusunu bulduktan ve on olü olduktan sonra, anı, şhreti iyice arttı. Oğulları ndan da en çok Abdullah’ı seviyordu. Onda değerlerine göre çok farklılık vardı.

Bir gece Abdülmuttalib’e rüyasında şöyle bir ikaz yapıldı:

- Ya Abdülmuttalib, adağını yerine getir!

Abdülmuttalib seneler önceki adağını unutmuştu. Adak diye ikaz edilince, sabahleyin hemen bir koç kesti.

Ertesi gece yine ikaz edildi:

- Ondan daha büyük kurban kes!

Bu defa da bir sığır kurban etti. Yine ikaz edildi:

- Daha büyüünü kes!

Bu defa da bir deve kurban etti. Fakat yine ikaz devam ediyordu. Bunun üzerine rüyada sordu:

- Bundan büyüüne olabilir, ne kesmeliyim?

O zaman kendisine şöyle cevap verildi:

- Hatırlarsın, seneler önce oğulları ndan birini kurban etmeyi adamıydın. Bu adağını yerine getir!

Adağını hatırlayan Abdülmuttalib, ertesi gün çocuklarını topladı. Kendilerine durumu anlattı.

Hiçbiri itiraz etmedi. Memnuniyetle dediler ki:

- Hangimizi istersen kurban edebilirsin.

Abdülmuttalib kurban edeceği olünü kur’a ile tesbit etmek istedi. Kur’a, en çok sevdi olü Abdullah’a isabet etti. Fakat söz vermişti. Adağını yerine getirmeliydi. Keskin bir bıçak ile beraber olü Abdullah’ ı alıp Kâbe-i Şerifin yanına geldi.

Bu hadiseyi duyan Kureyşliler hemen yanına koşup dediler ki:

- Biz bu işe asla razı değiliz. Eğer sen bu işi yaparsan, bu âdet hâline gelir. Herkes, ölünü kurban etmek zorunda kalır. Buna başka bir çare bulalım.

Sonra böyle bir çare bulundu. O zaman Kureyş'te insan diyeti on deve idi. Develer ve oğulları arasında kur'a çekilecekti. Oğulları na isabet ettiğ müddetçe, her defasında on deve ilâve edilerek kur'a develere çıkana kadar, buna devam edilecekti.

Kur'aya bağlandı. Fakat çekilen her kur'a Abdullah'a isabet ediyordu. Her defasında on ilâve edilerek devam ediliyordu. Onuncu kur'ada deve sayısı yüz olunca, kur'a develere çıktı. Hemen yüz deve kurban edildi. Abdülmuttalib, oğulları ndan kimseye etini vermeden tamamını fakirlere dağıttı.

İsmail aleyhisselamın, kurban edilme hadisesinden sonra, ikinci evlat kurban edilme hadisesi de bu oldu. Peygamber efendimizin soyu İsmail aleyhisselama dayandı için, **(Ben, iki kurbanlığın oluyum)** buyururdu.

Mert kimselerin işi 12 Nisan 1998

“Kim ki, sabreder, kusurları örter ve bağlayıcı olursa, işte muhakkak ki, bu, yapılmaya değer işlerdendir. Mert ve azimli kimselerin yaptığı işidir.”

Müslüman, aırbağı, vakarlı, ağızından çıkan her kelimeye dikkat eden, nerede ne konuşacağını bilen kimsedir. Kimseyi üzmez, kimseye sıkıntı vermez. Yumuşak huylu ve sabırlıdır. Yumuşak huylu ve sabırlı olmak, takva sahiplerinin özelliklerindedir. Nitekim Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde, yumuşak huylu ve sabırlı kullarını övmektedir. İûra suresinde mealen buyuruldu ki:

(Kim ki, sabreder, kusurları örter ve bağlayıcı olursa, işte muhakkak ki, bu, yapılmaya değer işlerdendir. Mert ve azimli kimselerin yaptığı işidir.)

Fussilet suresinde de mealen böyle buyurulmaktadır:

(Yılık ve fenalık bir deildir. Ey inanan ki işi! Sen, fenalığın en güzel şekilde sav; o zaman, seninle arasında dümanlık bulunan kişinin, yakın bir dost gibi olduğunu görürsün. Buna, bu güzel davranışa, ancak sabredenler kavuşur; buna ancak, hayırdan büyük nasibi olan kimse kavuşur.)

Allahü teâlâ Hûd suresinde, dostu İbrahim aleyhisselamı, güzel ahlâkı sebebiyle methederek böyle buyurmaktadır:

(Üphesiz ki, İbrahim; yumuşak huylu, yanık yürekli ve kendisini tamamen Allaha vermiş biri idi.)

Allahü teâlâ, Habibine, sabrı ve yumuşak huyluluğ emrettiği ve kendisinden önceki peygamberlerin de, bu ahlâk üzerinde olduklarını haber vererek böyle buyurmuştur:

(O hâlde, ey Habibim, tıpkı azim sahibi peygamberlerin sabrettiği gibi, sen de sabret! Hakkı kabul etmeyenlerin azabı için acele etme!)

Eski kavimlerden birinde bir abid, yani devamlı ibadetle meşgul olan biri vardı. Bir ara şeytan bu abidi yoldan çıkarmaya çalıştı, fakat başarısız olamadı.

Birgün abid, bir ihtiyaç için yolculuğa çıkmıştı. Şeytan da onunla beraber yola koyuldu. Gayesi bir fırsatını bulup, vesvese vererek onu dalalete düşürmekti.

Bunun için abidi, sabırdan, yumu aklıktan uzaklaştırıp,  ehvet ve öfke sebebi ile saptırmayı denedi, fakat muvaffak olamadı. Ba ka yönlerden denedi, yine olmadı. Namazda iken vesvese vermek istedi, yine yapamadı.

Namazını bitirdikten sonra yanına gelip dedi ki:

- Ben sana birçok vesvese verdim.  fkelendirmek istedim. Fakat sende en ufak bir de  iklik meydana getiremedim ve anladım ki, seni dalalete d  iremeyeceim. Bundan böyle seninle dost olmak istiyorum.

Abid ona  u cevabı verdi:

- **Senin dostlu na ihtiyac ım yoktur.**

- Hayli zamandır, uzak yoldasın. Evinden uzaksın. Çoluk  ocu ndan haber almak ister misin?

- **Hayır. Ben onları Allahü teâlâya emanet ettim. Sana niçin sorayım ki?**

-  nsanol nu nasıl dalalete d  ird  m   f nmek ister misin?

- ** e bunu  f nmek isterim.  nsanol nu nasıl ve nelerle dalalete d  r rs n?**

Şeytan  yle anlattı:

-  nsanol nu genelde  u dört şeyden biriyle doğu yoldan   ıkarırım. Bunlardan biri cimriliktir. Biri hasettir. Diğeri sarho  luktur. Bir diğeri de öfkedir.  fkelenip de akl ı gidince, o artık elimizde bir oyuncak olur. Her türlü k t l   ona yapt ırabiliriz. Öfkesini yenen, yumu ak huylu, sakın kimselere tesir etmemiz ise çok zordur.

 nsanlar ın en kötüsü 13 Nisan 1998

 limin iyisi, insanların en iyisidir. Cahil din adamları da, insanların en kötüsüdür.  nk , âlimler cennete; cahil din adamları ise, insanları cehenneme s r klemetedirler.

Evliyanın büyüklerinden,  mam-ı Rabbanî hazretleri buyuruyor ki:

Din adamı olarak ortaya çıkan bir kimse, Resulullah efendimizin sünnetine uymuyorsa, yani  sl miyete yap ınmıyorsa, dini de  tirip, kendi aklına göre bid'atler çıkartıyorsa, ondan ka malı, yanına yakla mamalı, kitaplarını almamalı, okumamalıdır.

Onun bulundu  mahallede bile bulunmamalıdır. Ona biraz yakınlık, insanın dinini yıkar. O, din adamı deil, sinsi bir din düşmanıdır.  nsanın dinini, imanını bozar.  eytandan daha çok zararlıdır.

Sözü, yaldızlı ve çok tesirli olsa da ve dünyayı sevmiyor görünse de, yırtıcı hayvanlardan ka ar gibi, ondan ka malıdır.

 sl m âlimlerinden **Cüneyd-i Ba ad ** hazretleri buyurdu ki:

 nsanı saadet-i ebediyeye kavu turacak tek bir yol vardır. O da, Resulullahın izinde bulunmaktır.  sl m âlimlerinin yazdı  kitapları okumayan, onları kendine rehber edinmeyen, hadis-i  eriflerin g sterdi  yolda olamaz!  nk ,  sl m âlimi, Kur'an-ı kerimin ve hadis-i  eriflerin g sterdi  yolu göstermektedir.

Resulullahı uymakta geve ek olanları, Onun ışıklı yolundan ayrılanları din adamı sanmayınız! Onların yaldızlı sözlerine ve ateşli yazılarına aldanmayınız! Yahûdiler, Hıristiyanlar ve Budist, Berehmen denilen Hind kâfirleri de, tatlı ve yanık sözlerle, hileli mantıklarla, kendilerinin doğu yolda olduklarını, insanları iyili  saadete  a  rdiklarını bildiriyorlar.

Kendisi ile amel olunmayan ilmin, sahibine zararı, faydasından daha çoktur. Bütün saadetlerin bağı slâmiyettir. Kurtuluş yolu, Resulullahın izinde olmaktır. Hak ile bâtilı ayıran alamet, Resulullaha uymaktır. Onun dinine uymayan her söz, her yazı ve her iş kıymetsizdir.

Slâm âlimleri, kendilerine sorulan şeylere, fıkıh kitaplarından cevap bulup, suâl edenlere bunları söylerler. Cahil din adamı ise, fıkıh kitabını okuyup anlayamadığı için, cahil kafasına ve noksan aklına gelenleri söyleyerek suâl sahibini aldatır. Onun cehenneme gitmesine sebep olur. Bunun içindir ki, Peygamberimiz, **(Âlimlerin iyisi, insanların en iyisidir. Âlimlerin kötüsü insanların en kötüsüdür)** buyurdu.

Bu hadis-i şerif gösteriyor ki, âlimin iyisi, insanların en iyisidir. Cahil din adamları da, insanların en kötüsüdür. Çünkü, birinciler, insanları Resulullaha uymaya, yani cennete; ikinciler ise, insanları kendi sapık düğüncelerine uymaya, yani cehenneme sürüklemektedirler.

Harika, olağanüstü hâller, açlık ve riyazet, sıkıntı çekmekle de hâsıl olur. Bunlar, yalnız Müslümanlara mahsus hâller değildir.

Dinin emirlerinden müstehapları yapmakta gevşek davranan, sünnetleri yapamaz. Sünnetleri yapmakta gevşeklik de, farzların yapılmasını zorlaştırır. Farzlarda gevşek davranan da, marifete, Allahü teâlânın rızasına kavuşamaz.

Mubahlara ölçüsüzce dalan, mekruha düğüer. Mekruhlar harama, haram da insanı küfre götürür.

Bunun içindir ki, hadis-i şerifte, **(Günah işlemek, insanı küfre sürükler)** buyuruldu. Evliyanın büyüklerinden, Ebu Saîd Ebülhayr hazretlerine sordular:

- Filanca kimse su üstünde yürüyor. Buna ne dersiniz?

- **Bunun kıymeti yoktur. Ördek ve kurbağda suda yüzer.**

- Filan adam havada uçuyor. Buna ne dersin?

- **Sinek ve çaylak da uçuyor. Sinek kadar kıymeti var derim.**

- Filan kimse, bir anda şehirden şehre gidiyor.

- **Şeytan da, bir solukta şarktan garba gidiyor. Böyle şeylerin dinimizde kıymeti yoktur.**

Mert olan, herkesin arasında bulunur, alışverişıyapar, evlenir, fakat, bir an bile Rabbini unutmaz.

Herkesle iyi geçinmeli 14 Nisan 1998

“Tasavvuf, namaz kılmak ve oruç tutmak ve geceleri ibadet etmek demek değildir. Bunları yapmak, her insanın kulluk vazifesidir. Tasavvuf, insanları incitmemektir.”

Muhammed Masum-i Farukî Serhendî hazretleri buyurdu ki:

İyi, kötü herkese, güler yüz göstermeli, fitne çıkarmamalı, düğüman kazanmamalıdır. **Hafız-ı İbrazî** hazretlerinin, **“Dostlara doğı söylemeli, düğümanları güler yüzle ve tatlı dil ile idare etmelidir”** sözünü unutmamalıdır. Özur dileyip, af dileyenleri affetmelidir.

Herkese karşı iyi huylu olmalıdır. Kimsenin sözüne karşı gelmemeli, münakaşı etmemelidir. Herkese yumuşak söylemeli, sert söylememelidir.

Şeyh Abdullah Bayal hazretleri, **“Tasavvuf, namaz kılmak ve oruç tutmak ve geceleri ibadet etmek demek değildir. Bunları yapmak, her insanın kulluk vazifesidir. Tasavvuf, insanları incitmemektir. Bunu hâsıl eden, vâsıl olmuştur, kavuşmuştur”** buyurdu.

Muhammed bin Salim hazretlerinden sordular:

- Evliyayı başka insanlardan nasıl ayırt edebiliriz?

Öyle cevap verdi:

- **Sözlerinin yumuşak olması ve huylarının güzel olması ve yüzünün güler olması ve ihsanının bol olması ve konu Türken itiraz etmemesi ve özür dileyenleri affetmesi ve herkese merhametli olması ile diğer insanlardan ayrırt edilir.**

Ebu Abdullah Ahmed Makkarî, “Tasavvuf, gücendiîm kimseye iyilik etmek, sevmedi îne ihsanda bulunmak ve sevmediîm kimseye güler yüzlü olmaktadır” buyurdu.

Her iîte Allahü teâlânın rızasını, sevgisini aramalıdır. Yahya bin Muaz-ı Râzî hazretleri, “Allahü teâlâyı sevdiîm kadar, herkes seni sever. Allahü teâlâdan korktu ün kadar herkes senden korkar. Allahü teâlâyı kulluk ettiîm miktarda, herkes sana yardımcı olur” buyurdu.

Hakiki Müslüman, Müslüman kardeşinin menfaatini, kendi menfaatine tercih eder. Kendi çıkarlarının arkasında koşmaz.

Ebu Muhammed Abdullah Rasibî hazretleri, “Allahü teâlâ ile insan arasında olan en büyük perde, kendi nefsinin düünmesidir ve kendisi gibi âciz olan bir kula güvenmesidir. İnsanların değil, Allahü teâlânın sevgisine kavuşmayı düünmelidir” buyurdu.

Ailesine ve çocuklarına karışatlı dilli ve güler yüzlü olmalıdır. Onların haklarını yerine getirecek kadar aralarında bulunmalıdır. Onlara balanmak, Allahü teâlâdan yüz çevirecek kadar olmamalıdır.

Din iîlerinde, cahil, fasık olan din adamlarına danışmamalıdır. Dünyaya dükün olanlarla, bütün gayesi dünya olanlarla birlikte bulunmamalıdır. Her iîte, sünnete uymalı, bid’atten sakınmalıdır.

Neîli zamanlarda, İslâmiyetin dîna tamamalı, sıkıntılı anlarda, Allahü teâlâdan ümidi kesmemelidir. Her güçlük yanında kolaylık bulunduğunu unutmamalıdır. Neîde ve sıkıntıda hâli deşnemeli, varlıkta ve yoklukta aynı hâlde olmalıdır. Hatta, yokluktan rahatlık duymalı, varlıkta sıkılmalıdır. Olayların deşmesi, insanda deşliklik yapmamalıdır.

İmsenin ayıbına, kusuruna bakmamalı, kendi ayıplarını görmelidir. Kendini hiçbir Müslümandan üstün bilmemelidir. Her Müslümanı görünce, kendi saadetinin, onun duâsını almakta olabileceğine inanmalıdır. Hadis-i Şerifte buyuruldu ki:

(Üç şeyi yapan Müslümanın imanı kâmindir: Ailesine hizmet etmek, fakirler arasında oturmak ve hizmetçisi ile birlikte yemek.)

Bu üç şeyin, müminlerin alameti oldu. Kur’an- ı kerimde bildirilmiştir.

Muhammed bin Alyan hazretlerine dediler ki:

- Allahü teâlânın, bir kimseden razı oldu. nasıl anlaşılır?

Bunun üzerine buyurdu ki:

- **O kimseye, taat ve ibadet etmenin tatlı; günah işlemenin ise acı gelmesinden anlaşılır.**

Deli olan kimdir? 15 Nisan 1998

“Muazzam kâinatın, güneş ay ve yıldızların, binlerce mahlûkun, ağaçların, çiçeklerin kendiliğinden olabileceğini nasıl söyleyebilirsin? (Bunların bir yaratıcısı yoktur) diyen deli değil midir?”

Yedinci yüzyılda, İstanbul’da bir doktor yaşıyordu. Hiçbir dine inanmayan bu doktor, Allahü teâlânın varlığını inkârı yapıyor ve her şeyin kendi kendine var olduğunu iddia ediyordu. Mesleğini iyi bilen biri olduğundan, diğer konuları da iyi bildiğini zanneden halk, bunun iddialarına kanıyordu.

O zaman Bizanslıların elinde bulunan İstanbul'da, Hıristiyanlar yaşıyordu. Hıristiyanların ileri gelenleri, bu kimsenin iddialarına cevap vermekten âciz kalmışlardı.

Bu durum, Bizans kralına kadar intikal etti. Kral, “Bu kimsenin hakkından gelse gelse Müslümanlar gelir. En iyisi bunu onlara havale edeyim” diye düşünerek, İslâm halifesine böyle bir mektup yazdı:

“Size bir doktor gönderiyorum. Bu dehrîdir, hiçbir dine inanmadığı gibi, kâinatın bir yaratıcısı olduğunu da inkar ediyor. Biz çaresiz kaldık. Sizin âlimlerinizin buna gerekli cevabı vereceğini zannediyorum.”

Yaratıcıya inanmayan doktor, Bizans kralının mektubu ile İslâm halifesinin huzuruna vardı. Halife, zamanın âlimlerini toplayıp, onlara durumu bildirdi. Bununla kimin münazara edebileceğini sordu. Onlar sözbirliikle dediler ki:

- Bununla ancak, İmam-ı a'zam Ebu Hanife başlı edebilir.

Halife hemen, İmam-ı a'zam hazretlerine haber gönderdi. İmam-ı a'zam hazretleri dehrî ile münazarayı kabul edip, dedi ki:

- O kimseyle sarayda münazara edelim. Ben münazara yerine biraz geç geleceğim. Geldiğim zaman siz bana, “Neden bu kadar geç kaldınız” diye sorarsınız.

Ertesi gün herkes merakla toplandı. Münazara saati gelmesine rağmen, Ebu Hanife hazretlerinin gelmediğini gören dehrî gururlanmaya başladı:

- Görüyorsunuz, çok methettiğiniz âlim gelmedi. Karşıma çıkmaya cesaret edemedi. Böylece hükmen galip oldum.

“Artık, gelmeyecek” diye yerinden kalkan dehrî, bir kahraman edası ile oradan ayrılmak isterken, kapıdan İmam-ı a'zam hazretleri görüldü. Gelip, yerine oturduktan sonra, Halife sordu:

- Niçin bu kadar geciktiniz?

- Sormayın efendim! Biliyorsunuz, bizim ev Dicle'nin öbür tarafındadır. Buraya gelmek üzere Dicle'nin kenarına geldim, fakat gemiyi kaçırdım. Bunun üzerine, ne yapacağımı düşünürken, yakında bulunan büyük bir ağacın kendiliğinden kesildiğini gördüm. Sonra ağaç, kendiliğinden tahta hâline geldi. Sonra, tahtalar çivisiz, marangozsuz kayık hâline gelip önüme geldi. Ben de bu kayığı bindim. Kayık, kürek çekmeden, kaptansız karaya geçti. Ben de kayıktan inip, buraya geldim. Tabii ki, bu işler olana kadar iki saat geçti. Gecikmemin sebebi budur. Sizi beklettiğim için özür dilerim.

İmam-ı a'zamın bu konuşmalarını dikkatle dinleyen dehrî, savaşı kazanmış bir komutan edasıyla söze başladı:

- Bu saçma sapan konuşan kimse ile mi münazara etmeye geldim? Bu kimsenin aklından çıkmaz. Bu deli herhâlde?

Bunun üzerine, İmam-ı a'zam hazretleri, bu dinsiz kimseye dönüp dedi ki:

- Bir kayığın bile, kendiliğinden olabileceğini kabul etmiyorsun. O hâlde bu muazzam kâinatın, güneş, ay ve yıldızların, binlerce mahlûkun, ağaçların, çiçeklerin kendiliğinden olabileceğini nasıl söyleyebilirsin? Asıl, “Bunların bir yaratıcısı yoktur” diyen deli delidir!

İnkârcı doktor, bu cevap karşısında ne söyleyeceğini bilirdi. İnsafa gelerek, kelime-i şehadet getirip Müslüman oldu.

Anneden gelinlik kızına mektup!

Genel olarak, evdeki kız çocuğıannesini örnek al ır. Bunun için anne, her hâli ile kızına örnek olmalıdır. Ėte bütün genç kızlarımıza, asırlar önce yağamığ hâli vakti yerinde, soylu bir aileye mensup **Ümame Hanımın**, gelinlik çağındaki kızına yazdığ örnek mektubunu sunmak istiyoruz. Bilhassa zamanımızda her genç kızın çok ihtiyacı olan bir nasihat bu:

Yavrum!

İmdi sana kırk yıllık evliliğimin tecrübelerine dayanarak bazı nasihatlerde bulunacağım. Bu tavsiyelerimi iyice öfēnip, icap ettirdi Ė Ėekilde hareket edersen, hayatın boyunca rahat edersin. Kocanla aranız hiçbir zaman bozulmaz. Bu dünyada mutlu bir ömür geçirdiğ gibi, ahirette de ebedi saadete ulağırsın.

1- Kanaatkâr ol! Yani, kocan tarafından getirilen yiyecek ve giyecek herşeyi memnuniyetle kabul et! Çünkü, kanaat, kalbi huzura kavuğturur. İsteklerin, arzuların sonu yoktur. İnsan her isteğine kavu đamayacađ için huzursuz olur.

2- Söylenenleri daima iyi dinle ve her zaman kocanın meğru emirlerine itaat üzere bulun! Kocana itiraz etme! İtirazcı, inatçı kimseler sevilmaz. Onunla kaynağmaya gayret göster. Bu Ėekilde hareketlerin, aynı zamanda, cenab-ı Hakkın rızasına da muvafık olur.

3- Evin her zaman, muntazam ve düzenli olsun! Evinin dağnık olmamasına itina ve ihtimam göster! Beynin gözüne çirkin, düzensiz bir şeyin iliğmesinden sakın! Dığgörünüğiçe, kalbe de tesir eder. Evin her zaman temiz ve güzel kokulu olsun.

4- Eğnin yemek saati ile uyku saatine dikkat etmelisin! Yemeğni âdeti nas ılsa, ona göre hazırlamalısın. Vaktinde uyumanız için iğerini zamanında bitir. Çünkü açlık insanı huysuz eder. Uykusuzluk ise, öfkelenmeye sebep olur.

5- Evinin mallarını ve eğyasını iyi koru! Mal ve eğyayı koruman, senin iyi iğbildiğini gösterir. Yaptığn iğerini, iyilikleri bağa kakma! Bağa kakarsan, iyilik, fayda yerine zarar getirir. Kırk iyilik, bir bağa kakma ile yok olur. Sakın kocanın huysuzluklarına karđ, kocana misilleme yapmaya kalkığma! İyiliğkarı iyilik çabuk unutulur, fakat kötülüğkarı yapılan iyilik unutulmaz.

6- Eğnin yakınlarına güzel muamelede bulun! Güzel muamelede bulun ki, o da senin yakınlarına iyi davransın. Gülü seven dikenine de katlanmalıdır. Zaten dünyada nimetler ve mihnetler beraber bulunur. Kocanın evde, çocuklarına, yakınlarına karđ otoritesini sarsacak, onu küçük düğürecek söz ve hareketlerde sakın bulunma! Hatalarını, yalnız iken, bilgiçlik taslamadan, yumuğak bir Ėekilde söyle!

7- Kocanın sırlarını hiç kimseye söyleme! Karı-koca arasındaki sırlar kabre beraberlerinde gömülmeli. Eğer sırlarını etrafa yayacak olursan, sana darılır. Vefasızlık etmeyeceğinden bile emin olmaz. Sevğide azalma olur...

8- Eğne hürmette, emirlerini yerine getirmede kusur etmemelisin! Sözlerinin aksini söyleyerek, ona karđ gelmemelisin! Eğer karđı gelir, isyan edersen, kızıp öfkelenmesine, hatta düğmanca hareket etmesine sebep olursun. Evde huzurun olması için, mutlaka son sözü bir kiğ söylemeli. Aksi takdirde, sıkıntı olur. Eğnin, üzüntülü ve kederli zamanlarında sen de öyle görün! Onun üzüntüsünü onunla paylağ O neğeli ise sen de neğeli görünmeye çalığ Ona her yönüyle iyi bir hayati arkadağ ol!

9- Kocana ne kadar hürmet ve tazimde bulunursan, kendini ona o kadar çok sevdirebilirsin. Rızasına ne derece uygun hareket edersen, o nisbette sevgisini kazanırsın. Aranızdaki problemleri kendiniz hâlleedin! Sakın bunları, bize veya bağkasına tağma! Bizi yok farzet! Birçok sıkıntının en güzel ilacı zamandır. Bir ayağn baba evinde olmasın, iki ayağn ile kendi evinde ol! Kimseden medet umma!

10- Kocandan, almakta zorlanacağ, gücünün yetmeyeceğ şeyleri isteme! Bu hem senin, hem de onun helâk olmasına sebep olur. Nitekim hadis-i Ėerifte sevgili Peygamberimiz, **(Bir zaman**

gelir ki, adamın helâkı, hanımının, ana-babasının ve çocuğunun elinden olur. Onu fakirlikle ayıplarlar, gücünün yetmediğektekliflerde, isteklerde bulunurlar. Böylece o kimse, bu istekleri temin için dininin gideceğyollara sapar ve helâk olur) buyurmuşlardır.

11- Kadının güzel huylusu, salihane olanı, eñine cennet nimetidir. Kötüsü, çerlisi de cehennem azabından sayılır. Sen kocana cennet nimeti ol! Azap çektirme!

Bunları yapabilmen, ancak, onun isteklerini kendi isteklerine, onun rızasını kendi arzularına tercih etmenle mümkün olabilir. Hep kendi istek ve arzularını ön plâna çıkartırsan, bu nasihatleri tutabilmen mümkün olmaz.

Dine ilave olmaz 17 Nisan 1998

Dine ilave yapan, Resulullahın bildirdiklerinde eksik veya fazlalık bulmuşolur. Hâlbuki dinde eksiklik olmaz. “Böyle yapılırsa daha iyi olur” demek, Resulullahın bildirdiğini beñenmemek olur.

Bid’at, sünnete yani, Muhammed aleyhisselamın bildirdiğdin bilgilerine muhalif olan, ters düğen, itikad ve amel ve sözler demektir. Resulullah efendimiz ve eshabı zamanında olmayıp da, daha sonra ortaya çıkan ve ibadet olarak yapılan şeyler demektir.

Allahü teâlâ, kullarını kendisine ibadet etmek için yarattı. İbadet, insanın Rabbine, yaradanına hakir, âciz, muhtaç olduğnu göstermesidir. Bu da, her aklı n, nefsin ve âdetlerin güzel ve çirkin dediklerine uymayıp, Rabbin güzel ve çirkin dediklerine teslim olmak ve Rabbin gönderdiğKitaba ve peygamberlere inanmak ve bunlara tâbi olmak demektir.

Bir insan, bir işi, Rabbinin izin verdiğini düşünmeden, kendi görüşü ile yaparsa, Ona kulluk yapmamıñ Müslümanlığın icabını yerine getirmemiğolur. Dine ilave yapılmığolur. Resulullahın bildirdiklerinde eksik veya fazlalık bulmuşolur. Hâlbuki dinde eksiklik olmaz. “Böyle yapılırsa daha iyi olur” demek, Resulullahın bildirdiğini beñenmemek olur.

Bu işi itikadda, inanmakta ise ve inanılması lazım olduğ sözbirliğile bildirilmiş olan şeylerde ise, bu inanığ, “Küfre sebep olan bid’at” olur. Bu işi itikadda olmayıp da, yalnız dinden olan sözde ve işte kalırsa, fisk, büyük günah olur.

Hadis-i çerifte, **(Bir kimse, dinde olmayan birşey meydana çıkarırsa, bu şey reddolunur)** buyuruldu. Bu hadis-i çerif gösteriyor ki, dinden olmayan bir itikad, bir söz, bir işi bir hâl ortaya çıkarılır ve bunun din ve ibadet olduğna inan ılırsa, yahut şlâmiyetin bildirmiş olduklarında bir fazlalık veya noksanlık yapılırsa ve bunu yapmaktan sevap beklenirse, bu yenilikler, değçiklikler, **(Bid’at)** olur. Şlâmiyete uyulmamığ ona iman edilmemiğolur. Dinde, ibadette olmayıp, âdette olan yenilikler, yani yapılıırken sevap beklenilmeyen değçiklikler bid’at olmaz. Mesela, yemekte, içmekte, seyahat ve tağma vasıtalarında, binalarda yapılan yenilikleri, değçiklikleri dinimiz reddetmez.

Bunun için, yemeğmasada, ayrı tabaklarda yemek, otomobile, uçabınmek, her çe şit bina, ev ve mutfak eşyası kullanmak ve bütün fen bilgileri ve fen aletleri, fen işleri, dinde bid’at değildir.

Bunları yapmak ve faydalı yerlerde kullanmak câizdir. Hatta, farz-ı kifayedir. Mesela radyo, TV, hoparlör, elektronik makineler yapmak ve bunları ibadetlerin dışında kullanmak câizdir. Fakat, ibadetlerde kullanmak, mesela, radyo veya TV’deki imama uyup namaz kılmak, ibadetin şeklini değçirmek olur, bid’at olur. Böyle kılınan namaz kabul olmadığ gibi, ibadet değçirildiğ için, ayrı ca büyük günaha girilmişolur.

Enes bin Malik hazretleri, birgün ağıyordu. Sebebi sorulduğunda dedi ki:

- İmdiiki insanların çoğ namaz ın ĩartlarını, vaciplerini, sünnetlerini, müstehaplarını yerine getirmiyor, mekruhlarından, müfsidlerinden, bid'atlerinden sakınmıyorlar. Onun için ağıyorum.

Bir hadis-i ĩerifte buyuruldu ki: **(Bir ümmet, peygamberi öldükten sonra, dinde bid'at yaparsa, buna benzer bir sünneti kaybeder.)** Yani, küfre sebep olmayan bir bid'at yapılırsa, bunun cinsinden bir sünneti terk ederler.

Bir hadis-i ĩerifte, **(Bid'at sahibi, bid'atini terk etmedikçe, tevbe etmesini Allahü teâlâ nasip etmez)** buyuruldu. Yani, bir kimse, bir bid'at ortaya çıkarırsa veya bağkasının çıkarmığ olduğ bir bid'ati yaparsa, bu bid'ati iyi bildi ĩve karđılıđında sevap beklediğ için, bundan tevbe edemez.

Bir hadis-i ĩerifte de, **(Dinde bid'at olan bir ĩeyi yapan, bu bid'ati, Allah rızası için terk etmedikçe, Allahü teâlâ, onun hiçbir amelini kabul etmez)** buyuruldu. Yani, itikadda veya amelde veya sözde yahut ahlâkta bid'at olan bir ĩeyi yapmaya devam edenin, bu cinslerden ibadetleri sahih olsa da, hiçbirini kabul etmez. ĩbadetlerinin kabul olması için, bu bid'ati, Allahtan korkarak ve Onun rızasına kavuğmak için terk etmesi lazımdır.

Güzel ahlâkın özü 18 Nisan 1998

“Güzel ahlâkın özü, doğru sözlü olmak, emaneti sahibine vermek ve kendisini ilgilendirmeyen ĩeylerle ilgilenmemek...”

Lokman Hakîm'e sordular:

- Güzel ahlâkın özü nedir?

- **Doğu sözlü olmak, emaneti sahibine vermek ve kendisini ilgilendirmeyen ĩeylerle ilgilenmemek...**

Doğu söylemek dinimizin emridir. Yalan s öylemek, çok kötü bir huydur. Yalan, her dinde haramdı. Bütün peygamberler yalan üzerinde çok durmuğlardır. Peygamber efendimiz ümmetine bir nasihatinde ĩyle buyurdu:

- **Ey ümmet ve eshabım! Doğulu ā yap ığınız! Size doğuluk gerek. ĩüphesiz ki, doğuluk, insan ı iyiliğ-sevkeder. ĩyilik de cennete götürür. Kiğ doğu insan olarak kalma yollarını arağırdıkça, Allah nezdinde sıddık, çok doğu insan olarak yaz ılır. Yalandan sakının! Zira, ĩüphesiz ki, yalan insanı fısık-ı fücure sevkeder. Fısık-ı fücür da cehenneme götürür. Kiğ yalancı oldukça ve yalan söyleme yollarını arağırdıkça, Allah nazarında çok yalancı insan olarak yazılır.**

İbni Mesud hazretleri buyurdu ki:

- Münâfıkın üç hâinden ibret alınız! Onu bu üç tavrı ile değlendiriniz. Konu ĩtu mu yalan konuğur. Vaat edince sözünde durmaz. Sözleğiğ zaman haks ızlık ve zulüm eder. Allahü teâlâ münâfıkların bu özelliklerini Tevbe suresinde ĩyle beyan buyurmaktadır:

- **ĩerlerinden kimi de, “Eĩ Allah bize lutfundan ihsan ederse, yemin olsun ki, zekât ını vereceğ, muhakkak salihlerden olaca đız” diye Allaha söz verdiği. Ne zaman ki, Allah kendilerine lutfundan verince de, onunla cimrilik edip, vaatlerinden döndüler. Onlar öyle dönektir iğe...**

Resulullah efendimiz de buyurdu ki:

- **Ey ümmet ve eshabım, siz bana, altı ĩeyi tekeffül ediniz, altı ĩeye riayet edeceğinize söz veriniz. Ben de size cenneti tekeffül edeyim, cennetlik olacağnıza dair size söz vereyim:**

- 1- Konuŧuŧunuz zaman do Ęu söyleyiniz!
 - 2- Vaat ettiŧiniz zaman vaadinizi yerine getiriniz!
 - 3- Emanete hıyanet etmeyiniz!
 - 4- Zinadan uzak durunuz!
 - 5- Gözlerinizi haramdan koruyunuz.
 - 6- Ellerinizi haramdan çekiniz, harama yaklaŧırmayınız!
- Abdullah Ębni Mesud hazretleri buyurdu ki:

- Sözün en do Ęusu Kelamullah, Kur'an- ı kerimdir. En Ęeflisi zikrullahtır. Krltn, basiretsizliŧin en zararlı sı kalb krlt, kalb basiretsizliŧidir. Az olup fakat kifyet eden, çok olup fakat gfil edenlerden daha hayırlıdır. Nedametlerin en byt ve en zararlı sı kıyamet günündeki nedamettir. En hayırlı zenginlik, gönül zenginliŧidir. Az ıkıların en hayırlısı takvadır. Ęki günahların davetsidir. Gençlik, deliliŧin bir Ęubesidir. Hataların en byt dilin yalanı dır.

Tabiinden biri buyurdu ki:

- Do Ęu sözlülük, Allah dostları nın süsüdür. Yalancılık da bedbahtların alamet-i farikasıdır. Nitekim Allahü teâlâ, Kur'an-ı kerimde tevbe suresinde bu hususları aıklamıŧır:

- Bugün, do Ęuların n do Ęulu Ęunun kendilerine fayda verece Ębir gündür.

Peygamber efendimiz de buyurdu ki:

Yalan ancak  yerde câizdir:

- 1- D Ęmanla yapılan harpte. Zira harp bir hileden ibarettir,
- 2- Dargın iki müminin arasını bulma hususunda,
- 3- Kadın ile kocası arasındaki dargınlığ giderme hususunda.

“Dargın olan gitsin!” 19 Nisan 1998

Resulullah efendimiz eshabı ile sohbet ederken Ęyle buyurdu: “Akrabasından herhangi biriyle dargın olarak akĘam eden, benim sohbetimde oturmasın, kalksın, gitsin!”

Bir defasında bir bedev, Peygamber efendimize geldi. Devesinin yularını tutarak, dedi ki:

- Ya Resulallah, beni cennete yaklaŧtırıp, cehennemden uzaklaŧtıracak Ęeyi bana söyler misin? Resul aleyhisselam ona Ęu cevabı verdi:

- Seni cennete yaklaŧtırıp, cehennemden uzaklaŧtıracak Ęeyler; yalnız Allaha ibadet etmen, Ona, hiçbir Ęeyi eĘ ortak koğmaman, namaz kılman, zekât vermen ve sıla-i rahim yapman, yani dost, ahbab, akraba ziyaretlerinde bulunman, onlarla balrı nı koparmaman.

Bir Arefe akĘamı, Resulullah efendimiz eshabı ile sohbet ederken Ęyle buyurdu:

- Akrabasından herhangi biriyle dargın olarak akĘam eden, benim sohbetimde oturmasın, kalksın.

Hiç kimse kalkmadı. Sadece arka taraflarda oturmakta olan birisi kalktı, gitti. Kısa bir müddet sonra geri geldi ve tekrar oturdu. Bu sırada Resulullah efendimiz, o kimseye, nereye gittiŧini sordu.

O kimse Ęyle cevap verdi:

- Ey Allahın Resulü, bir teyzem vardı. Benim ile konuŧmazdı. Söylediklerinizi duyunca, hemen kalkıp ona gittim.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz ﷺ buyurdu:

- **İyi yaptın. Haberiniz olsun, aralarında akrabasıyla dargın kişiler bulunan bir topluluğa Allah ın rahmeti inmez.**

Bu hadise, akraba ile baları koparmanın büyük bir günah olduına delalet eder. Zira böyle bir durum, hem akraba ile baları nı koparmı durumda olan kişinin, hem de beraberindekilerin, Allahın rahmetinden mahrum kalmalarına sebep olmaktadır.

O hâlde, akrabasını ziyaret, o kimsenin dinine bir zarar vermeyecekse, akrabası bozuk inançlı biri değil ise, hemen bu gidi e son vermesi, iledi bu hatadan ötürü Allahtan magfiret dilemesi ve baları koparmı oldu akrabası nı ziyaret etmesi gerekir.

Resulullah aleyhisselam, sila-i rahimin, ki iyi Allahın rahmetine yaklaırdı nı ve cehennemden uzaklaırdı nı beyan buyurmaktadır.

Yine Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- **Sıla-i rahim kadar, sevabı çabuk verilen bir iyilik daha yoktur. Zulmetmek ve sila-i rahimi terketmek öyle birer günahdır ki, Allah onları ileyenleri, hemen bu dünyada cezalandırır. Ayrıca ahiret için de azap hazırlar. Allah tarafından cezaları hemen verilmeye onlardan daha layık yoktur.**

Bir defasında Peygamberimize bir adam gelerek sordu:

- Ya Resulallah, benim akrabalarım, yakınlarım var. Ben onları ziyaret ediyorum, fakat onlar bana zulmediyorlar. Ben onlara iyilik ediyorum, onlar bana kötülük ediyorlar. Ben de onlara aynen mukabele edeyim mi?

Peygamberimiz buyurdu ki:

- **Hayır! O takdirde aranızda fark kalmaz. Zira sen böyle davrandı n müddetçe, Allahın yardımını senden asla kesilmez.**

Üç e, cennet ehlinin ahlâkındandır. Bunlar yalnız erefli kişilerde bulunur:

- 1- Kendisine kötülük edene iyilik etmek,
- 2- Kendisine zulmedenı affetmek,
- 3- Kendisini mahrum edene bol bol vermek.

“Maksadım efaat etmektir” 20 Nisan 1998

Hız. Fatıma eyle cevap verdi: “Babacı m, ben dünyalık bir eyle istemiyorum. Benim maksadım dünya deildir. Benim isteklerim ahiret ile ilgilidir.”

Peygamber efendimizin sevgili kızı, **Hız. Fatıma** evlenme ça na gelince, Peygamber efendimiz, “Eer annesi hayatta olsaydı, imdi onun çeyizini hazırlardı” diye düündü. Bu düüncede iken, **Cebrail aleyhisselam** gelip dedi ki:

- Ya Resulallah! Hak teâlâ sana selam ediyor. “**Hiç merak etmesin. Kızı Fatıma’nın bütün ihtiyaçlarını, çeyizini cennetten temin edip, yakında mümin ve sadık bir kulomla evlendireceim**” buyurdu.

Peygamber efendimiz, bu sözleri duyunca ikür secdesi yaptı. Daha sonra Cebrail aleyhisselam, elinde bir bohça ile üzeri örtülü altın bir tepsi ve yanında bin meleklerle geldi. Mikail, İsrail ve Azrail aleyhimüsselam da aynı ekelde gelmi erdi. Bunların ellerinde de birer altın tepsi vardı.

Peygamber efendimiz, bunları görünce sordu:

- **Ey karde im Cebrail! Hak teâlânın emri nasıldır? Bu altın tepsiler de nedir?**

Cebrail aleyhisselam şöyle cevap verdi:

- Ey Allahın Resulü! Allahü teâlâ sana selam ediyor. **“Ben habibimin kızı Fatıma’yı Ali’ye verdim. Arzı a’zamda nikâh ettim. Habibim de eshabı arasında nikâh etsin! Tepsilerin birinde, cennet elbiseleri vardır. Onu Fatıma’ya giydiresin. Diêr tepsilerde cennet yemekleri vardır. Onlar ile de eshabına ziyafet versin!”** buyurdu.

Resul-i ekrem efendimiz, bu müjdeyi iktince, yine şükür secdesi yaptı. Sonra, dört yüz akça mehir ile nikâh yapıldı. Haberciler Hz. Fatıma’ya müjdeyi götürdüler. Fakat o, razı olmadı.

Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki:

- Ya Resulallah! Allahü teâlâ, **“Fatıma dört yüz akçaya razı olmuyorsa, dört bin akça olsun”** buyurdu.

H. Fatıma’ya bunu haber verdiler. O yine razı olmadı. Cebrail aleyhisselam tekrar gelerek mehrin dört bin altına çıkarıldığını bildirdi. Fakat, Hz. Fatıma buna da razı olmadı.

Peygamber efendimiz, kızının esas maksadının ne olduğunu öğrenmek için yanına gitti. Esas maksadının ne olduğunu sordu. Hz. Fatıma dedi ki:

- **Babacım, ben dünyalık bir şey istemiyorum. Benim maksadım dünya değildir. Benim isteklerim ahiret ile ilgilidir. Sen ahirette, ümmetinden günahkârlara şefaateceksin. Ben de ümmetinden günahkâr kadınlara şefaate etmek istiyorum. Muradım budur. Bu isteim kabul edilirse, razı olurum.**

Peygamber efendimiz, bu isteini Cebrail aleyhisselama bildirdi. Cebrail aleyhisselam tekrar gelip, Allahü teâlâ tarafından, Hz. Fatıma’nın arzusunun kabul edildiğini, ahirette ayrıca onun da şefaateceğini bildirdi.

Peygamber efendimiz, gelip bu haberi sevgili kızına söyleyince, Hz. Fatıma dedi ki:

- **Babacım, senin şefaateceğine dair Kur’an- ı kerimde ayetler vardır. Benim şefaateceğine dair delil nedir?**

Peygamber efendimiz, durumu Cebrail aleyhisselama tekrar bildirdi.

Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam beyaz bir ipek getirdi. Bunun üzerinde şöyle yazıyordu:

(Kıyamet günü mümin kadınlara Fatıma kulumu şefaateçi tayin ettim. Bu hüccet elinde bâki kalsın.)

“Ona kavuamayacağım!” 21 Nisan 1998

“Yakın zamanda bir büyük insan doğacaktır. Öyle büyük ki, “Büyük” kelimesi bile Onu anlatmaya yetmez. Yaratılmışların en üstünü ve en kıymetlisi olacaktır.”

Yemen’e yeni hükümdar olan Seyf bin Zülyezen’i tebrik için gelen misafirler arasında, baba reisleri **Abdülmuttalib** olmak üzere Kureyş büyükleri de vardı. Ziyaretçiler, Seyf’e değerli hediyeler verdiler.

Abdülmuttalib, hükümdarı çok etkilemişti. Bir ay sonra Abdülmuttalib’i yanına davet ederek, onunla baba bir görüşme daha yaptı:

- Bir zamandan beri kalbime gizli bilgiler doğuyor. Bunlar, herkese açık klanmayacak cinsten sırlar... Sen ise bunların yabancıları deilsin. Onun için sana açılmak istiyorum.

- **Sizi dinliyorum devletlim.**

- Yakın zamanda bir büyük insan doğacaktır. Öyle büyük ki, **“Büyük”** kelimesi bile Onu anlatmaya yetmez. Sadece yeryüzündekilerin değil, göklerdeki de en üstün ve en kıymetlisi olacaktır.

- **Evet efendim.**

- Mekke’de doğacaktır... Âlemi Mekke’den aydınlatacak ve senin neslinden gelecektir. Dolayısıyla bu ÷reften sen de hisse sahibi olacaksın. Onun gelmesi ile dünya saadetten haberdar olacaktır. İki küreînin arası nda Süleyman peygamberin mührü gibi bir “ben” vardır.

O bir nebîdir. Son ve en anlı resul... İnsanların ve cinlerin peygamberi... Onun geliği ile zulmet bitecek, yer ve gök ehli, varlığ ile iftihar edecektir. O ahir zaman peygamberinin dini, kıyamete kadar devam edecektir.

- Devam edin lütfen!

- Daha ne diyeyim? Her peygamberin en ileri vasfı ne ise, O, bunları kendinde toplamığve bu sıfatlar, o güzeller güzelinde zirveye ermiştir. Babadan öksüz, anadan yetim kalacak, dedesi ve amcasının himayesinde büyüyecektir.

- Bağka hükümdarım, bağka...

- Sadece kalbime doğnları naklediyorum. Okuyamayacak ve yazmayacaktır. Ümmidir yani... Ama Allahın lütfu ile herşeyi bilecektir. Zira okuma yazma, bilgi için bir vasıtaadır. Yüce Allah, Ona hiçbir vasıtaya lüzum kalmadan her ilmi öfetecektir... Peygamberli ĩni aç ıklayınca, kuvvet ve tesiri hızla artacak; putperestler, zâlim devlet reisleri helâk olacaktır.

- Bağka sultanım?

- İnsanları tağâ, aâca, putlara tapmaktan vazgeçirerek yüce Allaha kul olmaya; yalnız Ona ibadet etmeye çâracaktır. Kendisi de “**Sevgili** “ makamında iken bile, herkesten çok ibadet yapacaktır.

Abdülmuttalib, doğulup yerine oturduktan sonra dedi ki:

- Ey kıymetli hükümdar! Her şeyi söyledin; konuğukların aynen doğu...

- Ey dostum, ey bahtlı insan! Bunları ĩmdilik açıklama. Hatta akrabana bile söyleme. Zira peygamberlik vazifesini alıp da tebliği ĩne bağlayınca, Kureyşiler Onu tâciz edecek ve Mekke’den Medine’ye hicret etmesine sebep olacaklardır. Ah keğke o zaman ben de hayatta olsam da, ismi Muhammed aleyhisselam olan bu resule, lâhsım, askerim ve bütün varlığmla hizmet edebilsem. Ne var ki, Ona kavuğamayacağm. Ömrüm herhâlde yetmeyecektir.

Bundan sonra Seyf, Kureyşli misafirlerini altın, gümüğ misk, amber, deve, kumağve daha nice pahalı hediyeler vererek uğıladı ve diğertlerine ihsan ettiğhediyelerin tamam ı kadar armaân ı da **Abdülmuttalib**’e verdi.

Ve her sene gelmesini rica etti...

Buna rağen, bu nasipli hükümdar, haberleri sahibine ula ştırdıktan, bağlığnı bildirdikten sonra, o yıl içinde ruhunu Rabbine teslim etti.

En kuvvetli kim? 22 Nisan 1998

“Herhangi bir sebepten dolayı bütün vücudunu öfke sardığ zaman, sabredip, öfkesine hâkim olan kimse, sizin en ağır tağ kaldırmanızdan daha kuvvetlidir.”

Uhud savağında Peygamber efendimize yapılanlar, eshab-ı kirama çok ağır geldi. Çok üzüldüler. Bunun için kendisine öyle dediler:

- Ya Resulallah, bu kâfirlere bir bedduâ etseniz de onlardan kurtulsak!..

Fakat Allah Resulü onlara ĩ cevabı verdi:

- **Ben bedduâ etmek için gönderilmedim. Bilâkis, hakka davet edici ve rahmet olarak gönderildim. Allahım, sen benim kavmime hidayet ver! Zira onlar bilmiyorlar. Bilselerdi böyle yapmazlardı...**

Bir defasında Peygamber efendimiz, yolda yürürken, kimin daha kuvvetli olduğnun anlağılması için, ağr tağ kaldırma yarık yapmakta olan bir grup insana rastladı. Yanlarına yaklağp, kendilerine sordu:

- **Ne yapıyorsunuz?**

Onlar da Ėu cevabı verdiler:

- Kimin daha kuvvetli olduğnun anlağılması için, tağ kaldırma yarıkması yapıyoruz ya Resulallah!

Bunun üzerine Peygamber efendimiz buyurdu ki:

- **Ben size, en ağr tağ kaldıran kimseden daha kuvvetli olanı söyleyeyim mi?**

Eshop da dediler ki:

- Söyleyin ya Resulallah.

Bunun üzerine Resulullah efendimiz de Ėöyle buyurdu:

- **Bir mümin kardeğ ile kendi arasında kin ve düğmanlık bulunup da, kendi Ėeytanını malûp ederek, mümin kardeğ ile konuğup barıkamak için onun yanına gelen kimse, en ağr tağ kaldıran kimseden daha kuvvetlidir.**

Bağka bir rivayette de Peygamber efendimizin, bunlara Ėöyle cevap verdiğ bildirilmi Ėtir:

- **Herhangi bir sebepten dolayı bütün vücudunu öfke sardığ zaman, sabredip, öfkesine hâkim olan kimse, sizin en ağr tağ kaldıranınızdan daha kuvvetlidir.**

Yahya bin Muaz-ı Râzî hazretleri buyurdu ki:

- Kim, kendisine haksızlık edene bedduâ ederse, peygamberleri ve özellikle Muhammed aleyhisselâmı üzmüğ buna karĖılık kâfirlerle Ėeytanları ve hassaten Ėblis'i sevindirmiğ olur. Kim de kendine haksızlık edenı affederse, kâfirlerle Ėeytanları ve hassaten Ėblis'i üzmüğ buna karĖılık peygamberleri, salihleri ve hassaten Muhammed aleyhisselâmı sevindirmiğ olur.

Resulullah efendimiz Ėöyle buyururlar:

- **Kıyamet günü bir münâdi Ėöyle nida eder: “Mükâfatları Allah indinde olanlar nerede?” Bu nida üzerine, dünyada kendilerine haksızlık edenleri affetmiğ olanlar kalkarlar ve doğruca cennete girerler.**

Ahnef bin Kays'a soruldu:

- Ėnsanlık nedir?

Ėöyle cevap verdi:

- Ėzzet, ikbal sahibi iken mütevazı olmak, kuvvetli iken affetmek, bağa kakmaksızın iyilik etmektir.

Resulullah efendimiz buyurdu ki:

- Müminler, tıpkı balânınca itaat eden, binmek için tağüstüne çekilince itirazsız gelen uysal deve gibi yumuğaktırlar, mülâyimdirler.

Birinci sınıf insan 23 Nisan 1998

Birinci sınıf insan demek, içinde bulunduğu kesimi en iyi Ėekilde temsil eden insan demektir. Ėera ettiğ mesleğini, iÇini en iyi Ėekilde yapan kimsedir.

Başarılı olmanın yolu, birinci sınıf insan olmaktan geçer. Fakat bu birinci sınıf insan olma, doğuştan lord olma şeklinde değil, çalışarak, emek sarfederek, irade kullanarak azimle, gayretle elde edilir. Protokol gereğince birinci sınıf insan olmak, gerçek manada birinci sınıf insan demek değildir.

Birinci sınıf insan olmak, toplumun belli bir kesimi için değil, her kesimi için geçerlidir. Siyasetçi için, tüccar için, sanatkâr için, memur-amir için, kısacası herkes için ilk hedef olmalıdır. Dağıdaki çobanı n da, şehirdeki çöğçünün de birinci sınıfı olur.

Birinci sınıf insan demek, içinde bulunduğ kesimi en iyi şekilde temsil eden insan demektir. İra ettiğ mesleğini, işini en iyi şekilde yapan kimsedir. Dağıdaki çoban, sürüsünü en iyi şekilde otlatıp, hayvanların yemine, suyuuna dikkat edebiliyorsa, bu, birinci sınıf insandır.

Fakat birinci sınıf insan olmak öyle kolay bir iş değildir. Birinci sınıfa yükselse bile, birinci sınıf olarak kalabilmek, bundan daha zordur. Mesela, birinci sınıf bir sanatkâr bir müddet sonra, daha çok para kazanmak için kaliteyi düşürmek ile düşürmemek arasında bocalamaya başlar. Her işeye rafîen kalitesini düşürmezse, ancak o zaman birinci sınıf insan olarak kalabilir.

Müslümanın da birinci sınıfı olur. Müslüman, inancıyla, yaşayıyla mensubu bulunduğ dini en iyi şekilde temsil ediyorsa, birinci sınıf insan demektir. Dünyalık menfaatler yüzünden dininden taviz veriyorsa, dini istismar ediyorsa, dinini iyice öğrenmeyip yalan yanlış ibadet ediyorsa, bu birinci sınıf insan olamaz. Böyle kimseler kendilerine zarar verdikleri gibi, mensubu bulunduğ dine de telafisi mümkün olmayan zararlar verirler.

Osmanlıların son zamanlarında, Japonlar İstanbul'dan, kendilerine İslâmiyeti anlatacak, tanıatacak bir heyet istediler. Gelen heyet, “Bize dininizi anlatın, biz de beğenirsek topluca Müslüman olalım” dediler.

Bir heyet oluşturulup Japonya'ya gönderildi. Japonlar büyük bir dikkatle bu heyeti takip ediyordu. Her işelerini inceliyorlar, en ufak davranışlarını bile gözden kaçırmıyorlardı.

Tam görüşmelerin yapılacağı salona giderken olan oldu... Heyetten biri, hık tu deyip sokağı tükürmesin mi? Japonlar için her işey bitmişti artık...

Japonlar, “Lüzum kalmadı, görüşmeye gerek yok” dediler. Heyeti geri gönderdiler. Bir kişinin yanlış bir hareketi, bir milletin Müslüman olmasına, işte böyle mani oldu.

Bu gibi örnekler her kesim için geçerlidir. Bunun için herkes mensubu bulunduğ fikrin, dinin, mesleğ gerçek manada temsilcisi olmalı ... Kısacası birinci sınıf insan olmalı...

Bir toplumu toplum yapan, bir fikri hâkim kılan, mensuplarının temsil kabiliyetidir.

Mesela eskiden birinci sınıf insan olan **Alperenler** vardı. Bunların her biri tasavvuf büyüklerinin sohbetlerinde yetmiş kimselerdi. Dinimizin güzel ahlâkı ile bezenmişlerdi. Yaşayıları ile birer örnek kimselerdi. Mensubu buldukları dini en iyi şekilde temsil ediyorlardı. İslâmiyeti yaymak için kendilerini adamışlardı. Eshab-ı kiram gibi ölümü göze alarak, çeşitli memleketlere dağılmışlar, oralarda İslâmiyeti tanıtmakla ömürlerini tamamlamışlardı. Ta **Semerkant**'tan, **Buhara**'dan kalkıp **Anadolu**'ya, **Rum diyarına** gelmişlerdi.

O zaman Bizans imparatorluğunun sınırları dahilinde bulunan Anadolu'nun değişik yerlerine yerleştiler ve yaşayıları ile İslâmiyeti anlattılar. Bunların bu hâlini yakından takip eden yerli halk, bunların nezdinde İslâmiyeti sevmeye başladılar.

Anadolu'nun alınmasında bu birinci sınıf insan olan Alperenlerin büyük rolü olmuştur. Bunlar, içerden, Anadolu'yu fethetme hazır hâle getirmişlerdi. Türkler Anadolu'ya girince, halktan

ciddi bir tepki görmemişlerdi. Zaten çoğukendiliinden seve seve Müslüman olmuşlardı. Çünkü, Alperenler İslâmiyeti eksiksiz olarak tanıtmışlardı. Eğer bunlar da Japonya'ya giden Türk heyeti gibi hareket etselerdi, bu eşiz vatanımız şimdi bizim olmayacaktı.

Bu birinci sınıf insanların nezdinde, İslâmın güzelliğini gören yerli halk kendiliğinden Müslüman oldu. Keza, Balkanların, Bosna-Hersek'in, Arnavutluk'un Müslüman olması da hep böyle olmuştur. Anadolu'nun en ücra yerlerinde, isimleri bilinmeyen, fakat halkın devamlı ziyaret ettikleri, isteklerinin kabulünde vesile kıldıkları nice kabirler vardır. İşte bunlar birer Alperen, yani hepsi birer birinci sınıf insan...

Kusursuz insan 24 Nisan 1998

Hiç kimse mükemmel değildir. Bazı insanlar diğerlerine göre daha üstündür, ama hiç kimse tam anlamıyla mükemmel değildir.

Atalarımız, “Kusursuz dost arayan dostsuz kalır” demişler. Çünkü insan demek, zaten kusur demektir, eksiklik demektir. İnsan âcizdir, güçsüzdür. Âciz bir kuldan ancak kusur meydana gelir.

Evliyanın büyüklerinden **Hâris-i Muhâsibî**, “Kulluk, insanın âciz olduğunu idrak etmesi, anlamasıdır” demiştir. İnsanın bu olduğunu bilirse, ileride hayal kırıklığına düşülmemiş olur. Kimi görüşlü kimselerden her an bir hata, bir yanlışlık beklentisi içinde olmalıdır. İnsan çişüt emmişlerdir. Nerede, ne zaman ne yapacağını tahmin etmek mümkün değildir.

“Öldüm, bittim, yıkıldım, falancadan böyle bir hareket bekleliyordum, beni hayal kırıklığına uğattı, onun bu hâlini görünce öke oldum” gibi sözleri çok kimseden duymuşsunuzdur.

Böyle hayal kırıklığına uğayanlar, önce insanı iyi tanısalardı yıkıma uğamazlardı. Bunun için her şeyden önce şu hususları bilmek ve kabullenmek gerekir:

1- Hiç kimse mükemmel değildir. Bazı insanlar diğerlerine göre daha üstündür, ama hiç kimse tam anlamıyla mükemmel değildir. İnsanlıkla ilgili en yaygın özellik; insanların hata yapmasıdır. Hem de her türünden... Hatadan, günah işlemekten sadece peygamberler korunmuştur. İstisna olanlar yalnız onlardır. Bunun dışında, âlim de olsa, evliya da olsa herkes nefesine uyup günah işleyebilir.

Her ne güzel söylemiş

İnsan beşer, durmaz şaşar,

Eyler hata, üçer beşer.

Düz ovada yürür iken,

Ayağını sürçer, düşer!

2- Karşımızdaki kişi mutlaka bizden farklıdır. Bizim kopyamız değildir. Onun için, karşımızdakinden, kendimiz gibi düşünmeyi, kendimiz gibi giyinmeyi, kendimiz gibi yaşamayı, aynı şeyden zevk almayı beklemeye hakkımız yoktur. Dolayısıyla bizim gibi değil diye onu sevmemezi edemeyiz. Herkesi olduğu gibi kabullenmek zorundayız. Zaten farklı hâlleri olduğundan dolayı o bağıkadır, biz bağıkayız... Cenab-ı Hak böyle yaratmış Yaratılan, Yaratanın yaptıklarını beğenmeye hakkına sahip değildir. Hakkı olmadığı için de, beğenmemesinin bir deeri, kâriyeti olmaz.

3- Her insan, “Hata yaptın”, “Yanlış yaptın”, “Bu da yapılmıydı” gibi sözlerden hoşlanmaz. Kendi fikrimizin ayrı olması, bizim bir hakkımız ise, karşımızdakinin de farklı olması onun hakkıdır.

Herhangi bir hadisede, hiçbir insan yüzde yüz hatalı veya yüzde yüz haklı olmaz. Aralarında oran farkı vardır. Biri yüzde seksen haklı ise, diğeri yüzde yirmi haksızdır. Oranı diğeri göre az da olsa, onda da hata payı vardır. Hiç kimse durup dururken bir diğeri kalbini kırılmaz, onu üzmez. Az veya çok mutlaka bir sebebi vardır. Çoğumuz, “Bende de hata olabilir, fakat bu kadar tepki gösterecek bir şey yapmadım ki” deriz.

Öunu hiçbir zaman unutmayalım: Her maddenin bir kaynama noktası vardır. Kimi madde 60 derecede kaynar, kimisi 100 derecede, kimisi de 5000 derecede kaynar. Ama neticede mutlaka kaynar.

İnsan da böyledir. Bazısı yüzde onluk bir hatada kaynar, bazısı da yüzde doksandokuzda... Ama mutlaka kaynar. Kızmak, üzmek, kırılmak insanın özelliğindedir. Bu özellikleri olmasa insan, insan olmaktan çıkar, melek olur.

Eğer bütün insanlar aynı ve mükemmel olsaydı, dünyanın nizamı bozulurdu. Hiç kimse ne tamamen iyi, ne de tamamen kötüdür.

Eğer düğüncelerimizi kontrolsüz tutarsak, neredeyse herkesi hatalı, kusurlu görür, herkeste sevmeyecek bir yan buluruz. Benzer biçimde, eğer düğüncemizi uygun biçimde kontrol edersek, insanlara karşı olumlu düşünürsek, aynı insanı sevip, ona hayran kalacak birçok şey bulabiliriz. Bunun için herkesin iyi yönlerini görmeye çalışmalıyız. Gerçek sevgi zaten kötülükleri örter, göstermez.

Birisi, kendi ayıbını, kusurunu bildirmesi için, evliyanın büyüklerinden **İbrahim Ethem** hazretlerine yalvarınca, “Seni kendime dost edindim. Her hâlin, hareketlerin, bana güzel görünüyor. Ayıbını başkalarına sor” dedi.

Sadece bir selam 25 Nisan 1998

Resulullah efendimiz şöyle buyurdu: “Sadece bir selam ile de olsa, sıla-i rahim yapınız. Akrabanızı, yakınlarınızı ziyaret ediniz.”

Allahü teâlâ, Müslüman olan ve salih olan akrabayı ziyareti emretmektedir. Hiç olmazsa haftada veya ayda bir ziyaret etmeli, kırk günü geçirmemelidir. Uzak memlekette ise, mektupla, telefonla gönlünü almalıdır. Akrabası gelmezse, cevap vermezse de, giderek veya hediye, selam göndererek, yahut mektup ile yoklamaktan vazgeçmemelidir.

Allahü teâlâ buyurdu ki:

- Ey insanolu, malın ile akraba ve yakınlarını ziyaret et! Eğer malında cimrilik yaparak onlara bir şey götürmezsen, yahut onlara verecek kadar bir şey olmazsa, o takdirde hiç değilse ayaklarınıla yürüyerek onlara ziyarette bulun.

Resulullah efendimiz şöyle buyurdu:

- Sadece bir selam ile de olsa, sıla-i rahim yapınız. Akrabanızı, yakınlarınızı ziyaret ediniz.

Üç şeyde, Müslüman da, Müslüman olmayan da birdir:

1- Birisine bir taahhütte bulduysan, söz vermişsen, bu taahhüdüne sadık kal, onu yerine getir!

2- Seninle arasında akrabalık bulunan kişilere ziyarette bulun! Onlarla yakınlık bağlarını koparma!

3- Sana güvenip emanet edene hıyanet etme! Emaneti yerine getir!

Osman bin Maz'un anlatır:

“Resulullah, peygamberliği bildirilmeden önce, benim arkada şım ve dostum idi. Önceleri ben, kendisinden utandığım için, Müslüman olmudum. Çünkü beni devamlı Allaha ve Müslüman olmaya davet ediyordu.

Onun bu ısrarlı davetleri karışında şlâmı kabul etmişim. Fakat Müslümanlık kalbime iyice yerleşmiş deildi. Birgün yan ında oturmaktaydım. Konuşuyorduk. Bir ara öteye döndü. Sanki yanında birisiyle konuşuyordu. Sonra tekrar bana dönerek, “**Vahiy meleğ Cebrail aleyhisselam geldi**” dedi ve şu ayeti okudu:

- **Şüphesiz ki Allah; adaleti, iyiliğ özellikle akrabaya muhtaç oldukları şeyleri vermeyi emreder. Kötü şeylerden, haramdan, zulümden meneder.**

Şönte bu anda ben çok sevindim. Müslümanlık iyice kalbime yerleşti. Hemen Allah Resulünün yanından kalkarak doğuca amcas ını Ebu Talib'e gittim:

- Biraz önce kardeşinin olunun yanı ndaydım. O sırada kendisine, “Şönu ayet nazil oldu” dedim.

Bunun üzerine Ebu Talib şunları söyledi:

- Ona tâbi olun! Kurtuluğ erersiniz, doğu yolu bulursunuz. Allaha yeminle söylerim ki, kardeşimin olu güzel ahlâka davet ediyor. Kendisi sizi sadece hayra, iyi ahlâkl ını olmaya davet eder. Asla kötülüğ ve şerre davet etmez...

Amcası Ebu Talib'in bu sözleri Allah Resulünün kulağına gidince, iyice ümitlendi. Onun, Müslümanlığı kabul etmesini çok arzuladı. Hemen kalktı, doğuca amcas ına gelerek kendisini şlâma davet etti. Allah Resulünün, amcasının Müslüman olması için ısrarla gayret sarfettiğ bir sırada şönu ayet nazil oldu:

- **Ey Habibim, muhakkak sen, her sevdiğ ki şyi hidayete erdiremezsin. Fakat Allah, kimi dilerse ona hidayet verir ve O, hidayete erecekleri daha iyi bilir.**

Sıla-i rahim Arşta asılıdır. Gece gündüz oradan şöyle seslenir:

- **Ya Rabbi, senin rızan için sila-i rahim yapanları kendine yakın et. Sila-i rahimi terkedenleri kendinden uzaklaştır.**

Hasan-ı Basrî hazretleri anlatır:

- İnsanlar, ilmi öğrenip fakat amel etmedikleri; birbirlerini sadece lafta sevip, fakat içlerinden düşmanlık besledikleri ve sila-i rahimi terkettikleri zaman, Allahın laneti onların üzerine olur. Allah, onların kulaklarını sağır, gözlerini kör eder.

Bütün bu sevaplar, faydalar, dine uygun yaşayığ olan akraba ziyareti için geçerlidir. Ziyarete, kişinin dinine, ahlâkına bir zarar gelecekse, uzaktan ilgilenip sık görüşmemelidir.

Dargın kimsenin ameli 26 Nisan 1998

Müslüman Müslümanın kardeşidir. Darılmaları, küs durmaları, kin tutmaları câiz değildir. Bu, yakın akraba ve aile fertleri arasında, yani baba-oğul, ana-kız, karı-koca arasında olursa daha kötüdür.

Müslümanların birbirini sevmesi, birbirine düşmanlık beslememesi lazımdır. Darılmaları, küs durmaları, kin tutmaları câiz değildir. Müslüman Müslümanın kardeşidir. Bu, yakın akraba ve aile fertleri arasında, yani baba-oğul, ana-kız, karı-koca arasında olursa daha kötüdür. Ailenin temelini karışıklık sevgi, saygı, güven meydana getirir. Dargınlık, kin tutmak bu binanın temelini sarsar. Temeli sarsılan ailenin de ayakta durması zordur. Bir ailenin yıkılması, buna sebep olana büyük vebal getirir. Akıllı başında Müslüman bir kimse, bu vebalin altına girmez. Üç günlük dünya için, anasını, babasını, hanımını, kocasını üzüp üzerine kul hakkı almaz. Bunun için de her

türlü fedakârlığ gösterir. Hadis-i Şerifte, **(Müminin mümine üç günden fazla dargın durması helal olmaz. Üç geceden sonra ona gidip, selam vermesi vacip olur. Selamına cevap verirse, sevapta ortak olur. Vermezse, günah ona olur)** buyuruldu.

Erkek olsun, kadın olsun, dünya işleri için, müminin mümine darılmasını, karı-kocanın ayrı yaşamalarını, evi ile ilgilenmemelerini, aradaki bağılığ kesmelerini dinimiz yasaklamıştır.

Gayrimüslimlerle bile, dünya işleri için dargın olmak câiz değildir. Onların da, güler yüzle, tatlı dille gönüllerini almak, incitmek, haklarını ödemek lazımdır. Müslüman olsun, kâfir olsun, İslâm memleketinde olsun veya olmasın, nerede olursa olsun, hiçbir insanın malına, canına, ırzına ve namusuna dokunmak, câiz değildir. Gayrimüslime bile küsmek câiz olmadıkına göre, Müslümanların, hele yakın akrabasının, karı-kocanın birbirlerine küsmeleri olacak iş değildir.

Üç gün kadar dargın durmak câiz ise de, üç günden önce gidip barınmak, daha iyidir. Güçlük olmaması için, üç gün müsaade edilmiştir. Daha sonra günah başlar ve gün geçtikçe artar. Günahın artması, barıncaya kadar devam eder. Hadis-i Şerifte, **(Sana darılana git, barın Zulüm yapana affet! Kötülük yapana iyilik et)** buyuruldu.

Üç günden fazla dargın duran kimse, cehennemde azap görecektir. Allahü teâlâyı ve Peygamber efendimizi seven kimse, insanların kusurlarına bakmaz, hoşgörülü olur. İyi insan, yani mümin herkesle iyi geçinir. Başkalarına sıkıntı vermediğ gibi, onlardan gelecek eziyetlere de katlanır. Kötü kimse ile dargın durmamalı, fakat samimi de olmamalı, zararından kurtulmak için ondan uzak kalmalıdır.

Bir kusurundan dolayı kimseye darılmamak gerekir. Hele kusur kendisinde ise veya kusur bile sayılmayacak ufak tefek işlerde darılmak Müslümana yakımaz. Hadis-i Şeriflerde buyuruldu ki:

(Birbirinizle münasebeti kesmeyiniz! Birbirinize arka çevirmeyiniz! Birbirinize kin ve düşmanlık beslemeyiniz! Birbirinizi kıskanmayınız! Ey Allahın kulları, kardeş olunuz! Bir Müslümanın diğerkardeşine darılarak üç günden çok uzaklaşması helal değildir.)

(Din kardeşyle bir sene dargın duran, onu öldürmüğ gibi günaha girer.)

(İnsanların amelleri, pazartesi ve perşembe günleri Hak teâlâyâ arz olunur. Hak teâlâ da, kendisine şük köşmayan herkesi affeder. Ancak bu magfiretten, birbirine kin tutan iki kişide istifade edemez. Cenab-ı Hak, “O iki kişide barıncaya kadar amellerini bana getirmeyin” buyurur.)

Aliyy-ül-Havvâs hazretleri buyuruyor ki:

“Bir hoca, iki talebesini barıdırmaya çalışır da, onlar barıdırmazsa, hak teâlâ o talebelere uzaklaştırır. İyi amelleri makbul olmaz. Hocaları da onlardan uzaklaştırır.”

Dargınların olmadığı toplulukta, ailede huzur olur, sevgi olur. Bu sevgi, bu huzur dünyalık hiçbir işe değmez. Dargının barınması ayrıca insanın ömrünü uzatır.

Davud aleyhisselamın yanına iki kişide gelip, birbirinden şikayette bulundular.

Azrail aleyhisselam da gelip dedi ki:

- Bu iki kişiden birincisinin eceline bir hafta kaldı. İkincisinin ömrü de, bir hafta önce bitmişti; fakat ölmedi.

Hz. Davud, hayret edip sebebini sordu. Azrail aleyhisselam dedi ki:

- İkincisinin bir akrabası vardı. Buna dargın idi. Bu gidip, onun gönlünü aldı. Bundan dolayı Allahü teâlâ, buna yirmi yıl ömür takdir buyurdu.

Yüzümü kara çıkarma! 27 Nisan 1998

“Ya Rabbi, benim yüzümden, bu iki arkadaşı aç bırakma! Benim senden bir şey istemeye yüzüm yok, fakat arkadaşlarım temiz kimseler, onları benim sebebimle sıkıntıya sokma!”

Yunus Emre hazretleri, tasavvuf ehli, Hak aşık bir zattır. Şiirleri, asırlar boyunca zevkle ve ibretle okunmuştur.

Türbesi, Eskişehir'in Mihaliççik ilçesine bağlı Yunus Emre köyündedir. Başka yerlerde de, mezarı, türbesi olduğu bildirilmektedir.

1948 yılında, Ankara-Eskişehir demiryolu genişletilirken, **Yunus Emre** hazretlerinin mezarı kaldırılmak istendi. Fakat bütün gayretlere rağmen, buna muvaffak olunamadı. Hatta bir defasında, dönen rayların sökülüp, 8-10 metre geriye atıldığı görüldü.

Bunun üzerine, yakındaki tepenin üzerine nakledilmesi düşünüldü. Bu iş beklilik bir heyet tanzim ediyordu. Başka kimsenin haberi yoktu. Hazırlıklar tamamlandı. Ertesi sabah erkenden, kimseye haber vermeden, merasim yapılmadan bu nakil işi gerçekleştirilecekti.

Sabahleyin mezarın yanına vardıklarında, otuzbinden fazla insanın orada toplandıkları görüldü. Bu kimselerin nasıl haberi olduğu ve kimler olduğu anlaşılamamıştır.

Yunus Emre'nin kabri itina ile açıldı. 700 yılı geçtiği hâlde, bedeninin hiç çürümediği görüldü. Bir eli yüzünde, bir eli de kalbinin üzerinde rahat bir şekilde uzanmış sanki uyuyordu. Mübarek bedeni oradan alınıp, tabuta konarak, 100 metre ilerdeki yeni mezarına nakledildi. Yüz metrelik yol ancak üç saatte alınabildi.

Yunus Emre hazretleri, **Tapduk Emre**'nin hem talebesi, hem de damadı idi. Bir işaret üzerine, Tapduk Emre'nin yanına gelip, buna otuz sene hizmet etti.

Otuz sene içinde, manevî yönden birçok dereceler geçmesine rağmen, bunlar ı kâfi görmeyip, oradan ayrılmak istedi. Hocası ayrılmasını uygun görmedi ise de, ısrarlı olduğunu görünce müsaade etti.

Dergâhtan ayrılan, Hz. Yunus, alâyarak da lârı , ta ları dolaınmaya başladı. Kendi kendine, **“Otuz sene hizmet ettim. Niçin gereğ gibi istifade edemedim”** diye inliyordu.

Epey bir zaman, böyle deli divane dolaftı. Birgün iki kimseye rastladı. Onlarla tanışıp arkadaş oldu. Artık üçü beraber dolaıyorlardı. Yemek vakti gelmişti. Aralarında öyle bir anlaşma yaptılar. Her yemek vaktinde, birisi duâ edecek, duâ neticesinde gelen yemek ile karınlarını doyuracaklardı.

Bir müddet beraber dolaıktan sonra, karınları acıktı. Çerlerinden birisi duâ etti, sonra bir sofraya yemek geldi. Beraber yediler. Başka bir vakitte, diğ kimse duâ etti. Yine bir sofraya yemek geldi. Yine beraber yediler.

Artık sıra Yunus Emre'ye gelmişti. Çok üzülyordu. Ne yapacağını şardı. Duâsının kabul olmayacağından endişe ediyordu. Çaresizlik içinde öyle duâ etti:

- Ya Rabbi, benim yüzümü kara çıkarma! Benim yüzümden, bu iki arkadaşımı aç bırakma! Benim senden bir şey istemeye yüzüm yok, fakat arkadaşlarım temiz kimseler, onları benim sebebimle sıkıntıya sokma! Ya Rabbi, arkadaşlarım kimin yüzü suyu hürmetine duâ ettilerse, onun hürmetine duâımı kabul eyle.

Duâsı bitince, her zaman bir sofraya geldiği hâlde, bu defa iki sofraya birden geldi. Arkadaşları şaşkınlıkla. Beraberce yemek yediler. Arkadaşları Yunus'a sordular:

- Sen kimin yüzü suyu hürmetine diye duâ ettin?

- **Önce siz söyleyin!**

- Biz, Tapduk Emre'nin kapısında hizmet eden Derviş Yunus'un hürmetine duâ ettik.

Bu hadiseden sonra durumu anlayan Yunus Emre, derhal geri gelip, hocasından özür diledi. Hocası da, "**Zaten senin geleceğini biliyordum. Senin nasibin bu kapıdadır**" dedi.

Her kitapta müjdeleniyordu 28 Nisan 1998

O, yer ve gök ehlinin en doğrusudur. Cömertlikte en üstündür. Kalbi ipekten daha yumuşaktır. Çok zaman hüznü ve çok zaman oruçludur.

Sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselamın geleceğini bütün semavî kitaplar müjdelemiştir. Hiçbir ilâhî kitap yoktur ki, Onu methetmesin.

İşte ilk insan ve ilk peygamber **Âdem aleyhisselama** gelen kitapçıktan satırlar:

- O, yer ve gök ehlinin en doğrusudur. Cömertlikte en üstündür. Kalbi ipekten daha yumuşaktır. Çok zaman hüznü ve çok zaman oruçludur. Hak teâlânın korkusu ile doludur. Hep Rabbine yalvarır. Gündüzleri de ibadet eder. İnsanlarla birlikte dir. Fakat dünya sevgisi gönlüne giremez. Sır saklar ve dostluklara vefa gösterir.

İşte **İdris peygamberin** kitapçıktan satırlar:

- O, insanlarla beraber olur. Onları afflar. O, Allahın vaadinden asla ümitsiz olmaz. Yüce Mevlâyâ pek çok ibadet eder. Kulların suçlarını bağışlar.

Allahın "**dostum**" dedi büyük peygamber **İbrahim aleyhisselamın** kitapçıktan satırlar:

- O, öyle bir kimsedir ki, insanları ümitsizliğe düşürmemeğe çalışır. Kendisine yapılan kötülükleri affeder, günahları örter.

İşte Tevrat! Yüce Allahla konuşması için "**Kelimullah**" sıfatlı **Musa peygamberin** kitabı:

- O, gönlü çok zengin olan bir mübarek zattır. Yoksul, kimsesiz ve dükünlerin sevgilisi ve koruyucusudur. Zenginlerin hasta kalblerini tedavi eden bir manevî tabiptir. Yaşlılara hürmet eder. Çocuklara acır ve şefkatle davranır. O güzellerin en güzeli, temizlerin en temizidir. Sohbetinin lezzetine doyum olmaz. Yumuşak bir ses tonu ve güler yüz ve tatlı dille anlatır. Gaflet dolu kakhahalar yerine, pırlanta tebsümleri tercih eder. O, hükmederken çok adildir. Haksız bir iş yaptı görülmez. Sabrı âlâ kadar çoktur. Dertlere, belalara, sıkıntılara sabreder ve yine şükreder. Fakat, Allah ve Resulüne inanmayan din dükünleri ile en amansız şekilde cenk eden bir bahadır.

Bu da sesi güzel, eşsiz ses sahibi **Davud aleyhisselama** inen Zebur'dan:

- Onun eli açıktır. Hiç kızmaz. Yüzü güzel, boyu güzel, huyu güzel, sözü güzeldir. Sözleri gönülleri rahatlatır; ruhları huzura kavuşturur. Nur yüzlü bu peygamber, nefsi ve kalbi hasta insanların hakiki tabibidir. O, ölüm anını, mezarı, mahşeri ve cehennemi düşünerek çok alar, çok düşünür, az konuşur, az uyur, az güler, gülüşü tebsüm şeklindedir.

Bu övgüler de, göçekilen büyük peygamber İsa aleyhisselamın kitabı İncil'den:

- O, az yemek yer. Cimrilikten hoşlanmaz. Kimseyi çekmez. Aza kanaat edip, çoğunu ihsan eder. Onun işleri ve tercihleri ağırlıktan uzak ve bunların ortası üzeredir. Yerde ve gökte yaşayanların medar-ı iftiharıdır. O, günaha batmış olanların şefahtısı, onsekiz bin âlemin rahmetidir. Cennette kıymetli kevser suyunu o dağıtacaktır. O öyle üstün vasıflarla yaratılmıştır ki, gözleri uyusa kalbi uyanık kalır. İnsanlardan gelen eza ve cefaya katlanır da yine şefaati bırakmaz.

Kıyamet vakti herkes, o günün dehşetinden adeta akıl ve durgunluğunu kaybetmiş hâlde, “Allahım beni koru” diye inlerken, O, “**Ya Rabbi, ümmetimi koru**” niyazında bulunacaktır.

İsrafil aleyhisselamın “Sur” ismi verilen boruyu üflemesiyle; ölmüşler yeniden dirilecektir. Kıyamet gününde herkes, şefaata erişmesi için Onun eteğine yapışacaktır.

Nihayet gemi yüzdürüldü 29 Nisan 1998

“Dört halifenin isimlerini yaz; gemi o zaman tamam olacaktır. Zira o dört insan, İslâm dininin dört sütunu gibidir. İslâmiyet onlarla ayakta kalır ve onlar sayesinde dünyanın her tarafına yayılır.”

Âdem aleyhisselam, Resulullah efendimizden önce **İt peygambere** şöyle bahseder:

- Cennette Onun ismi ile güzelleşmemi bir tek köşeye bile görmedim. Her yan ve her yön o şerefli ismin pırıltılarını aksettiriyor.

- Peki babacığım, hanginiz daha kıymetlisiniz?

İt aleyhisselamın suâline, Âdem aleyhisselam sükutu tercih etti. Ne var ki, aynı suâl üçüncü kere tekrarlanınca, ezeli hakikat daha o günden açıklandı:

Âlemlerin Rabbi buyurdu:

- Ya Âdem! Her şeyi senin için yarattım, seni ise o seçilmiş için! Cenneti Onunla ve Onun ümmetiyle dolduracağım. Kendisine Arap dili ile **Kur’an-ı kerim** indireceğim. Bu kitabın emir ve hükümleri hiç değişmeyecek, dünyanın sonuna kadar devam edecektir. Bu peygamber, benim en sevgili kulumdur. Yüklü her insana ulaşacaktır.

Ona uyanlar seçkin kullarımdan olur. Büyük şefaata sahibidir. İsmi yer yüzünde **“Muhammed”**, göklerde **“Ahmed”**dir. Onu dünyanın sonuna yakın göndereceğim. Hiçbir peygamber Ondan üstün olmadıkça gibi, hiçbir ümmet de Onun ümmetinin sayısına varamayacaktır. Ümmeti abdestli gezer. Öyle ki, bunların yerdeki nurları, yıldızların gökteki aydınlığı gibidir.

Âdem aleyhisselam, cennetten çıkarılınca, üçyüz sene gözyaşı döktü. Çok üzgün ve çok pişman... Gaibden gelen bir sesin de hatırlatması ile el açıp, cennette iken Cebrail aleyhisselamdan öğendi bazı isimleri araya koyarak duâ etti:

- Ya Rabbi! Muhammed aleyhisselam ve Onun sevdikleri **Ali, Fatıma, Hasan ve Hüseyin** hatırı için beni tekrar cennetine koy!..

- Ya Âdem, kıyamete kadar gelecek evladının günahlarının bağışlanmasını isteseydin, bu isimlerin sahiplerinin sevgisi için yine kabul ederdim...

O müthiş tufandan önce, **Nuh aleyhisselama** bir gemi yapması buyurulunca, tahtaları hazırladı. Ve Hz. Cebrail’in tembihi ile her tahtaya bir peygamberin mübarek adını yazdı. Ancak ertesi gün tahtalardan isimler silinmişti.

Olaya çok üzüldü. İsimleri tekrar yazdı. Ertesi sabah yazılar yine silindi. Bir daha yazdı ama, bir sonraki gün tahtalar bomboştu... Çok müteessir oldu... Bir tuhaflık vardı bu işte...

Sır, gelen vahiyle çözüldü:

- Tahtaların ilkinde benim, sonuncusuna da habibim Muhammed Mustafa aleyhisselamın adını yaz ki, İlyan öbür isimleri silemesin.

Nuh peygamber, emredildiği gibi yaptı. Fakat dört tahta artmıştı. Bunu Cebrail aleyhisselamla konuştu:

- Ya Cebrail, fazla gelen dört tahtayı ne yapayım?

Vahiy melei suâli Hak teâlâya sundu.

İnsanlığın ikinci babası Nuh peygambere haber geldi:

- Ey büyük peygamber! O dört tahtaya son peygamberimin dört halifesinin isimlerini yaz; gemi o zaman tamam olacaktır. Zira o dört insan, İslâm dininin dört sütunu gibidir. İslâmiyet onlarla ayakta kalır ve onlar sayesinde dünyanın her tarafına yayılır.

Vahye uyularak denilenin yapılması ile gemi tamamlandı ve ondan sonra yüzebildi.

Nuh aleyhisselam, Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali'nin isimlerini artan tahtalara yazarak, bunları gemisine çakmadıkça, görünüşteki kusursuzluğa rağmen, geminin yüzmesi ve felâketten kurtulması mümkün olmamıştı.

Ziyarete sekiz fayda! 30 Nisan 1998

Sıla-i rahimde, Allahü teâlânın rızası vardır. Sıla-i rahim yapan, yani akraba ve dostlarını sırf Allah rızası için ziyarette bulunan kişi, Allahü teâlânın rızasını kazanır.

Bir zamanlar, Mekke'de Horasanlı bir kimse vardı. Oraya gelen yabancılar, emâna ve emanetlerini ona bırakırlardı.

Bir defasında yine bir yolcu, kendisine onbin akçe emanet etmişti. Adam, bir müddet sonra emanetini almak üzere tekrar Mekke'ye geldiğinde, emanetçinin ölmüş olduğunu öğendi. Meseleyi aile efradına anlattı. Fakat onlar, böyle bir emanetten haberlerinin olmadığını söylediler.

O da Mekke'deki ulemaya durumu anlattı. Ne yapması gerektiğihususunda fikirlerini sordu. Ulema ittifakla dediler ki:

- Biz Horasanlıyı gayet dürüst ve salih bir insan olarak biliriz. Hakkındaki kanaatimiz odur ki, o cennetlidir. Sen, gecenin üçte biri, yahut yarısı geçince, Zemzem kuyusunun başına git ve orada, "Ey filan oğul filan! Ben emanetin sahibiyim" diye seslen! Ümit ederiz, sana bir cevap verilecektir.

Adam, üst üste üç gün bu harekete devam etti. Fakat ses seda çıkmadı. Âlimler bu duruma bakarak dediler ki:

- Bu durumda biz, Horasanlının cehennemlik olmasından korkuyoruz. Merhut ismiyle bir vadi vardır. Bu vadide bir kuyu bulunmaktadır. Gecenin üçte biri veya yarısı geçince, onun başında, "Ey filan oğul filan! Ben emanetin sahibiyim" diye nida et!

Adam, söylenilen saatte oraya gitti ve o şekilde seslendi. Daha birinci seslenişinde bir ses kendisine cevap verdi. Emanetçinin sesini tanıyan ve dehşete kapılan adam, ona sordu:

- Buraya atılmana sebep neydi? Seni dürüst, salih ve hayırsever bir insan olarak bilirdik!

- Benim Horasan'da akrabalarım, dostlarım vardı. Mekke'ye geldikten sonra hiç sıla-i rahim yapmadım. Onları arayıp sormadım ve ziyaretlerine gitmedim. Nihayet ömrüm sona erdi. Şöyle Allah beni bunun için cezalandırarak buraya attı. Senin emanete gelince, o, olduğu gibi duruyor. Aile efradımın ondan haberi yoktur. Ben onu, evin filan yerine saklamışım. Çocuklarıma söyle, senin eve girmene müsaade etsinler. Emanetini bıraktığın gibi aynen alırsın!..

Adam döndü. Emanetçinin çocuklarına bakarak söylenen yeri aradı. Gerçekten parası olduğu gibi duruyordu.

unu iyi bilmelidir ki, kişinin dinine, çoluk çocuğuna zarar gelmeyecek sıla-i rahimde, birçok güzel haslet mevcuttur:

Birincisi: Sıla-i rahimde, Allahü teâlânın rızası vardır. Sıla-i rahim yapan, yani akraba ve dostlarını sırf Allah rızası için ziyarette bulunan kişi, Allahü teâlânın rızasını kazanır.

İkincisi: Sıla-i rahim yapmakla, akraba ve dostlarının gönlüne bir sürur, bir sevinç verilmek olur. Hadis-i Şerifte, “**Amellerin en faziletlisi, gönlüne sürur verendir**” buyuruldu.

Üçüncüsü: Akraba ve dostlar ziyaret edilmekle, onların arasındaki akrabalık bağlarının kopmasını arzulayan ve bunun için çeşitli vesveseler veren şeytan kederlendirilmek olur.

Dördüncüsü: Akraba ve dostlar ziyaret edilmekle ömür bereketlenir, uzar.

Beşincisi: Akraba ve dostların ziyaret edilmesi, razkın bolluğuna ve bereketliliğine sebep olur.

Altıncısı: Sıla-i rahim yapmakla, ölmüş olanlar sevindirilmek olur. Zira ecdadımız, bizlerin dost ve akrabalarımıza yapacağımız ziyaretlere sevinirler.

Yedincisi: Sıla-i rahim; sevgi, muhabbet bağlarının kuvvetlenmesine vesile olur. Zira bir kimseyi sevindirecek veya kederlendirecek bir hâl vâki olduğunda, onun bütün akraba ve dostlarının dört bir yandan toplanıp, kendisine yardımcı olmaları, onun neşesi ve sevincinin artmasına yardım eder.

Sekizincisi: Akraba ve dostları ziyaret etmek, öldükten sonra da ecrin artmasına vesile olur. Zira sağlığında akraba ve dostlarına ziyaretlerde bulunup, onların gönüllerine neşesi katan kişi, öldükten sonra, yakınları onun her iyiliğini andıklarında, kendisi için duâ edecekler, rahmet talebinde bulunacaklardır. Ancak, dostları, akrabaları kötü kimseler ise, onlara yaptığı iyilikler, yardımlar sebebiyle işledikleri günahlara, ortak olacaktır. Öldükten sonra da sıkıntıdan kurtulamayacaktır. Bunun için, akraba da olsa, dinine, imanına zarar gelecek kimselerle samimi olmamalıdır. Zaruret miktarı görülmelidir.